

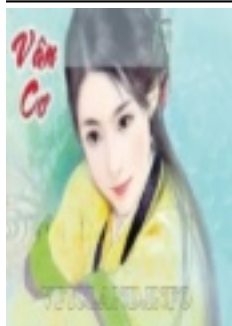
Vân Cơ

Contents

Vân Cơ	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	10
7. Chương 7	12
8. Chương 8	13
9. Chương 9	15
10. Chương 10	16
11. Chương 11	17
12. Chương 12	19
13. Chương 13	20
14. Chương 14	22
15. Chương 15	23
16. Chương 16	24
17. Chương 17	26
18. Chương 18	27
19. Chương 19	29
20. Chương 20	31
21. Chương 21	33
22. Chương 22	34
23. Chương 23	36
24. Chương 24	37
25. Chương 25	39
26. Chương 26	40
27. Chương 27	42
28. Chương 28	43
29. Chương 29	45
30. Chương 30	46
31. Chương 31	48
32. Chương 32	49
33. Chương 33	51
34. Chương 34	52
35. Chương 35	54
36. Chương 36	55
37. Chương 37	57
38. Chương 38	58
39. Chương 39	60
40. Chương 40	62
41. Chương 41	63

42. Chương 42	65
43. Chương 43	67
44. Chương 44	69
45. Chương 45	70
46. Chương 46	71
47. Chương 47	73
48. Chương 48: Chương 48-end	75

Vân Cơ

Giới thiệu

Cuộc đời này chưa từng thấy qua kẻ háo sắc nào tà mị lại thối tha dai dẳng như vậy! Lần đầu tiên có

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/van-co>

1. Chương 1

Kỹ viện lớn nhất kinh thành cũng là lớn nhất cả nước – “Vân Uyển Uyển”. Sở hữu hơn mười hai tòa nhà lầu, có hơn trăm căn phòng, vườn hoa hồ tắm cũng có hơn sáu cái, hơn mười tòa đình.

Còn có hơn năm mươi cô nương. Mặc kệ người muốn kiêu cô nương khuê các, yếu điệu tài nữ hay là dân oa đăng phụ, có thể nói tất cả đều có.

Người hầu đầu bếp cũng có hơn trăm người. Còn có cô nương bán nghệ không bán thân, làm người nhìn ngứa ngáy khó nhịn nhưng cũng không biết làm sao.

Chín tòa nhà trong đó chuyên dùng để buôn bán, một tòa là phòng của các cô nương, một tòa là phòng của người hầu, còn một tòa khác là chỗ ở của chủ nhân. Ngoại trừ người hầu quét dọn sắp xếp ra, tất cả đều không thể tiến vào. Chủ nhân của tòa nhà này đương nhiên chính là bà chủ của nơi này – Bạch Vân phu nhân.

Nghe đồn quan hệ giữa Bạch Vân phu nhân cùng đương kim thánh thượng không đơn giản. Cũng có người nói Bạch Vân phu nhân là hồng nhan tri kỷ bên ngoài của thánh thượng. Mặc kệ đồn đãi như thế nào, Bạch Vân phu nhân có chỗ dựa vững chắc là sự thật.

Vân Uyển Uyển hoan nghênh tất cả khách nhân yêu thích nữ sắc. Chỉ cần có tiền, mặc kệ người là vương công quý tộc, giang hồ hảo hán hay tà ma ngoại đạo, đều hoan nghênh như nhau.

Trong đại sảnh, một vị thiếu phụ cao quý đang thân thiện nói chuyện với một vị quan lớn mập mạp.

“Ta nói phu nhân, Doanh Doanh cô nương đưa cho bản quan đi! Bản quan nhất định không bạc đãi Doanh Doanh cô nương đâu. Dù sao theo ta vẫn tốt hơn ở chỗ này bán nghệ!”

Phúc đại nhân nói hết nước hết cái khuyên bảo tú bà Bạch Vân phu nhân.

Bạch Vân phu nhân có tiếng là thương các cô nương. Nàng thà đắc tội với khách cũng không muốn làm cô nương nhà mình uất ức. Các cô nương dưới trướng của nàng ai ai cũng khăng khăng một lòng, tôn thờ cung kính với nàng. Chỉ cần nàng chịu mở miệng, các cô nương không thể không đáp ứng. Chỉ cần bây giờ hấn thuyết phục được nàng, còn sợ Doanh Doanh cô nương cự tuyệt sao?

Tính toán của Phúc đại nhân sao nàng lại không nhận ra chứ? “Phúc đại nhân, ngài cũng biết đó, Doanh Doanh ở chỗ ta là bán nghệ không bán thân. Chuyện của nàng thì do bản thân nàng làm chủ. Muốn đi với ngài hay không, nên để cho chính nàng quyết định đi!” Bạch Vân phu nhân cười tủm tỉm mà trốn tránh trách nhiệm. Nàng không muốn để ý đến loại tiết mục mỗi ngày đều trình diễn này!

“Phu nhân.” Một cô nương chừng mười bảy tuổi đi tới gọi nhỏ.

“Phúc đại nhân, thật sự xin lỗi, mời ngài lên lầu nghỉ ngơi trước, ta còn có việc không thể tiếp chuyện được.” Bạch Vân phu nhân gọi người tiếp đãi hấn.

“Phu nhân bận.” Phúc đại nhân nhìn cô nương đang quán tới, đương nhiên mừng rỡ để cho nàng rời đi.

Bạch Vân phu nhân tùy ý để cho Tĩnh Nhi kéo sang một bên: “Chuyện gì?”

“Cái đó của người ta đến.” Tĩnh Nhi đỏ mặt nói, còn cẩn thận nhìn bốn phía, dường như sợ bị người khác nghe được. (đồ pà kon là cái gì? ^_~)

“Cái gì?”

“Ai da! Chính là cái đó đó!” Nàng lại càng thẹn thùng.

“Hả?” Không nói rõ ràng thì làm sao nàng biết được!

“Lần này người ta tới hơi sớm, cho nên muốn...” Tĩnh Nhi ngượng ngùng cười với Bạch Vân phu nhân. Mọi người đều là phụ nữ, chắc là nàng sẽ biết.

Bạch Vân phu nhân suy nghĩ một chút: “Cha người đến lấy tiền?” Quả thật tháng này tới hơi sớm.

Tĩnh Nhi vừa nghe xong thiếu chút nữa té xỉu: “Không phải ! Là kinh nguyệt của người ta tới, muốn xin nghỉ phép!” Không cẩn thận nói quá lớn tiếng, mọi người xung quanh nghe được, mặt nàng càng đỏ hơn.

“Người cũng không bán thân, có quan hệ gì?” Bạch Vân phu nhân thực khó hiểu, nhưng vẫn cho phép nàng. “Người đi nghỉ ngơi đi! Nhớ phải viết giấy xin phép.” Nhiều người như vậy, muốn nàng nhớ từng người ai xin phép cũng rất đau đầu. (viết sao nhỉ? GIẤY XIN PHÉP – kính gửi: tú bà; em tên: Tĩnh Nhi; hôm nay em viết giấy này kính xin bà chủ cho phép em nghỉ tiếp khách một bữa; lí do: có kinh nguyệt; v.v... ặc ặc)

“Cám ơn phu nhân.” Tĩnh Nhi thật vui vẻ mà rời đi.

Bạch Vân phu nhân nhìn rồi lắc đầu: “Thân mình khỏe như trâu cũng muốn xin phép.”

“Phu nhân.” Lại có người kêu nàng, quay người lại, nàng lập tức tươi cười nghênh đón: “Là Trương công tử nha! Đã lâu không thấy. Nhìn ngài mặt mày hơn hớn, có phải gần đây có chuyện gì tốt hay không?”

“Cũng không có gì. Đúng rồi, vị này là Thượng Quan công tử, là ân nhân của Trương mỗ.” Trương Tri Thăng có lễ mà giới thiệu với nàng.

Lại một con sói háo sắc tới cửa. Nhưng bộ dạng của con sói này đúng là không phải anh tuấn một cách bình thường nha. Cả người toát ra khí chất không thể xem thường. Xem ra nàng phải bảo vệ tốt các cô nương của nàng, miễn cho bị kẻ gây họa này trộm mất trái tim.

Ngay khi nàng đánh giá Thượng Quan Duệ Dịch, hấn cũng đồng thời đánh giá nàng.

Quả nhiên là kỹ viện lớn nhất, xa hoa nhất cả nước. Ngay cả tú bà cũng không giống với bình thường. Vừa nhìn liền cảm nhận được khí chất cao quý của nàng. Giống như một vị thiếu phụ bình thường, nhưng lại cảm thấy có chỗ nào là lạ...

“Thì ra là Thượng Quan công tử.” Nàng không thích dáng vẻ khi hấn nhìn nàng, giống như đang hoài nghi cái gì đó. “Hai vị công tử đã chỉ định cô nương chưa? Hay là để cho phu nhân ta an bài?” Nếu nàng nhớ không lầm, Trương công tử này cũng thích Doanh Doanh .

“Không biết Doanh Doanh cô nương có tiện gặp khách hay không?” Trương Tri Thăng cũng coi như đến đây không ít lần, biết vị Bạch Vân phu nhân trước mắt này không thể đắc tội. Nếu đắc tội với nàng, các cô nương nơi này đối với người không cởi mở. Cho dù nổi cáu cũng vô dụng. Hộ vệ ở đây có thể sánh với cao thủ trong hoàng cung đại nội. Nếu không muốn có chuyện, tốt nhất là đừng nói lung tung.

“Doanh Doanh à... Mời hai vị công tử lên lầu ngồi trước, ta sẽ sai người mời Doanh Doanh qua. Về phần có đi hay không, phu nhân ta cũng không dám cam đoan. Dù sao ta đã cho nàng quyền lựa chọn khách, trước mắt cũng không thể ép buộc nàng.” Nếu như bình thường, loại tác phong làm việc này của nàng sẽ làm người ta chán ghét, dù sao người tiêu tiền là lớn nhất mà! Nhưng nàng như vậy, ai ngờ lại làm người ta lấy làm hiếu kỳ, khách nối nhau không ngớt. Ngay cả chính nàng đều cảm thấy bất ngờ, khỏi nói đến kim chủ sau lưng nàng, hẳn lại càng bất ngờ cùng không dám tin. Nhưng khi hần thu tiền thì thật sự rất vui vẻ.

“Tại hạ lại rất muốn cùng phu nhân tâm sự, không biết phu nhân có nể mặt hay không?” Thượng Quan Duệ Dịch chấp tay mời nàng, lộ ra nụ cười mê người chưa từng thấy.

“Mời công tử cứ lên lầu trước đi! Đợi lát nữa nếu rảnh rồi, chắc chắn sẽ lên quấy rầy công tử. Đến lúc đó đừng chê ta chướng mắt là được rồi.” Bạch Vân phu nhân che miệng cười khẽ, đưa bọn họ lên lầu. “Mật Nhi, Đông Nhi, Tiểu Điệp, Tiểu Như, hầu hạ hai vị công tử cho tốt.”

“Dạ, phu nhân.” Bốn cô nương ngọt ngào kéo hai bên cánh tay bọn họ, đưa bọn họ lên lầu.

Haizzzzz! Một chết người! Nàng phải nghỉ ngơi một chút.

“Kim ma ma, Tiền ma ma.”

“Phu nhân, ngài mệt mỗi sao?” Kim ma ma, Tiền ma ma là tùy tùng của nàng, hai người là tú bà dự bị.

“Đúng vậy! Nơi này giao cho các người.” Nàng phải nghỉ ngơi một chút, ngày mai còn phải về đưa tiền!

“Phu nhân, ngài đi thông thả.”

2. Chương 2

Trở lại biệt uyển của mình, Bạch Vân phu nhân lập tức tháo lớp hóa trang thật dày trên mặt xuống, xuất hiện ở trong gương là một thiếu nữ dung mạo xinh đẹp.

“Tiểu thư, cô muốn tắm rửa trước mới nghỉ ngơi sao?” Dung Nhi quan tâm xoa bóp bắp vai cho nàng.

“Ừ, ta mệt mỗi quá.” Mỗi ngày đều bày ra bộ mặt tươi cười như nhau, mặt nàng sắp cứng ngắt rồi. “Ta muốn đi nghỉ phép, nếu không ta sẽ chết sớm mất.”

“Muốn đi đâu?” Dung Nhi đỡ nàng vào bồn tắm.

“Giang Tô cũng tốt, nơi đó phong cảnh không tồi.” Ở đây có Kim ma ma, Tiền ma ma trông coi, tin chắc sẽ không có vấn đề.

“Em sẽ bàn giao hết mọi thứ. Lần này có phải vẫn chỉ có ba người chúng ta hay không?” Dung Nhi nhìn Tâm Nhi đang đi đến.

“Ừ.” Đem mình chìm vào trong bồn tắm, nàng mệt đến nỗi không muốn nhiều lời.

Dung Nhi vẫn giúp nàng xoa bóp bắp vai như cũ.

“Em đi chuẩn bị vài thứ, tiểu thư muốn ăn cái gì?” Tâm Nhi dịu dàng hỏi.

“Gì cũng được.” Hô! Thật thoải mái... Dung Nhi cùng Tâm Nhi nhìn nhau cười. Chủ tử của các nàng chính là như vậy. Bây giờ nàng thật sự mệt mỗi, cũng chỉ có lúc này nàng mới có thể hiện diện như vậy.

.....

Trong hoàng cung, một nam tử trẻ tuổi mặc long bào đang nghiêm túc phê duyệt tấu chương chất thành đống trên bàn.

“Bình Tường công chúa đến.”

Nam tử trẻ tuổi đang phê duyệt tấu chương ngẩng đầu lên, mỉm cười chờ đợi nàng.

“Nô tài tham kiến Bình Tường công chúa, công chúa thiên tuế thiên tuế thiên tuế.”

“Nô tỳ tham kiến Bình Tường công chúa, công chúa thiên tuế thiên tuế thiên tuế.”

Thái giám, cung nữ quỳ thành một hàng, nghênh đón Bình Tường công chúa giá đáo.

Hai tỳ nữ đỡ Bình Tường công chúa sắc mặt không tốt đi vào. Nhìn bộ dạng bất cứ lúc nào cũng có thể té xỉu của nàng, yếu ớt khiến người ta đau lòng.

“Bình Tường gặp qua hoàng huynh.” Bình Tường công chúa nhẹ nhàng hành lễ. Tỳ nữ bên cạnh cũng y lễ tham kiến hoàng thượng.

“Các người đều lui ra đi! Trẫm muốn tâm sự với công chúa.” Hoàng thượng vẫy tay bảo mọi người lui ra, chỉ để lại Bình Tường cùng hai tỳ nữ bên người nàng. Đợi tất cả mọi người lui ra ngoài, Bình Tường công chúa lập tức đứng dậy, hình tượng nhỏ nhắn nhu nhược lập tức tan vỡ. Nàng đi đến bên cạnh hoàng thượng, từ trong lòng lấy ra một xấp ngân phiếu. “Tháng này lại phá lí lục, lợi tức của huynh là ba ngàn vạn lượng.”

“Thủ đoạn giao tiếp của Bạch Vân phu nhân của chúng ta thật sự là càng ngày càng inh.” Hoàng thượng đem ngân phiếu để qua một bên, nhìn nàng một cách yêu thương.

“Làm Bạch Vân phu nhân cũng mệt chết đi.” Để phối hợp với lời nói của mình, nàng lập tức nằm xụi lơ trên ghế dựa.

“Thế nào? Không phải muội rất thích nhiệm vụ này sao? Mới nửa năm thôi mà đã chán?” Lúc trước chính nàng kiên trì muốn mở kỹ viện, cho dù hần không đồng ý thế nào đi nữa, cuối cùng vẫn phải thuận theo nàng.

“Muội làm như vậy còn không phải đều vì huynh sao.” Chỉ cần mấy chén rượu vào bụng, muốn tin tức gì đều phun ra hết, còn có thể nhờ chuyện này biết độ trung thành của các đại thần, một công việc rất tuyệt nha! “Tốt nhất huynh nên chú ý Phúc đại nhân kia một chút. Gần đây tiền tài của hần nhiều lên không ít.” Thế nhưng có tiền để chuộc Doanh Doanh của nàng, điểm ấy quả thật có chút kỳ quái.

“Ừ.” Công việc này của nàng quả thật rất tiện lợi. “Sao vậy? Quả thực mệt đến thế sao?” Nhìn nàng như vậy, giống như sắp chết đến nơi.

“Huynh làm hoàng đế có mệt hay không?” Nàng hỏi lại hần, thuận tay tiếp nhận chén trà thơm do tỳ nữ dâng lên rồi khẽ uống một ngụm.

“Xử lý triều chính đương nhiên sẽ mệt.” Hần còn thường việc đến nửa đêm canh ba!

“Ít nhất muội phải làm Bạch Vân phu nhân già đi hai mươi tuổi, phải quản lý nhiều người nhiều chuyện như vậy, còn phải ứng phó với khách tới cửa, gặp phải chuyện khả nghi còn phải giao thiệp với bọn họ để móc nối quan hệ. Ở trong cung còn phải làm Bình Tường công chúa ốm yếu. Hai loại này cũng không phải bản tính của muội. Huynh cho rằng ai mệt hơn?” Nàng hỏi lại hần, ý tứ rất rõ ràng.

“Muốn nghỉ ngơi?” Nói nhiều như vậy, đơn giản là muốn khôi phục tính cách đi chơi vài ngày.

“Đương nhiên, ba ngày sau bọn muội liền xuất phát đến Giang Tô chơi đùa.” Nàng đã quyết định rồi, cho dù Vân Uyển Uyển có sụp đổ cũng không quan nữa.

“ Bao lâu thì trở về?” Nhìn nàng như vậy, hần cũng không phản đối. Nhưng không có nàng giúp chú ý những đại thần này, thật sự có chút nguy cơ.

“Một tháng đi! Huynh yên tâm, muội có nhiều cô nương như vậy, tin tức cũng không thiếu!” Nàng rất hiểu sự lo lắng của hần, bởi vì nàng thật sự giúp hần không ít. “Cùng lắm thì ít đi một chút mà thôi.” Không có nàng trấn thủ, có thể tin tức sẽ ít hơn một chút.

“Chỉ có ba người các người sao?” Trước kia nàng ra ngoài đều chỉ mang hai tỳ nữ, hần không khỏi có chút lo lắng.

“Xin hoàng thượng yên tâm, thuộc hạ sẽ bảo vệ công chúa thật tốt, sẽ không để công chúa xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.” Dung Nhi mỉm cười nói, Tâm Nhi cũng ở một bên gật đầu.

“Bản lĩnh của các người trăm rất yên tâm, nhưng...” Hấn lo lắng chính là muội muội ham chơi này của hấn nha!

“Thân là vua của một nước, nói chuyện ấp a ấp úng thì không tốt nha!”

Không cần nhìn cũng biết, nói những lời này cũng chỉ có muội muội bảo bối của hấn. “Kì Nhi, người trăm lo lắng chính là muội. Nha đầu người giỏi nhất là rước lấy phiền phức. Phiền phức gặp phải muội đều phải tự động tránh xa, nhưng muội vẫn đi trêu chọc nó.” Phụ vương đã qua đời nói Kì Nhi là tiên nữ trên trời chuyển thế, mọi việc tốt nhất cứ nghe theo nàng. Nghe theo nàng là không sai. Có điều hấn không khỏi hoài nghi, có phải nàng là sao tai họa chuyển thế hay không?

“Được rồi! Dù sao muội chính là phiền phức đó! Nhưng không phải phiền phức như muội đã giúp huynh không ít việc sao? Cũng không biết cảm kích người ta. Rốt cuộc huynh có phải là ca ca ruột của muội không vậy!” Dáng vẻ tự đại của Kì Nhi khiến ngay cả hai tỷ nữ đi theo bên người nàng nhiều năm cũng nhin không được mà lắc đầu thở dài.

“Thực không có cách nào với muội.” Hoàng thượng nuông chiều mà vuốt đầu nàng. Nàng chính là đặc biệt như vậy, làm người ta đối với nàng vừa thương vừa giận.

3. Chương 3

“Bạch Vân phu nhân.”

Kì Nhi nghe tiếng gọi liền quay đầu, là Thượng Quan Duệ Dịch mới đến hôm trước. Vẻ tươi cười chuyên nghiệp trên mặt lập tức hiện ra. Cho dù nàng không thích đáng về khi hấn nhìn mình, nhưng công việc là công việc, mặc kệ có phải là hấn có hứng thú với tú bà hiện tại hơn hấn mười tuổi hay không.

“Thì ra là Thượng Quan công tử. Trương công tử đâu? Không đến cùng với ngài sao?” Nhìn qua cũng chỉ có một mình hấn.

“Trương huynh không rảnh, một mình tại hạ không thể đến đây gặp phu nhân sao?”

Kì Nhi che miệng cười khê: “Thượng Quan công tử thật biết nói đùa. Ngài đến xem Doanh Doanh của chúng tôi đi.” Miệng lưỡi trơn tru, con sói này khẳng định có mục đích.

“Không, tại hạ là đặc biệt đến gặp phu nhân.” Ánh mắt Thượng Quan Duệ Dịch bình tĩnh nhìn nàng, trong mắt có vẻ hơi tà mị.

Kỳ quái! Rốt cuộc người này muốn làm gì? Đừng nói là nhìn ra nàng dịch dung nha? Kì Nhi rùng mình.

“Dung mạo của phu nhân...” Hấn đưa tay muốn chạm vào, lập tức bị nàng khéo léo tránh đi.

“Mật Nhi, Khả Nhi, hầu hạ Thượng Quan công tử cho tốt.” Kì Nhi vẫn giữ vẻ mặt tươi cười chuyên nghiệp kia.

Thượng Quan Duệ Dịch bất động mà nhìn nàng. Mặc dù nàng đang cười, nhưng trong mắt lại có vẻ không vui, điểm ấy hấn thấy rất rõ ràng. Hơn nữa, vị Bạch Vân phu nhân này có điểm kỳ quái. Đường như cố ý đè thấp giọng nói, ngay cả trang điểm trên mặt cũng dày đến mức không thấy rõ da thịt thực sự của nàng.

“Phu nhân, tại hạ chỉ muốn ‘một mình’ tâm sự với phu nhân.” Lời của hấn nói thực trắng trợn.

“Chuyện này...” Rốt cuộc người này muốn làm cái gì? “Thật xin lỗi, ta còn phải tiếp đón khách! Thượng Quan công tử để cho Mật Nhi cùng Khả Nhi hầu hạ là được rồi, hay là ngài muốn cô nương khác?”

“Thượng Quan công tử, để cho Mật Nhi, Khả Nhi tiếp ngài không được sao?” Mật Nhi làm nũng kéo cánh tay của hấn.

“Đúng vậy!” Khả Nhi cũng ôm lấy cánh tay kia của hấn. “Công tử ghét bỏ tỷ muội chúng em sao?”

Thấy các nàng rất tinh quái cuốn lấy Thượng Quan Duệ Dịch, Kì Nhi lặng lẽ xoay người muốn đi, lại bị hấn tinh mắt gọi lại. Nàng không cam lòng xoay người lại, vẫn là vẻ mặt tươi cười chuyên nghiệp kia.

“Hay là Thượng Quan công tử muốn Doanh Doanh?” Trong những cô nương ở chỗ này của nàng thì Doanh Doanh đẹp nhất, cầm kỳ thi họa mọi thứ đều tinh thông, lại không bán thân, nhưng cái giá lại cao nhất. Người từng gặp qua nàng ai cũng không thể không mê muội.

“Không, tại hạ vừa nói rất rõ ràng, tại hạ chỉ muốn một mình tâm sự với phu nhân.” Hắn gạt các cô nương hai bên ra, tiến về phía Kỳ Nhi một bước. Hắn tiến, đương nhiên nàng phải lui.

“Thượng Quan công tử thật thích nói đùa, Bạch Vân hoa tàn ngọc nát, làm sao bì được với các cô nương trẻ tuổi. Cứ để bọn họ giúp ngài giải sầu đi!” Nháy mắt ra hiệu, Mật Nhi cùng Khả Nhi lại lập tức quần lấy hắn.

Mặc dù Bạch Vân phu nhân thoát nhìn giống một thiếu phụ, nhưng cả người lại toát ra khí chất cao quý. Lại vì có tin đồn nàng là người của hoàng thượng, đến giờ còn chưa có người dám có hành động vô lễ với nàng. Thượng Quan Duệ Dịch này thật đúng là không nghe ngóng rõ ràng. Với sự vô lễ vừa rồi của hắn đối với nàng, nàng có thể bảo hoàng huynh chém đầu hắn.

“Phu nhân, tại hạ muốn nói với phu nhân chuyện của Doanh Doanh cô nương.” Hắn lại gạt cô nương bên cạnh ra, trừng mắt nhìn các nàng một cái, rõ ràng tỏ vẻ hắn đã không kiên nhẫn.

Các cô nương bị hắn trừng nhìn Kỳ Nhi một cách vô tội, các nàng không dám lại quần lấy hắn, ánh mắt lạnh của hắn thật đáng sợ.

“Các người đi tiếp khách đi.” Thật không biết làm sao, lại là vì Doanh Doanh. Các cô nương ở nơi này của nàng có rất nhiều người cũng không tồi nha! Sao còn có nhiều người muốn ném mùi thất bại như vậy chứ!

“Thượng Quan công tử cũng muốn chuộc Doanh Doanh?” Tám phần là vậy, dường như mỗi người đàn ông đều thích Doanh Doanh.

“Phu nhân, có thể dời bước nói chuyện được không?” Hắn không muốn bàn luận chuyện Doanh Doanh cô nương ở chỗ này.

Kỳ Nhi gật đầu hiểu biết, trong đại sảnh thật sự rất nhiều người. “Công tử, bên này, mời.” Dù sao cũng sẽ không bao lâu, nàng sẽ lại thuyết phục hắn bỏ qua đi! Aiz! Tháng này không biết đã là người thứ mấy? Doanh Doanh giúp nàng kiếm vào không ít ngân lượng, nhưng cũng lãng phí không ít nước bọt của nàng.

“Doanh Doanh bán nghệ không bán thân, ta không thể thay nàng làm chủ chuyện gì cả. Thượng Quan công tử nếu muốn Doanh Doanh, có thể trực tiếp tìm nàng nói chuyện.” Chỉ sợ hắn không gặp được người.

“Chuyện này tại hạ rất rõ ràng.” Muốn gặp Doanh Doanh cô nương vừa phải bỏ ra không ít ngân phiếu, nhưng còn chưa chắc có thể gặp được nàng. Lần trước bọn họ đến coi như là may mắn, Doanh Doanh cô nương chịu gặp bọn họ.

“Vậy là dễ bàn rồi, chờ Thượng Quan công tử lấy được trái tim của Doanh Doanh, khiến cho nàng tình nguyện đi theo ngài, Vân Uyển Uyển chúng tôi cũng sẽ không giữ nàng lại.” Chỉ sợ là khó à! Trong lòng Doanh Doanh tràn đầy tình ý, tất cả tình cảm đều dành cho nam nhân kia. Ở tại chỗ này hiện nay chỉ là thể xác xinh đẹp của nàng mà thôi, trừ bỏ nam nhân đoạt được trái tim của nàng kia, không ai có thể mang nàng đi.

“Như vậy phu nhân đâu?” Thượng Quan Duệ Dịch mỉm cười nhìn nàng.

“Hả? Ta sao?” Hắn cho rằng nàng sẽ cương bức Doanh Doanh ở lại sao? Làm ơn đi, nàng cũng không phải loại người này. Doanh Doanh và nàng giống như tỷ muội. Chỉ cần nàng có thể hạnh phúc, nàng kiếm ít một chút thì có sao.

“Phu nhân không muốn tìm một người có thể dựa vào cả đời sao?”

4. Chương 4

“Phu nhân không muốn tìm một người có thể dựa vào cả đời sao?”

Hắn vừa nói ra khỏi miệng, toàn bộ trà mà Kì Nhi vừa uống vào bèn phun ra, nhằm ngay mục tiêu, nước trà đều phun lên trên mặt hắn.

“Ngài nói cái gì?” Vừa rồi có phải nàng nghe lầm cái gì hay không? Hay là hắn nói lầm rồi?

Thượng Quan Duệ Dịch không có giơ tay lau nước trà trên mặt, chỉ tràn đầy ám muội mà gọi nàng: “Phu nhân.”

“Hả? Nha! Thực xin lỗi.” Nhìn nước trà đầy mặt hắn, nàng ngượng ngùng lấy khăn tay giúp hắn lau khô. “Thật sự xin lỗi, vừa rồi hình như ta nghe lầm gì đó, cho nên mới không cẩn thận đem nước trà...” Nàng xấu hổ cười cười.

“Tay phu nhân thật đẹp.” Thượng Quan Duệ Dịch cầm bàn tay không kịp thu hồi của nàng, không để ý nàng giãy giụa, tỉ mỉ quan sát bàn tay mảnh khảnh của nàng.

“Chưa làm việc gì nặng, lại bảo dưỡng thích đáng, đương nhiên sẽ không tồi rồi. Nhưng so ra vẫn kém các cô nương trẻ tuổi.” Đừng nói con sói háo sắc này ngay cả bà già như nàng cũng muốn trêu ghẹo nha! Hắn từ nơi khác đến sao? Hay là chưa từng nghe qua tin đồn?

“Tay của phu nhân còn trắng trẻo xinh đẹp hơn cả những cô nương trẻ tuổi, nhìn sao cũng không giống phụ nữ trung niên.” Hắn càng thêm nghi ngờ.

Kì Nhi lập tức thu tay lại. “Có thể công tử rất lâu không gần gũi với cô nương, để ta an bài vài người...” Nàng còn chưa nói xong, liền bị Thượng Quan Duệ Dịch kéo vào lòng. “Thượng Quan công tử, ngài làm cái gì vậy?” Con sói háo sắc đáng ghét! Lại dám cợt nhả nàng!

“Phu nhân hắn là biết tại hạ muốn làm cái gì.” Hắn cố ý dựa vào bên tai nàng, ám muội phả ra hơi thở nóng bỏng.

Tốt xấu gì nàng cũng là bà chủ của kỹ viện, nhìn qua cũng biết hắn ám chỉ cái gì.

“Thượng Quan công tử, mời người tự trọng.” Nàng là công chúa cao quý, sao có thể để cho hắn đùa giỡn như thế? Nếu việc này mà truyền ra ngoài, nàng phải làm người thế nào đây?

“Ở kỹ viện còn cần tự trọng sao?” Sự suy đoán của hắn quả nhiên không sai. Đây không phải là diện mạo thực sự của nàng. Khi nàng giãy giụa, cổ áo hơi hở ra, hắn tinh mắt nhìn thấy chỗ nổi mặt nạ da của nàng.

“Nếu công tử không buông, ta sẽ kêu lên.” Nàng uy hiếp hắn nhưng trong lòng lại sợ chết đi được. Lỡ như để cho người khác biết được, không phải danh tiết của nàng sẽ bị hủy sao?

“Cùng ta ôn tồn một đêm, ta lập tức thả phu nhân.” Hắn muốn vạch trần bộ mặt của nàng. Đánh chết hắn cũng không tin bạn tốt hoàng đế của hắn sẽ có một hồng nhan tri kỷ già như vậy.

“Vô sỉ!” Nếu không bị hắn ôm chặt không động đậy được, chắc chắn nàng sẽ cho hắn một cái bạt tai. Từ nhỏ ai mà không nâng niu nàng trong lòng bàn tay, cẩn thận che chở. Người này này lại dám đùa giỡn nàng như vậy!

“Phu nhân, người nói như vậy là không đúng rồi. Đến chỗ này của các người chẳng lẽ là chỉ đánh cờ tán gẫu thôi sao?” Tham lam hít lấy hương thơm truyền đến từ trên người nàng, hắn bất giác lại càng ôm chặt thân mình mềm mại của nàng hơn.

“Ta không phải đồ chơi của người.” Kì Nhi càng ra sức giãy giụa, chết cũng phải rời khỏi lòng hắn.

“Không thành vấn đề, đàn bà trong kỹ viện đều như nhau.”

“Không giống nhau, người buông ra!” Đáng ghét! Làm sao cũng không thể thoát khỏi hắn!

“Sao lại không giống nhau?” Kỳ quái, sao hình như hắn càng ngày càng muốn thật, nhất là nàng ra sức giãy giụa như vậy, hắn lại có phản ứng với nàng.

“Đương nhiên không giống nhau. Phụ nữ trong kỹ viện chia làm ba loại: một loại là các cô nương chuyên hầu hạ đàn ông các người; một loại khác là người hầu, không thể đùa giỡn; loại cuối cùng càng không thể khinh bạc đùa giỡn chính là bà chủ. Mà ta vừa vặn là bà chủ của nơi này. Người tuyệt đối không thể có

hành động xấu nào với ta, nếu không sau này người đừng nghĩ tiến vào chỗ này.” Nếu hắn không buông nàng ra, nàng sẽ làm cho hắn chết rất khó coi.

“Phu nhân đang uy hiếp ta?” Hắn không có hứng thú với đàn bà trong kỹ viện, ngay cả Doanh Doanh cô nương xinh đẹp như tiên kia cũng vậy. Nhưng bây giờ hắn lại rất muốn nàng. Thân mình mềm mại của nàng đang đập vỡ lý trí của hắn.

“Nếu công tử không buông, sẽ không chỉ là uy hiếp.” Nàng biết chỗ hiểm của đàn ông ở đâu, muốn cho hắn đoạn tử tuyệt tôn cũng không phải việc khó, chỉ cần nàng dùng sức một chút... “Nếu không buông...”

Kì Nhi chưa nói xong, Thượng Quan Duệ Dịch đột nhiên ngắt đi, đem cả người nàng đè lên mặt đất. Đứng ở phía sau hắn là Dung Nhi bưng bưng giận dữ.

“Dung Nhi, cứu mạng...” Nàng sắp bị đè chết rồi!

Dung Nhi chán ghét đẩy Thượng Quan Duệ Dịch ra, cẩn thận nâng chủ tử dậy.

“Tiểu thư, tên cận bã này không làm gì cô chứ?” Từ xa nàng đã nhìn thấy hắn đang ức hiếp chủ tử của nàng. Không nói hai lời bèn lên đến phía sau đánh hắn bất tỉnh.

“Cởi sạch quần áo của hắn, quăng vào chuồng heo lớn nhất kinh thành. Hơn nữa đừng cho hắn lại tiến vào nơi này.” Kì Nhi cầm hận đá hắn một cái, xoay người đi vài bước, lại trở về đá mấy đá phát tiết thù hận.

“Dạ.” Thấy chủ tử như vậy, rốt cuộc Dung Nhi cũng nở nụ cười. Xem ra nàng cũng không bị vũ nhục gì quá đáng.

“Ta về trước, thuận tiện kêu người đánh hắn mấy cái, làm cho hắn không còn mặt mũi gặp người.” Loại háo sắc này rõ ràng chết là tốt nhất! Kì Nhi có ý đập lên người hắn bước qua, đi về phía biệt uyển riêng tư của nàng.

5. Chương 5

Ba người Kì Nhi nhàn nhã ăn uống ở trên đường phố của kinh thành.

Kì Nhi rất thích ăn ngon, vui vẻ nhìn người bán hàng bưng đồ ăn đến, chén canh nóng hổi thoạt nhìn cực kỳ ngon miệng!

“Tiểu thư, chúng ta ăn uống ở trên đường cái không tốt lắm nha!” Tâm Nhi lo lắng nhìn bốn phía, vẫn có không ít người đang chú ý các nàng.

“Tâm Nhi, hiện tại ta là thiếu gia.” Thật là, kêu nàng tiểu thư, vậy nàng thay nam trang để làm gì!

“Có khi thứ tốt thường ở chỗ không bắt mắt nhất.” Dung Nhi hiểu biết mà trả lời vấn đề vừa rồi của Tâm Nhi. Câu hỏi này nàng đã sớm hỏi chủ tử, mà đây là câu trả lời của nàng.

“Vẫn là Dung Nhi hiểu ta.” Kì Nhi cười tủm tỉm gật đầu, dẫn tới không ít ánh mắt chăm chú.

Có thể làm công chúa, gen của cha mẹ nàng đương nhiên là lựa chọn tốt nhất. Mà nàng cũng kế thừa vẻ xinh đẹp của mẫu thân, lớn lên yêu kiều xinh đẹp động lòng người. Nàng thay nam trang lại có khí khái anh hùng của phụ vương, hết sức tuần tú. Khí chất thần bí vừa giống nam vừa giống nữ làm cho nàng càng thêm hấp dẫn.

Dung mạo của Dung Nhi và Tâm Nhi cũng không kém. Một thân võ công phi phàm làm cho các nàng phần nam trang cũng không kém cỏi chút nào. Ba nam tử tuổi trẻ như thế lại bất chấp hình tượng mà ăn uống trên phố, tự nhiên dẫn tới không ít chú ý.

Kì Nhi đã miễn dịch với loại ánh mắt chăm chú này. Thường xuyên làm những chuyện thế này nên cũng đã quen rồi, quen rồi thì thành tự nhiên. Nếu không có người nhìn, có thể nàng mới cảm thấy lạ.

Kì Nhi vui vẻ cúi đầu muốn ăn uống, lại bị người ta không cẩn thận đụng vào... “Thiếu gia!” Dung Nhi cùng Tâm Nhi kinh hô, nhanh chóng đỡ nàng dậy, giúp nàng lau sạch canh dính trên mặt.

“Khụ... khụ... Thật là khó chịu...” Trên mặt đều ướt át. Khuôn mặt Kì Nhi đau khổ, thoát nhìn làm cho người ta thật đau lòng.

“Thực xin lỗi, tại hạ...”

Một giọng nói truyền đến từ phía sau Kì Nhi. Nàng không quay đầu, ngược lại Dung Nhi và Tâm Nhi đều hung hăng trừng người nọ một cái.

Tâm Nhi nhanh chóng chuẩn bị một cái khăn ướt sạch sẽ, cẩn thận giúp nàng lau khô.

“Vị công tử này, không phải giải thích là có thể xong việc.” Dung Nhi rất hung dữ trừng kẻ đầu sỏ gây nên.

Kì Nhi và Tâm Nhi liếc mắt nhìn nhau một cái, không biết vì sao nàng lại tức giận đến vậy? Kì Nhi xoay người nhìn nam tử hại nàng dính canh đầy mặt kia... Dĩ nhiên là hắn! Thượng Quan Duệ Dịch! Khó trách Dung Nhi lại tức giận như vậy. Bây giờ nàng còn tức giận hơn cả Dung Nhi!

“Đúng vậy, người – kẻ ngu ngốc, ra đường không mang mắt theo sao.” Sao hắn lại không bị heo đạp chết? Quả nhiên là tai họa lưu lại ngàn năm!

“Vị công tử này, vậy người nói, tại hạ nên chuộc tội thế nào mới có thể xong việc?” Thượng Quan Duệ Dịch liếc mắt một cái liền nhận ra ba người trước mặt này là nữ phần nam trang. Giờ phút này ở trên đường cái, hắn cũng không muốn vạch trần các nàng. Chỉ là... Cô nương này dung mạo thật xinh đẹp, nhưng sao lại có cảm giác giống như đã từng quen biết? Mỹ nữ thế này chắc chắn hắn gặp qua một lần bèn không thể quên nha!

Kì Nhi nở nụ cười. “Rất đơn giản.” Nếu hắn cũng có lòng muốn chuộc tội, nàng cũng không làm khó hắn làm gì, trừng phạt nho nhỏ là được.

Bị nụ cười vui vẻ của nàng mê hoặc, hắn không chút nghĩ ngợi bèn đáp ứng. Xem nàng tuổi còn trẻ, có lẽ sẽ không khó xử hắn. Bao nhiêu danh môn khuê tú say mê hắn. Hắn rất tự tin với ngoại hình của mình, chỉ cần nàng đừng bảo hắn lấy thân báo đáp là được. (Tự kỷ cuồng) Nếu quả thực như vậy, hắn sẽ rất khó xử. Hắn tuyệt đối không muốn quyết định như vậy. Có điều... hắn rất thích nhìn nụ cười của nàng.

Kì Nhi nháy mắt với Tâm Nhi, nàng gật đầu hiểu biết đi lấy thứ mà chủ tử muốn. “Thật sự rất đơn giản, người đừng động đây là được rồi.” Kì Nhi tươi cười xinh xắn tiếp nhận chén canh Tâm Nhi bưng tới.

6. Chương 6

“Người muốn ta ăn cái này?” Thượng Quan Duệ Dịch nhíu mày nhìn nàng.

Kì Nhi đổ một đồng nước tương, hạt tiêu, gia vị vào, khuấy vài cái.

“Ta dứt người, thế nào?” Nàng tươi cười múc một muỗng muốn dứt hắn, dùng mắt ra hiệu, Dung Nhi và Tâm Nhi lập tức chế trụ hắn, không cho hắn thoát đi.

Đại trưởng phu cô được dẫn được, ăn một chút kỳ quái gì đó thì có sao. “Làm phiền công tử nhanh một chút, tại hạ sẽ rất cảm kích.” Nhưng chén canh lớn trên tay của nàng thật là kinh khủng, vừa nhìn đã ghê tởm, vậy xem xung quanh đã có người phát ra tiếng nôn mửa, nghe vậy hắn càng muốn ới.

“Không thành vấn đề, tại hạ sẽ rất nhanh.” Nàng thô bạo nhét một muỗng lớn canh khủng khiếp kia vào miệng hắn. Tiếng nôn mửa bốn phía càng nhiều.

Nôn... Hương vị thật khủng khiếp, hắn sắp ói ra... “Công tử, đừng ngậm miệng chặt như vậy, tại hạ rất khó dứt.” Kì Nhi lộ ra nụ cười tà ác, lại dứt một muỗng canh thật lớn vào miệng hắn.

Thượng Quan Duệ Dịch lập tức nuốt vào trong bụng, tận lực không cho thứ đó ở lại trong miệng, hắn sẽ càng muốn ới.

Nhìn hắn lập tức nuốt vào, hắn mới vừa mở miệng, Kì Nhi lập tức đem cả chén canh hất lên khuôn mặt tuần tú của hắn. Dung Nhi và Tâm Nhi biết nàng muốn làm gì. Ngay khi nàng hất tới lập tức tránh xa.

Thượng Quan Duệ Dịch chặt vật gạt nước canh trên mặt xuống, lại một chén canh hất lên trên mặt hắn.

“Chén này là phần lời. Ngàn lần phải nhớ kỹ, sau này ra đường phải mang mất theo. Tại hạ cũng không dám cam đoan người khác cũng để dài như chúng ta.” (má ơi, để dài?!!)

Giọng nói sung sướng của Kỳ Nhi truyền vào lỗ tai hắn thấy rất chói tai. Người vây xem xung quanh cũng dùng ánh mắt đồng tình nhìn hắn.

Nói xong, các nàng quăng cho người bán canh một thỏi bạc, lập tức bỏ đi, hướng về phía mục đích của các nàng.

Xảy ra chuyện này, tâm tình của Kỳ Nhi rất tốt, Dung Nhi cũng không kém. Chỉ có Tâm Nhi vẫn không hiểu tại sao hai người kia lại đối xử với nam nhân kia như vậy?

Thượng Quan Duệ Dịch lau sạch nước canh trên mặt, nhìn cảnh các nàng rời đi, một đám lửa bốc lên trong lòng hắn. Quân tử báo thù ba năm không muộn. Nếu các nàng may mắn thì đừng để cho hắn gặp lại, nếu không hậu quả các nàng không thể chịu nổi! Nhất là nàng, tiểu cô nương thoát nhìn làm cho người ta yêu thương kia...

.....

“Rốt cuộc cũng đến.”

Đám người Kỳ Nhi đứng trước “Phi Bộc sơn trang”. Tuy có lạc đường nhưng các nàng vẫn tìm được.

“Đi thôi!” Kỳ Nhi xoay người bước đi, nhưng lại không phải đến trước cổng lớn của sơn trang đại mà là đi men theo bờ tường.

“Tiểu thư, chúng ta không vào sao?” Tâm Nhi khó hiểu mà theo nàng.

“Tuy rằng đóng cửa, nhưng chúng ta gõ cửa chắc là sẽ có người mở cửa nha.” Dung Nhi cũng rất khó hiểu dụng ý của nàng, nhưng vẫn theo nàng.

“Chúng ta không vào bằng cửa lớn.” Kỳ Nhi cười tủm tỉm chỉ vào cửa sau. “Chúng ta bắt ngờ đánh vào, thử xem lòng cảnh giác của bọn họ như thế nào?” Nàng lấy ra ba chiếc khăn che mặt từ trong lòng, lần lượt đưa cho hai người mỗi người một cái.

Dung Nhi cùng Tâm Nhi bắt đầu đi liếc mắt nhìn nhau một cái, chậm rãi che mặt lại.

“Đi thôi!”

Kỳ Nhi hưng phấn muốn xông vào bên trong, lập tức bị hai vị tỷ nữ không cam tâm tình nguyện ở phía sau kéo lại.

“Chúng em đi trước.” Hai người đồng thanh nói. Về điểm này các nàng rất kiên quyết, lỡ như nàng bị thương thì phải làm sao bây giờ? Cho dù các nàng có chết một trăm lần cũng không cách nào ăn nói với thánh thượng.

“Được.” Việc này nàng không ý kiến, nàng biết một chút võ công, nhưng cũng chỉ có một chút mà thôi, muốn so với các nàng thì còn kém xa.

Ba người lặng lẽ muốn mở cửa lại phát hiện cửa bị khóa. Dung Nhi lập tức leo tường đi vào, mở cửa cho hai người kia. Đi được vài bước, Kỳ Nhi lại trở về khóa cửa kỹ càng.

“Nếu để cho người khác đi vào sẽ không tốt lắm.” Các nàng là chủ nhân của nơi này thì không sao.

Hai người kia trợn tròn mắt, đem nàng che chở ở phía sau, lặng lẽ di chuyển vào bên trong. Không bao lâu... Hơn mười hộ vệ và các nàng triển khai đại chiến. Võ công của Dung Nhi và Tâm Nhi thật sự là rất cao, nhưng những hộ vệ này cũng không thấp, công phu cũng là số một.

Kỳ Nhi mạo hiểm vùng kiếm ẩn nấp. “Á! Cẩn thận một chút!” Nếu thương tổn tới nàng, chắc chắn hoàng đế lão ca sẽ tức chết. Cho dù bọn họ có mười cái mạng cũng không đủ để đền.

“Tiểu thư!” Dung Nhi cùng Tâm Nhi vốn vừa đánh vừa phải bảo vệ nàng cũng đã cố hết sức. Nghe nàng kêu như vậy, lập tức kinh hãi dùng thân thể che chở nàng.

Không bao lâu, ba người bị vây quanh.

7. Chương 7

“Các người là ai? Vì sao xông vào Phi Bộc sơn trang?” Một người đàn ông trung niên nghiêm túc nhìn các nàng. Tuy rằng các nàng mặc nam trang, nhưng với sự từng trải của hắn, sao lại nhìn không ra giới tính thật sự của các nàng. Chỉ là... hình như có chỗ nào là lạ.

“Nghe nói trong Phi Bộc sơn trang có vô số vàng bạc châu báu, ba người chúng ta cũng chỉ là muốn chia bớt một chén cháo.” Kì Nhi đề thấp giọng, vô cùng hứng thú mà nhìn người trung niên kia. “Các người đã không muốn chia cho chúng ta, vậy chúng ta lập tức rời đi, sẽ không đến quấy rầy các người nữa. Cáo từ.” Nàng kéo hai người bảo vệ của nàng, muốn rời đi.

“Đứng lại, nơi này dễ dàng để cho các người nói đến là đến, nói đi là đi sao!” Các nàng không khỏi quá khinh thường hắn đi!

“Bằng không người muốn như thế nào?” Ha ha! Đợi lát nữa nếu hắn biết nàng là ai, không biết sẽ có phản ứng gì? Nàng thật hiếu kỳ nha!

Mấy thanh kiếm nhất thời chĩa vào các nàng.

Kì Nhi tò mò muốn đưa tay sờ kiếm, còn chưa kịp đụng đến lập tức bị Dung Nhi kéo lại. “Tiểu thư!” Lỡ như nàng bị thương thì phải làm sao bây giờ? “Ta chỉ muốn sờ xem thanh kiếm kia có bén không mà thôi.” Theo nàng lâu như vậy, sao lại còn lo sợ việc nhỏ như vậy!

Những người khác há hốc mồm. Người này đang nói lời ngu xuẩn gì vậy? Có người nào cầm kiếm cùn sao chứ?

“Ê! Các vị đại hiệp, nếu làm tổn thương chúng ta sẽ phải mất mạng nha!” Những lời này của Kì Nhi không sai chút nào. Đôi mắt đẹp di chuyển trên thân kiếm một chút, sau đó mới nhìn về phía người đàn ông trung niên kia.

“Hừ! Khẩu khí lớn thật. Ta lại rất muốn nhìn xem các người là ai!”

Hắn nói mới nói xong, lập tức có người đưa tay muốn cởi bỏ khăn che mặt của các nàng.

Kì Nhi tự mình kéo khăn che mặt trước bọn họ một bước. “Không phải bộ dáng này sao?”

“Công... Tiểu thư!” Người đàn ông trung niên cả kinh thiếu chút nữa quỳ xuống.

Bọn hộ vệ ngơ ngác nhìn nhau. Có mấy người nhận ra các nàng. “Tiểu thư!” Vài người mới tới vẻ mặt lại mờ mịt, nhưng vẫn thu kiếm lại.

“Hê hê! Dương tổng quản, đã lâu không gặp, không ngờ ông còn nhớ rõ ta.” Kì Nhi đi về phía phòng khách.

“Nếu không nhớ được tiểu thư thì cô cũng không vào được chỗ này.” Dương tổng quản thở dài. Bình Tường công chúa này cũng thật sự thích đùa. Nếu hắn không nhận ra nàng, với tội danh xông vào sơn trang, nàng cứ chuẩn bị ngồi nhà giam đi.

“Không phải đã vào được sao chứ?”

“Đúng vậy! Cũng thật oanh oanh liệt liệt.” Không cẩn thận một chút, cái đầu trên cổ hắn liền bị nàng đùa mất rồi. “Sao tiểu thư không phái người thông báo trước một tiếng, tiểu nhân cũng sẽ sửa sang lại sơn trang cho tốt.”

“Nếu thông báo trước với ông, ta còn có thể tạo ra kinh hi sao? Hơn nữa vì ba người chúng ta mà phung phí sửa sang lại thì cũng thật phiền phức.” Tuy rằng là lá ngọc cành vàng, nhưng nàng cũng không coi trọng việc nhỏ này. Dù sao sạch sẽ thoải mái là được rồi, nếu sàn nhà được lau quá bóng, có thể nàng sẽ bị trượt chân. (chịu thua tở lun!!!)

“Thuộc hạ đã lớn tuổi, không thể tiếp nhận quá nhiều kinh hi của tiểu thư. Làm phiền tiểu thư sau này bớt đùa một chút.” Tốt nhất là đừng tạo ra kinh hi nữa.

“Ta sẽ xem xét đề nghị của ông.” Nói tới nói lui, nàng cũng sẽ không ngoan như vậy. Khi không có người để chơi đùa thì phải tìm hấn. Nếu để cho hấn rảnh quá, ngày ngày trôi qua thật nhàn nhã, lại rất dễ bị ngu ngốc.

Nhận thấy các nàng mệt nhọc, Dương tổng quản lập tức phân phó người hầu quét dọn sạch sẽ phòng của các nàng, còn sai người chuẩn bị chút đồ ăn.

Nơi này có nhiều cao thủ như vậy bảo vệ công chúa, Dung Nhi và Tâm Nhi lập tức thả lỏng đề phòng, mệt đến mức ngồi phịch ở trên ghế, ngược lại Kì Nhi rất săn sóc mà rót trà cho các nàng.

“Thật sự là vất vả cho các người.” Trên đường đi, hai người các nàng vẫn luôn duy trì canh gác bảo vệ cho nàng, chẳng trách sao các nàng lại mệt như vậy.

“Cũng tạm tạm.” Tuy rằng nàng là công chúa, lại không hề kiêu căng ngạo mạn chút nào. Các nàng cũng đều đối xử với nàng như em gái, vô cùng yêu thương nàng. Chỉ có điều có đôi khi nàng thật sự rất biết hành hạ khác.

“Tiền lương tháng này của các người sẽ rất hậu hĩnh.” Tuy rằng nàng cũng không biết tiền lương của các nàng là bao nhiêu, nhưng nàng đã nói hoàng huynh cấp thêm tiền cho các nàng.

Dung Nhi cùng Tâm Nhi liếc mắt nhìn nhau một cái. Nàng thường xuyên nói như vậy cho nên tiền lương của bọn họ sớm đã rất cao, so với những người hầu bình thường, các nàng đã gấp người ta vài lần. Hơn nữa cũng không cần lại thêm bạc, vì nàng, hai người cam tâm tình nguyện cống hiến sức lực.

“Hai ngày mai và một cho các người nghỉ ngơi, không cần theo ta, nghỉ ngơi cho tốt đi!” Chính nàng cũng muốn nghỉ ngơi.

“Vậy sao được? Lỡ như cô xảy ra chuyện gì thì làm sao bây giờ?” Dung Nhi cùng Tâm Nhi lập tức phản đối. Các nàng rất hiểu chủ tử, nàng không thể ngoan ngoãn cả hai ngày .

“Đương nhiên là được, mấy ngày nay ta cũng sẽ không ra khỏi sơn trang. Không ra khỏi sơn trang thì làm sao lại có nguy hiểm. Các người yên tâm nghỉ ngơi đi!”

Sơn trang lớn như vậy, phía sau núi lại có thác nước, nàng chỉ cần đi vào trong đó chơi là có thể vui đùa cả ngày.

“Nhưng...” Các nàng vẫn cảm thấy không ổn.

“Yên tâm! Cứ quyết định như vậy đi. Mấy ngày này các người muốn làm gì thì làm, chỉ là đừng đi theo ta.” Ừ, ngày mai có thể đến thác nước bơi lội, thật tốt quá! Nàng thích nhất là chỗ đó.

8. Chương 8

Sáng tinh mơ, một mình Kì Nhi đến phía sau núi. Nhìn thác nước cao ba thước trút xuống, tâm tình của nàng cực kỳ thoải mái dễ chịu.

Nàng hát một điệu hát dân gian, nhàn nhã cởi quần áo. Bên trong là hai chiếc quần áo làm bằng tơ lụa, có thể che lấp những bộ phận trọng yếu của nàng không để lộ ra. Mặc dù đã ra lệnh ọi người không thể đến đây quấy rầy nàng, nhưng bảo nàng ở bên ngoài khóa thân cả người mà nghịch nước thì nàng không thể vui đùa thỏa thích. Cho dù là bị chim chóc bay ngang qua nhìn thấy, nàng cũng sẽ cảm thấy là lạ .

Chậm rãi bước vào trong nước, nàng cảm thấy vô cùng mát mẻ, còn có con cá bơi qua bơi lại ở bên chân nàng... Nàng đi về phía thác nước, để cho nước xối lên người mình, lại đuổi theo con cá, nàng chơi đùa cực kỳ vui vẻ... Thượng Quan Duệ Dịch nhìn thấy chính là cảnh này.

Hắn nghe được tiếng cười vui vẻ, tò mò lại đây nhìn, không khỏi có chút ngây ngốc.

Đắm chìm trong ánh mặt trời, nàng tựa như tiên nữ trong nước. Mái tóc dài đen nhánh xinh đẹp xỏa tung trên tấm lưng trần trắng nõn như sứ của nàng, cực kỳ gợi cảm mê người. Da thịt nõn nà sáng lên lấp lánh. Mà những đường cong lả lướt, khuôn mặt tuyệt mỹ kia đang cảm dỗ hấn... Kì Nhi vui đùa cực kỳ vui vẻ, hơn nữa để cho thác nước trút xuống đánh vào trên người, còn thoải mái hơn cả Dung Nhi mát xa.

Đột nhiên, một bóng râm bao phủ lấy nàng, cảm giác áp bức bất ngờ xảy ra làm cho nàng kinh hãi xoay người lại thì thình lình phát hiện, một người đàn ông đứng sau lưng nàng, không biết từ lúc nào hắn đã xuống nước đến gần mình. Bởi vì hắn đưa lưng về phía mặt trời nên nàng nhìn không rõ diện mạo của hắn, chỉ biết hắn rất cao lớn, nhưng cũng mang theo vẻ nguy hiểm.

Nàng sợ hãi di chuyển về phía bên cạnh, hai tay lo lắng che khuất thân thể quá mức lộ liễu. “Người là ai? Sao lại ở chỗ này? Nơi này không cho phép bất luận kẻ nào đi vào.” Nàng vừa trách vừa hỏi, nhưng giọng nói hơi run rẩy đã để lộ sự sợ hãi của nàng. Ở chỗ này không ai cứu được nàng, trừ phi hắn tự động rời đi.

Thượng Quan Duệ Dịch nhìn nàng không chớp mắt, luôn cảm thấy nàng rất quen, dường như đã gặp qua ở đâu đó... “Có phải chúng ta đã từng gặp nhau hay không?” Hắn kim lòng không đợi đưa tay muốn chạm vào mặt nàng.

“Người đừng qua đây...” Kì Nhi sợ hãi lui thẳng về phía sau, chân lão đảo một cái, nàng lập tức muốn ngã ngửa vào trong nước... “Cẩn thận!” Thượng Quan Duệ Dịch vội vàng tiếp được thân mình mảnh mai xinh xắn của nàng, thuận thế đưa nàng vào trong lòng mình.

Cảm giác mềm mại trên tay làm lòng hắn rung động, tơ lụa ướt đầm dán vào da thịt ngọc ngà của nàng làm cho hắn cảm lòng không đậu mà vuốt nhẹ.

Kì Nhi sợ hãi giãy giụa trong lòng hắn. “Người... Người buông ra...” Dung Nhi, Tâm Nhi, cứu mạng a! Trong lòng nàng không ngừng hò hét, trong mắt chứa đầy lệ, có thể rơi xuống bất cứ lúc nào.

“Nàng tên là gì?” Thượng Quan Duệ Dịch dịu dàng hỏi, vẫn ôm nàng vào trong lòng. Hắn thích nàng, muốn chiếm nàng làm của riêng.

“Người... đừng đụng vào ta...” Không thể nhịn được nữa, nàng khóc thành tiếng, nàng rất sợ hắn làm gì nàng.

“Suyt, đừng khóc, ta sẽ không tổn thương nàng, đừng sợ.” Hắn ôm nàng càng chặt, ý nghĩ muốn có nàng càng thêm mãnh liệt. Da thịt của nàng trắng trẻo mịn màng đến thế, hắn rất muốn chiếm lấy nàng ở chỗ này... Hắn vùi đầu vào chiếc cổ mảnh mai xinh đẹp của nàng, hơi thở ấm áp không ngừng phả lên cổ nàng, chậm rãi men theo chiếc cổ duyên dáng đi xuống, khiến nàng run rẩy.

“Thật sao?” Kì Nhi ngẩng đầu nhìn hắn cực kỳ đáng thương. Tuy rằng vừa rồi nàng đang khóc nhưng vẫn nghe được lời thì thầm của hắn. Hắn không nên dựa vào nàng gần như vậy, còn ôm nàng vào trong ngực, hơn nữa không ngừng quấy rối nàng.

“Tin tưởng ta, ta tuyệt đối sẽ không thương tổn nàng.” Hắn chỉ muốn nàng.

“Vậy người buông.” Chỉ cần hắn cách xa nàng ra, nàng mới tin tưởng hắn sẽ không thương tổn nàng. Bây giờ còn động tay động chân với nàng, đánh chết nàng cũng không tin hắn sẽ không thương tổn nàng. Ở trong mắt nàng, đàn ông đều là dã thú, đều là động vật dùng nửa người phía dưới để suy nghĩ. Làm Bạch Vân phu nhân nửa năm, nàng càng thêm khẳng định điều này.

Thượng Quan Duệ Dịch chẳng những không buông nàng ra, hơn nữa còn ôm nàng càng chặt. “Nói cho ta biết tên của nàng.” Hắn cúi đầu, vô cùng dịu dàng mà hôn lên da thịt nõn nà như ngọc của nàng, dục vọng dâng trào dưới bụng hừng hực cháy lên.

Cả người Kì Nhi cứng ngắc, không cần nhìn nàng cũng biết cái gì đặt trên bụng nàng. Cái này làm nàng càng thêm sợ hãi !

“Suyt, đừng khóc, nói cho ta biết tên của nàng.” Hắn khê hôn lên mặt nàng, hôn sạch nước mắt của nàng.

Hành động này của hắn làm cho nước mắt của nàng rơi càng dữ dội. Cứu mạng a! Dung Nhi, Tâm Nhi, hoàng huynh... Thượng Quan Duệ Dịch thấy nàng không ngừng khóc, dứt khoát trực tiếp hôn lên đôi môi anh đào vẫn luôn mê hoặc hắn kia.

Kì Nhi cắn chặt răng, nước mắt vẫn không ngừng rơi.

Hắn mở mắt nhìn nàng một chút, một đôi tay xấu xa bắt đầu sờ soạng khắp thân thể của nàng.

“Đừng...”

Nàng vừa mở miệng, đúng lúc như ý của hắn. Chiếc lưỡi ẩm áp bá đạo lập tức chui vào dây dưa trêu đùa với lưỡi của nàng... Tay hắn chui vào trong vạt áo ướt đầm dục hoặc hắn đã lâu, lớn mật sờ lên ngực nàng, ngón cái cùng ngón trỏ bắt lấy đỉnh nú hoa mà vuốt ve, cảm thụ nó từ từ rung động, sau đó chậm rãi dừng đứng lên trong tay hắn.

Kì Nhi không dám tin mà hít một hơi, nước mắt bỗng chốc ngừng rơi. Nàng kinh ngạc chống lại ánh mắt nóng rực của hắn. Trong mắt hắn tràn đầy dục vọng làm cả người nàng khô nóng.

9. Chương 9

Hắn hôn nàng điên cuồng, hôn vừa thân thiết vừa thô lỗ, đầu lưỡi không ngừng ở trong miệng nàng thăm dò, như là lo lắng muốn tìm cái gì đó, hơn nữa không ngừng truyền đạt đến nàng tình cảm của mình thông qua việc hấp thu ngọt ngào của nàng.

Bị hôn đến nổi đầu óc choáng váng, trong nhất thời đã quên giấy giữa. Nàng chỉ cảm thấy dường như tay hắn có chứa ma lực, gây nên một sức hấp dẫn mê hồn ở trên người nàng, làm áu của nàng chảy ngược, hơi thở không khỏi dồn dập lên, không nhìn được mà bám chặt lấy hắn, miệng hơi mở ra hấp thu sự xâm nhập của hắn, giống như muốn nhận được nhiều không khí hơn từ trong miệng hắn.

Cảm giác được sự thay đổi của nàng, bàn tay của Thượng Quan Duệ Dịch càng thêm bừa bãi, chơi đùa nụ hoa của nàng, một tay lại men theo bụng của nàng, đi xuống phía dưới thăm dò vào bên trong.

Rốt cuộc hắn chịu không được sóng tình cuồng nhiệt, tay hắn kéo áo lụa ướt đầm của nàng xuống, một mảng da thịt ngọc ngà bên dưới cái yếm đập vào mắt hắn. Tấn thưởng mảng da thịt xinh đẹp trước ngực kia, môi hắn theo bản năng dời tới bộ ngực sữa mềm mại của nàng, bị cảm xúc mềm mại mịn màng kia làm cho say mê.

Một luồng dục vọng nóng cháy thiêu rụi lý trí của nàng, dường như chịu không nổi cảm giác mà ngón tay tà ác của hắn mang lại trên người nàng, nàng không khỏi liên tục thở gấp, không thể tự chủ.

“Nàng thật đẹp...” Vừa nói, môi hắn lại in xuống môi nàng, ngón tay tiến vào trong tiết khô, trêu chọc mảnh đất thần bí của nàng.

Lúc này, giống như có một tia chớp hiện lên trong đầu Kì Nhi... Không cần, nàng không nên như vậy! Không cần nghĩ ngợi, nàng ra sức cắn xuống... Thượng Quan Duệ Dịch bèn đẩy nàng ra, trừng mắt nhìn cô gái động lòng người bị hắn đẩy ngã vào trong nước. Khóe môi hắn hơi chảy máu. Kì Nhi uống mấy ngụm nước, còn không kịp phản ứng thì cả người nàng lại bị hắn kéo vào trong lòng.

Tại sao hắn không cho nàng chết đuối luôn đi? Thà chết chứ nàng cũng không muốn bị hắn vũ nhục!

“Khụ... Buông ra... Khụ... Buông...” Nàng liều chết giãy giụa, nước mắt vẫn không ngừng rơi xuống.

“Đừng nhúc nhích!” Hắn ôm chặt lấy nàng, nàng cứ giãy giụa như vậy sẽ làm bị thương chính mình.

“Cầu xin người thả ta, xin người...” Chỉ cần hắn thả nàng, nàng có thể tha thứ hắn vô lễ khinh bạc nàng, sẽ không báo hoàng huynh chém đầu hắn.

“Được, đừng khóc...” Thấy nàng khóc thương tâm khổ sở như vậy, lòng của hắn cũng đau giống như bị người ta ra sức đâm một đâm vậy. Dục vọng dâng trào dần dần cũng bị nước mắt của nàng dập tắt. Hai tay cũng tự động kéo lại vạt áo bị hở ra cho nàng, miễn cho chính mình lại nhìn không được... Thoáng chốc, nàng đã quên khóc, ngẩng người nhìn hắn. “Người bằng lòng thả ta sao?” Có phải nàng nghe lầm hay không?

“Nói cho ta biết tên của nàng, ta lập tức thả nàng.” Hắn dịu dàng vuốt nhẹ gương mặt xinh đẹp của nàng, cố gắng đè nén dục vọng bùng cháy kia xuống.

Từ trước đến nay lòng hắn cũng không vì ai mà chịu đỡ lại. Nhưng cô gái trước mắt lại gọi lên tình cảm dịu dàng ở sâu trong đáy lòng hắn, hắn muốn cùng nàng một chỗ, muốn vĩnh viễn bên cạnh nàng, che chở cho nàng. Vị trí trống rỗng trong tim hắn cũng vì nàng mà được lấp đầy...

“Ta...” Nàng phải nói thế nào đây? Nói thật hay là nói dối thì tốt hơn?

“Kì Nhi?” Hắn đột nhiên mở miệng, thưởng thức miếng ngọc bội trước ngực nàng.

Hả? Sao nàng lại quên ngọc bội trên người nàng chứ? Đó là chính tay phụ vương đeo cho nàng khi nàng mới sinh ra, trên mặt viết bốn chữ “như ý cát tường”, còn có tên của nàng.

“Phải...” Kì Nhi gật mạnh đầu, bây giờ có nói không phải cũng không được .

“Họ gì? Kì Nhi.” Hắn lại hỏi, không tính buông tha nàng ngay như vậy.

“Họ... Vân...” Đó là họ của mẫu hậu nàng.

“Tiểu thư của Phi Bộc sơn trang?”

Hắn hỏi nhiều như vậy để làm gì? “Đúng.” Chỉ cần bây giờ hắn chịu buông tha nàng, muốn nàng nói cái gì cũng không thành vấn đề.

Hắn dịu dàng hôn nàng. “Kì Nhi, ta tên là Thượng Quan Duệ Dịch.” Phụ quân tương lai của nàng. Trong lòng hắn nói thêm.

Kì Nhi ngẩn cả người. Thượng Quan Duệ Dịch! Cái tên háo sắc trêu ghẹo nàng kia!

“Tạm biệt, Kì Nhi của ta.” Hắn nhẹ nhàng buông nàng ra, đi lên trên bờ.

Bọn họ sẽ gặp lại, hơn nữa cũng rất nhanh.

Kì Nhi ngẩn người nhìn hắn rời đi, đột nhiên cảm thấy rét lạnh khác thường.

Nàng không muốn gặp lại hắn, tuyệt đối không muốn!

10. Chương 10

Ba người chủ tớ Kì Nhi mặc nam trang, lên thuyền đi chơi trên sông.

Nàng đem chuyện ngày ấy bị Thượng Quan Duệ Dịch trêu chọc ở thác nước nói cho Dung Nhi và Tâm Nhi. Các nàng tức giận đến mức thiếu chút nữa chạy đi giết hắn, cũng ghét hắn đến cực điểm. Mãi đến lúc này Tâm Nhi mới biết chuyện lần trước nàng bị Thượng Quan Duệ Dịch đùa giỡn. Mà căn cứ vào kết quả mà các nàng thảo luận, Thượng Quan Duệ Dịch căn bản không nhận ra nàng chính là Bạch Vân phu nhân từng chinh hấn ở kinh thành, nếu không sẽ không buông tha nàng đơn giản như vậy.

Để tránh lại gặp phải móng vuốt của hắn, Dung Nhi và Tâm Nhi quyết định trông coi chủ tử một tắc cũng không rời, đồng thời muốn Dương tổng quản tăng cường đề phòng. Nhất là nơi nàng ở, buổi tối có ít nhất sáu người canh giữ ở ngoài cửa. Mà phòng của các nàng cũng thông với phòng chủ nhân, để các nàng có thể bảo vệ nàng bất cứ lúc nào. Như vậy các nàng mới yên tâm.

“Thiếu gia, cá nướng xong rồi.” Tiểu Thúy – người theo các nàng lên thuyền cung kính đứng ở phía sau gọi khẽ.

Kì Nhi căn dặn, nếu nàng mặc nam trang phải gọi nàng là thiếu gia. Tất cả mọi người trong sơn trang đều biết chủ nhân của bọn họ thích chơi đùa, bọn họ cũng rất phối hợp với nàng, cũng đều vừa yêu vừa giận vị chủ nhân ai gặp cũng đều thích này. Chỉ cần nàng không chinh bọn họ, bọn họ vẫn rất thích nàng.

“Ừ.” Các nàng đi đến chỗ nướng cá, ngồi xuống. Vừa ăn uống vừa thưởng thức phong cảnh ven sông.

“Hôm nay là ngày gì mà trên đường đều giăng đèn kết hoa vậy?” Kì Nhi tò mò hỏi. Hôm nay còn náo nhiệt hơn mọi ngày, nhất định là có lễ hội gì đó.

“Hôm nay là thất tịch(*), tương truyền là ngày Ngưu Lang – Chức Nữ mỗi năm gặp mặt một lần.” Tiểu Thúy mỉm cười giải thích.

Ba người các nàng nhìn nhau một cái, không biết hôm nay là thất tịch.

“Vậy có cái gì có thể chơi không?” Kì Nhi cười vui vẻ. Những ngày thế này nhất định có tiết mục gì đó, mà các nàng cũng nhất định sẽ chen vào giúp vui.

“Đêm nay trên đường có hội đèn lồng, trước miếu Quan Âm cũng có mời gánh hát diễn Ngưu Lang – Chức Nữ.” Tiểu Thúy nói thật. Đến lúc đó nhất định có rất nhiều người, không biết có phải phải thêm người bảo vệ tiểu thư hay không?

“Ha ha! Quyết định rồi, tối nay chúng ta đi chơi đêm.” Kì Nhi vui vẻ tuyên bố. Nàng muốn đi dạo khắp các con đường có lồng đèn.

Dung Nhi và Tâm Nhi liếc mắt nhìn nhau. “Tốt nhất là bảo Dương tổng quản phái thêm hai người có võ công cao đi theo.” Đến lúc đó nhất định có rất nhiều người, lấy sự hiểu biết của bọn họ đối với nàng, vẫn cứ tăng thêm vài người thì tốt hơn.

“Không cần, người nhiều như vậy rồi đừng gọi tới chen chúc nữa. Ta có hai người các người là đủ rồi!” Có thêm hai người nhìn nàng, sao nàng có thể vui đùa thỏa thích đây?

“Nếu lại gặp phải họ Thượng Quan kia thì sao?” Dung Nhi vừa nói, sắc mặt Kì Nhi lập tức sa sầm lại.

“Phải thêm vài người đi theo, lỡ như lạc mất cô cũng có thêm người tìm, không phải sao?” Bản lĩnh chạy trốn của chủ tử là hạng nhất. Ngay cả các nàng cũng đã có kinh nghiệm bị lạc.

Kì Nhi suy nghĩ một chút. Ừ nhỉ! Trên đường đông người như vậy, nếu lạc mất các nàng, lại không may gặp phải tên Thượng Quan vô lại kia, không phải nàng chết chắc rồi sao?

“Phải hai người chắc là đủ rồi chứ!” Có bốn người trông coi nàng, muốn lạc cũng không dễ.

“Chỉ cần cô đứng lại...” Dung Nhi còn chưa nói xong, cả người đã ngã xuống.

“Sao lại thế này? Đụng vào cái gì sao?” Kì Nhi từ dưới đất bò dậy, nhìn về phía đầu thuyền.

Thì ra là một chiếc thuyền khác va vào thuyền của các nàng. Mà đứng trước mũi thuyền là một nam nhân anh tuấn... Thượng Quan Duệ Dịch!

.....

(*) Thất tịch: đêm mồng 7 tháng 7 âm lịch, ngày Ngưu Lang – Chức Nữ gặp nhau hàng năm, nay còn gọi là ngày lễ tình nhân của người Trung quốc.

11. Chương 11

“Sao lại gặp phải kẻ háo sắc kia?” Kì Nhi chán ghét hừ một tiếng, coi như không thấy hắn mà quay lại chỗ ngồi.

“Thiếu gia, có cần chúng em đi dạy dỗ hắn không?” Tâm Nhi khinh thường mà trừng Thượng Quan Duệ Dịch, ước gì lập tức đem hắn ra băm thành ngàn mảnh.

“Không cần, coi như không biết hắn là được rồi.” Nếu tự nhiên tìm hắn tính sổ, không phải để lộ ngọn nguồn sao? Nàng không muốn chuyện ở thác nước lại xảy ra một lần nữa.

“Thiếu gia, hình như thuyền của bọn họ bị đụng hư rồi, bọn họ muốn lên thuyền của chúng ta, có muốn cho bọn họ lên thuyền hay không?” Người lái thuyền cung kính hỏi. Không có mệnh lệnh của Kì Nhi, hắn không dám tự ý làm chủ, cho dù là tai nạn chết người cũng vậy.

“Để cho bọn họ chết đuối đi.” Muốn nàng cùng thuyền với kẻ háo sắc chết tiệt đó? Nàng không cần!

“Tâm địa của công tử thực tàn nhẫn, lại thấy chết mà không cứu.” Không đợi nàng đồng ý, Thượng Quan Duệ Dịch lập tức nhảy qua, cười cợt nhìn Kì Nhi. Kì Nhi lạnh lùng liếc hắn một cái, hừ! Thuyền của mình mục nát còn dám đụng bọn họ!

Nhìn chiếc thuyền phía sau hắn hơi chìm xuống, Kì Nhi thản nhiên mở miệng: “A Phúc, để cho những người đó lại đây đi! Chúng ta đưa bọn họ lên trên bờ trước. Về phần vị khách không mời mà đến này...” Nàng lại liếc Thượng Quan Duệ Dịch, rõ ràng là đang nói hắn. “Đem hắn vứt xuống nước.” Mệnh lệnh của nàng vừa ra khỏi miệng, lập tức có người bắt lấy hắn, muốn quăng xuống sông... Thượng Quan Duệ Dịch dễ dàng thoát khỏi tay bọn họ, trong nháy mắt đã đến bên cạnh Kì Nhi.

Dung Nhi cùng Tâm Nhi cả kinh, trong lòng hiểu được võ công của hấn chắc chắn cao hơn các nàng nên lập tức đem Kì Nhi che chở ở phía sau, hộ vệ trên thuyền cũng đều đứng ở bên cạnh các nàng với tư thế sẵn sàng bảo vệ.

Nhìn ba người các nàng, Thượng Quan Duệ Dịch lập tức nhận ra là ba người hất canh lên người hấn. Nhưng... “Kì Nhi?” Hấn không quá khẳng định mà nhìn nàng. Bộ dạng của nàng quả thực rất giống với Kì Nhi nhưng phong thái khí thế lại không giống.

“Kì Nhi?” Kì Nhi cố ý khó hiểu mà lặp lại một lần, sau đó nghi hoặc nhìn hấn. “Người biết Kì Nhi?” Xem ra hấn hoàn toàn không thể xác định nàng có phải Kì Nhi hay không. Lúc ấy nàng sợ gần chết, sao có thể tràn ngập tự tin như bây giờ. Nàng liền giả làm đại ca hay tỷ tỷ của Kì Nhi, dạy dỗ hấn một phen.

“Cô không phải Kì Nhi?” Thượng Quan Duệ Dịch nghi ngờ mà nhìn nàng, lại không thể bước thêm một bước. Người vây xung quanh nàng rất nhiều, xem ra địa vị của nàng không thấp, nếu không sao có tiền mời được nhiều hộ vệ như vậy?

“Người là ai? Sao lại biết Kì Nhi?” Ha ha! Diễn trò là nàng giỏi nhất. Nếu không thu thập được hấn, nàng liền theo họ của hấn!

Xem ra nàng thật sự không phải Kì Nhi mà hấn quen biết. Kì Nhi xinh đẹp dịu dàng và vị này trước mặt thật bất đồng. Như vậy nàng và Kì Nhi chắc là tỷ muội. “Ta và Kì Nhi...” Vừa nghĩ đến Kì Nhi đáng yêu, hấn bất giác lộ ra nụ cười hòa nhã.

Ba cô gái rất ăn ý hừ lạnh một tiếng. “Nói chuyện chậm quá, đem hấn quăng xuống đi!” Kì Nhi ra lệnh cho những người bên cạnh. Nhìn bộ dáng ngẩn ngơ của hấn lại khiến nàng nhớ đến chuyện hôm đó. Trước giờ nàng vẫn không khóc, nhưng kẻ háo sắc đáng chém ngàn đao này lại hại nàng khóc liên tục, lại còn làm nhục nàng! Hấn có chết một trăm lần cũng không đủ!

Thượng Quan Duệ Dịch ngăn cản những người muốn quăng hấn xuống nước. “Cô và Kì Nhi có quan hệ gì?” Hấn nhìn chằm chằm vào Kì Nhi luôn có hai người bảo vệ.

“Hừ! Người dựa vào cái gì mà hỏi ta? Người và Kì Nhi có quan hệ gì?” Nếu hấn dám nói chuyện hôm ấy ra, nàng sẽ lập tức cắt lưỡi của hấn.

Thượng Quan Duệ Dịch thấy có nhiều người như vậy, hấn cũng khó mà nói ra chuyện hấn đã làm với Kì Nhi. Như vậy sẽ tổn hại đến danh tiết của nàng.

“Dựa vào việc ta là vị hôn phu tương lai Kì Nhi, ta có quyền hỏi đến tất cả mọi chuyện của nàng.” Hấn nhìn nàng kiên định.

Những lời này của hấn vừa thốt ra, tất cả hộ vệ đều ngẩn cả người. Hấn là cô gia tương lai của bọn họ?

“Tức cười, sao ta lại không biết Kì Nhi có một vị hôn phu?” Người này không khỏi quá tự đại đi, hấn quyết định là được sao? Cũng phải hỏi một chút xem nàng có đồng ý hay không đã! Nhưng đáp án tuyệt đối là chắc chắn, chắc chắn không đáp ứng.

“Cô là gì của Kì Nhi?” Hấn và nàng có thù cũ, nhưng hấn là hấn trả thù nàng mới đúng, thế nhưng sao nàng nhìn hấn như là có thâm cừu đại hận gì không bằng. Hấn hại mất nàng dính canh, nhưng không phải nàng cũng đã báo thù hấn rồi sao? Nếu không nể tình nàng là tỷ muội của Kì Nhi, hấn sẽ không có sắc mặt hoà nhã với nàng.

“Một người tuyệt đối có quyền quản lý nàng.” Trên đời này không ai có quyền lợi này hơn nàng.

“Cô là tỷ tỷ hoặc muội của Kì Nhi...” Thượng Quan Duệ Dịch còn chưa nói xong, một cái lưới đột nhiên chụp lấy hấn. “Cô có ý gì?” Hấn lạnh mặt trừng Kì Nhi. Bị người ta tung lưới, cho dù hấn có bản lĩnh cao đi chăng nữa cũng không dùng được.

“Chính là ý này.” Kì Nhi nháy mắt, lập tức có người đem hấn quăng xuống nước.

Nàng đứng trên thuyền, đặc ý nhìn người ở trong nước ra sức giãy giụa. “Ta khuyên người rửa miệng sạch một chút. Kì Nhi nhà ta sẽ không coi trọng loại người như người. Đừng để cho ta hoặc Kì Nhi thấy người lần nữa, nếu không hậu quả tự lo liệu.” Làm cho hấn lại chật vật như vậy, cảm giác này thật là không tồi.

“Kì Nhi là của ta.” Hấn tuyệt đối không bỏ qua. Hấn chấm nàng rồi!

“Không có khả năng.” Đây là câu trả lời của nàng. Không cần chờ Kì Nhi ra lệnh, người lái thuyền lập tức lái thuyền rời đi, bỏ lại Thượng Quan Duệ Dịch chiến đấu với cái lưới ở trong nước.

12. Chương 12

Trở lại Phi Bộc sơn trang, Kì Nhi lập tức muốn Dương tổng quản triệu tập mọi người, nàng có chuyện quan trọng cần tuyên bố.

Từ giờ trở đi, nàng gọi là Vân Tinh, là tỷ tỷ của Kì Nhi, khi cải nam trang chính là ca ca. Nàng muốn tất cả mọi người nhớ kỹ, nhất là khi có người tìm nàng, trăm ngàn không thể để cho người ta biết nàng chính là Kì Nhi. Đây là vì đề phòng khi Thượng Quan Duệ Dịch tới cửa tìm người phát hiện mọi việc. Với những chuyện mà nàng đã làm với hấn, hấn nhất định sẽ có hành động. Mà nàng cũng còn muốn chinh hấn.

“Đã rõ cả chưa?” Kì Nhi hết sức uy nghiêm mà nhìn một đám người hầu trước mắt.

“Rõ rồi, thiếu gia.” Mọi người đều trả lời rất ăn ý.

“Tốt lắm, mọi người có thể đi xuống.” Kì Nhi vẫy tay bảo mọi người lui xuống, chỉ để lại Dung Nhi, Tâm Nhi cùng Dương tổng quản.

“Cô nghĩ ra cách đối phó với Thượng Quan Duệ Dịch rồi sao?” Dung Nhi châm thêm trà cho chủ nhân, khó hiểu hỏi.

“Còn chưa nghĩ ra, đến lúc đó tính tiếp!” Kì Nhi nhàn nhã hớp một ngụm trà, đột nhiên lại ngắt đầu hỏi bọn họ: “Các người cho rằng làm cho kẻ háo sắc kia mặc nữ trang, tô son trét phấn, sau đó để cho người ta thưởng thức thì thế nào?” Khăng định hấn mất hết mặt mũi!

“Tiểu thư, như vậy không tốt! Làm ột nam nhân mặc thành như vậy, thực mất mặt.” Dương tổng quản không đồng ý lắm. Hấn hoàn toàn không biết Thượng Quan Duệ Dịch đã làm gì quá đáng với nàng, chỉ biết là chủ tử rất muốn chinh hấn.

“Như vậy có phải quá dễ dàng cho hấn hay không?” Dung Nhi bật cười, nhưng nàng vẫn muốn biết Kì Nhi còn có thủ đoạn gì ác liệt hơn nữa.

“Đúng vậy, nên đặc biệt một chút, tốt nhất là có thể làm cho hấn mất mặt hơn nữa.” Tâm Nhi cười tủm tỉm đề nghị.

Dương tổng quản ở một bên nghe các nàng nói như vậy thiếu chút nữa té xỉu. Các nàng muốn tiểu thư hành chết người kia sao?

“VẬY...” Kì Nhi lại nghĩ một chút. “Hay là cứ như vậy, đem hấn tô son trét phấn, quăng đến bên đường, nhưng trang phục phải thay đổi một chút.”

Dứt lời, nàng lộ ra nụ cười xảo trá gian ác, đến nỗi Dương tổng quản nổi da gà cả người.

“Đổi thế nào?” Tâm Nhi khó hiểu hỏi. Mặc nữ trang đã rất mất mặt, không phải sao?

Dung Nhi suy nghĩ một chút. “Muốn đem hấn cởi sạch sẽ sao?” Lần trước là như vậy, nhưng nàng sẽ xài lại chiêu đó sao?

Kì Nhi cười ha ha. “Không, nhất định phải cho hấn mặc quần áo, miễn cho tổn thương đến con mắt của người khác.” Nàng rất biết suy nghĩ cho người khác.

“Tiểu thư đừng thừa nước đục thả câu nữa.” Có đáng sợ thế nào thì nói ra đi! Lão già như hấn vẫn còn chịu được kinh hãi.

Kì Nhi cười càng ngọt ngào. “Để cho hấn mặc cái yếm là tốt rồi.” Đủ tuyệt tình chưa!

“Cái yếm không phải của phụ nữ mặc sao?” Dương tổng quản ngây người hỏi.

“Chính là cái yếm mà phụ nữ mặc.” Sau đó lại bôi son trét phấn... Ha ha ha! Thượng Quan Duệ Dịch, không sợ chết thì đến đây đi!

Cả người Dương tổng quản rét lạnh. Hắn vô cùng may mắn vì chộc giận chủ tử không phải là hắn. Nếu bị nàng chinh, hắn còn có mặt mũi mà sống tiếp sao?

.....

Hội đèn lồng đêm thất tịch ở Giang Tô vô cùng náo nhiệt. Trên đường cái người người chen nhau, từng quảng trường đều có người đang biểu diễn, khu vực gần miếu Quan Âm lại người đông nghìn nghịt, rầm rộ hơn bao giờ hết. Ngay cả trên sông đều có không ít thuyền hoa tô điểm. Cả thành Giang Tô giống như không biết đến ban đêm, hấp dẫn nhiều người dừng chân thưởng thức.

Kì Nhi vẫn mặc nam trang, mà phía sau nàng cũng vẫn có Dung Nhi cùng Tâm Nhi theo chặt, còn thêm hai gã hộ vệ.

Woa! Những lồng đèn này làm thật là tinh xảo, mỗi cái đều rất sinh động. Nhiều quá nàng nhìn không kịp, không cẩn thận bị người ta gạt chân ngã về phía trước, đụng vào lưng một nam tử.

“Thực xin lỗi, ta... Hừ!” Kì Nhi ngẩng đầu, vừa thấy rõ người trước mặt, lập tức quay đầu muốn đi, lại bị hắn kéo lại.

“Người làm cái gì? Mau buông ra!” Nàng hung hăng trừng mắt nhìn bàn tay đang kéo lấy nàng, dùng ánh mắt bắn chết hắn.

“Ra đường không mang mắt theo thì không tốt lắm đâu!” Thượng Quan Duệ Dịch không để ý tới sự cảnh cáo từ phía sau nàng, vẫn cứ nắm lấy cổ tay nàng, còn tà ác dùng lời nàng từng nói đáp lễ.

“Hừ!” Đây là câu trả lời của nàng.

“Đụng vào người ta không xin lỗi đã muốn đi?” Nàng hại hắn thiếu chút nữa chết đuối ở dưới sông, thù này không trả sao được?

Kì Nhi miễn cưỡng liếc hắn. “Các hạ cũng thật là, ra đường mang theo mắt thì lại quên mang theo tai. Không phải vừa rồi ta đã nói xin lỗi sao, kẻ điếc.”

Nàng vừa nói xong, lập tức nghe thấy vài tiếng cười. Ngoại trừ bốn người phía sau ra, còn có tiếng cười của những người chen chúc ở xung quanh.

“Chẳng qua là ặt của cô ăn chén canh, cô liền ghi hận đến bây giờ?” Ngoại trừ chuyện đó, hắn nghĩ không ra còn có lúc nào đắc tội với nàng. Vẫn luôn là nàng đắc tội với hắn, không phải sao?

“Người tên Thượng Quan Duệ Dịch?” Kì Nhi cố ý hỏi hắn.

“Tại hạ đúng là Thượng Quan Duệ Dịch.” Hắn chưa từng nói cho nàng biết tên của hắn, nàng lại biết, chắc là Kì Nhi nói cho nàng.

“Kì Nhi đều nói cho ta biết, người nghĩ ta sẽ không ghi hận sao?” Quả thực nàng hận chết hắn! “Không đem người băm thành ngàn mảnh là đã rất nhân từ.”

“Đây là chuyện giữa ta và Kì Nhi, người không có quyền can thiệp.” Thảo nào nàng vẫn dùng sắc mặt này với hắn, chắc là coi hắn như kẻ thâm tà vô sỉ rồi.

“Chuyện của Kì Nhi chính là chuyện của ta.” Nàng hất hàm, hung dữ trừng hắn.

“Thượng Quan huynh, xem ra có người không vừa mắt với huynh, sức hấp dẫn của huynh khi nào thì mất hết rồi?” Một giọng nói không chút biểu cảm vang lên từ phía sau Thượng Quan Duệ Dịch.

13. Chương 13

Kì Nhi nhìn nam tử đột nhiên xuất hiện kia. Rất anh tuấn. Có điều cả người lại tỏa ra hơi thở lãnh đạm khiến người ta không rét mà run. Có lẽ điểm chung duy nhất giữa hắn và Thượng Quan Duệ Dịch chính là

khí chất tà mị không thể coi thường kia, giống như sứ giả địa ngục làm cho người ta sợ hãi lại hấp dẫn chết người.

“Tài ăn nói của cô nương thật tốt. Tại hạ họ Lê, tên chỉ có một chữ Tĩnh.” Ánh mắt Lê Tĩnh nhìn nàng rất phức tạp, không để ý tới Thượng Quan Duệ Dịch đang trừng trợn.

“Lê công tử quá khen, chẳng qua là ta gặp được một kẻ ngu ngốc nông cạn mà thôi, không dám nói có tài ăn nói.” Kì Nhi khiêm tốn nói, ngay cả nói chuyện với người khác cũng không quên nói móc Thượng Quan Duệ Dịch vài câu.

“Cô nương quá khiêm nhường. Không biết Lê mỗ có thể có vinh hạnh được biết danh tính của cô nương hay không?”

Hắn quá mức nhiệt tình làm cho Thượng Quan Duệ Dịch càng thêm không vui mà nhíu đôi mày rậm lại.

“Tiểu đệ họ Vân, tên một chữ Tĩnh.” Nàng hoàn toàn mặc kệ Thượng Quan Duệ Dịch, Lê Tĩnh trước mắt này đáng giá để nàng chú ý, nàng có thể kết làm bằng hữu với hắn, tiện đà hãm hại Thượng Quan Duệ Dịch. “Sao Lê công tử lại nhận ra ta là cô nương?” Nàng tự nhận mình giả thật sự giống nam nhi nha, sao lại để cho hắn nhìn ra?

“Phong thái cử chỉ của cô quả thật rất khí khái, nhưng vẫn không che giấu được khí chất mềm mại của nữ nhi. Ta nghĩ về điểm này, Thượng Quan huynh đã sớm đã nhìn ra!” Lê Tĩnh nhìn Thượng Quan Duệ Dịch sắc mặt không vui. Hắn không vui, chẳng lẽ là vì nàng?

“Lê công tử, đề nghị huynh đổi một bằng hữu khác, ở chung với loại người này lâu ngày sẽ trở nên ngu ngốc.” Kì Nhi không thèm để ý Thượng Quan Duệ Dịch có ở bên cạnh hay không, gọn gàng dứt khoát nói với Lê Tĩnh.

“Cô dám nói ta ngu ngốc?” Thượng Quan Duệ Dịch tức giận đến mức ra sức nắm lấy cổ tay nàng.

“Thừa nhận là được rồi, không cần lớn tiếng như vậy.” Kẻ ngu ngốc chết tiệt, hắn muốn bóp nát cổ tay nàng sao chứ! “Nếu không muốn đánh nhau thì lập tức buông tay, tên bạo lực này.” Nàng lạnh lùng cảnh cáo, mày nhíu chặt, đầu muốn chết!

Thấy hình như nàng rất đau, Thượng Quan Duệ Dịch bất giác nói lỏng tay, nhưng vẫn vững vàng nắm lấy nàng.

Lê Tĩnh bên cạnh còn tưởng rằng nàng rất đau, có chút không đành lòng. “Thượng Quan huynh, huynh làm Vân cô nương đau.” Sao hôm hắn lại khác thường như vậy? Là vì nàng? Hay là vì Kì Nhi trong miệng bọn họ?

“Cô ta không sao.” Thượng Quan Duệ Dịch không chút nghĩ ngợi mà trả lời hắn.

“Ai nói!” Hắn không phải nàng, sao có thể biết nàng có chuyện gì hay không? “Lê công tử, có thể làm phiền huynh mang kẻ bạo lực nói dối không chớp mắt này đi hay không? Bằng không trên đời này sẽ có thêm một oan hồn.” Nàng nói đùa, không sợ chọc giận Thượng Quan Duệ Dịch chút nào. Nàng muốn hắn tức giận, càng giận càng tốt, tốt nhất là tức chết đi!

“Chuyện này...” Lê Tĩnh khó xử mà nhìn bạn tốt, trong mắt có vẻ hứng thú không dễ phát hiện ra.

“Ta thật sự rất muốn giết cô!” Thượng Quan Duệ Dịch không e dè mà nói thẳng, đôi mắt lóe lên lửa giận hừng hực.

“Lê công tử, huynh nghe rồi đó! Hắn nói hắn muốn giết ta!” Chỉ sợ hắn còn chưa kịp tổn thương đến nàng, đầu của hắn đã dờn chỗ. Mười sát hoàng hoàng thân quốc thích phải bị tru di cửu tộc, huống chi nàng lại là Bình Tường công chúa, muội muội được đương kim hoàng thượng sủng ái nhất.

“Huynh ấy chỉ nói đùa với cô nương thôi, không cần để ý tới.” Lê Tĩnh thân thiện khác thường mà tán gẫu với nàng, gạt bạn tốt qua một bên, không thèm để ý tới. Kì Nhi cũng mặc kệ Thượng Quan Duệ Dịch cùng bàn tay đang nắm lấy nàng của hắn mà nói chuyện phiếm với Lê Tĩnh. Hai người giống như bạn cũ, càng nói càng ăn ý.

Thượng Quan Duệ Dịch ở một bên nhìn không vừa mắt. Xem thái độ của nàng đối với hần và Lệ Tĩnh, cách xa vạn dặm. Ngay cả bọn họ vệ phía sau cũng giống nhau, nhìn hần thì trừng trừng, mà nhìn Lệ Tĩnh thì lại bằng ánh mắt lễ phép.

“Này! Các người đừng coi như ta không tồn tại được không?” Hần không thích bị vắng vẻ, vô cùng không thích.

14. Chương 14

Lệ Tĩnh nhìn bạn tốt một cái, liền bị Kì Nhi lôi kéo, hai người lại không ngừng tán gẫu.

“Lệ huynh, ta cũng không biết huynh nói nhiều như vậy.” Thượng Quan Duệ Dịch bất đắc dĩ mở miệng. Không phải hần không gần nữ sắc sao? Sao lại nói chuyện không ngừng với một cô nương mới gặp?

“Người đừng mở miệng.” Kì Nhi hung hăng trừng hần một cái, tiếp tục trò chuyện với Lệ Tĩnh, thuận tiện nói vài chuyện trong giang hồ.

“Người...” Chưa từng bị người ta coi nhẹ như vậy, Thượng Quan Duệ Dịch cực kỳ tức giận, lập tức kéo nàng vào trong lòng.

“Đồ vô lại khó ưa này, ngươi muốn làm gì?” Đang ở trên đường cái, hần ôm nàng còn ra thể thống gì?

“Thả tiểu thư nhà ta!”

Dung Nhi cùng Tâm Nhi khẩn trương muốn kéo nàng lại, nhưng lại bị Thượng Quan Duệ Dịch xoay người tránh được.

“Thượng Quan huynh?” Lệ Tĩnh hơi khó hiểu mà nhìn hần.

“Yên tâm, ta sẽ không làm gì cô ta.” Trong lòng hần chỉ có Kì Nhi, nhưng... Sao hần có thể kích động mà kéo nàng thể chứ? Nàng trò chuyện vui vẻ với người khác thì có liên quan gì tới hần? Nhưng sao mùi hương trên người nàng lại quen thuộc như vậy? Thượng Quan Duệ Dịch vô cùng khó hiểu mà cúi đầu nhìn nàng. “Nếu sẽ không làm gì ta thì lập tức buông tay.” Đáng ghét! Hần lại khinh bạc nàng. Sao người này lại háo sắc như vậy chứ! Vừa thấy nữ nhân sẽ lập tức chộc ghẹo người ta.

Thượng Quan Duệ Dịch nghe vậy lập tức buông tay, nhưng nàng mới bước được một bước lại kéo nàng vào trong lòng. “Vì sao ta phải nghe lời cô?” Nàng nói thả liền thả, vậy hần là cái gì?

Kì Nhi oán hận xoa xoa cái mũi bị đụng đau. “Vậy vì sao ngươi phải bắt ta?” Rõ ràng là hần vô lý lại còn nói nàng!

“Đúng vậy! Ngươi bắt tiểu thư nhà chúng ta để làm gì?” Tâm Nhi nhin không được hỏi. Bọn họ đều hận bàn tay đang vòng quanh eo Kì Nhi của hần chết được.

“Thượng Quan huynh, hành động của huynh quả thật không phù hợp. Dù sao Vân cô nương không hề có quan hệ gì với huynh. Huynh làm như vậy chẳng khác nào bôi xấu danh tiết của cô ấy.” Lệ Tĩnh đem Kì Nhi từ trong lòng hần cứu ra, lại thả nàng về dưới sự bảo vệ của nhóm người Dung Nhi.

“Đúng, kẻ háo sắc chết tiết này quả thật nên dạy dỗ một chút mới phải, bằng không còn có càng nhiều cô nương rơi vào móng vuốt của hần.” Kì Nhi không sợ chết mở miệng. Có nhiều người bảo vệ nàng như vậy, nàng không sợ hần đâu!

“Vậy ta cưới cô là được chứ gì?” Thượng Quan Duệ Dịch không chút nghĩ ngợi liền buột miệng nói ra, vừa ra khỏi miệng thì ngay cả hần cũng ngẩn cả người.

Lệ Tĩnh kinh ngạc nhìn bạn tốt, hần nghiêm túc sao chứ?

Kì Nhi sững sờ một chút, lập tức chán ghét mà hừ lạnh một tiếng, “Người giết ta thì hơn!” Nói xong xoay người bước đi.

“Tiểu thư, chúng ta không đi dạo sao?”

“Tâm tình đều bị kẻ háo sắc đáng ghét kia phá tan hết, còn đi dạo cái gì!” Kì Nhi ra sức dậm chân đi về phía trước.

Lời của nàng bọn họ đều nghe được.

“Thượng Quan huynh, xem ra giá thị trường của huynh rất rất thảm.” Lệ Tĩnh vừa lạnh lùng vừa vui sướng khi người gặp họa mà nhìn hấn.

“Đi thôi! Chỉ mong đừng gặp phải cô ta nữa.” Hấn thực khiến người ta chán ghét như vậy sao?

Lệ Tĩnh nhìn hấn một cái. “Phải không? Ta lại rất muốn gặp lại cô ấy.” Nàng rất khác với những cô gái khác, rất có chủ kiến, nói chuyện với nàng làm người ta rất khoái trá.

Thượng Quan Duệ Dịch tâm tình bối rối mà liếc hấn một cái, không nói thêm gì nữa. Vừa nãy hấn buột miệng cầu hôn khiến ngay cả hấn cũng nhảy dựng lên, không khỏi có chút buồn bực. Nhưng nàng lại không chút nghĩ ngợi mà cự tuyệt hấn! Chuyện này càng khiến hấn không vui.

15. Chương 15

Đoàn người Kì Nhi lại lên thuyền dạo chơi trên sông. Ba người đứng ở mũi thuyền, nhìn những vệt sáng chiếu vào trên mặt sông.

“Nghe nói Ngưu Lang – Chức Nữ mỗi năm gặp mặt một lần ở trên cầu Ô Thước. Nếu bọn họ khóc, nhân gian sẽ mưa.” Dung Nhi kể lại truyền thuyết nàng nghe được.

“Cầu Ô Thước kia chắc là sao phải không!” Kì Nhi nhìn lóm đóm sao trên mặt nước. Dừng một chút, nàng nhìn về phía bên kia... “Thiếu gia, cô nương trên thuyền hoa đối diện đang liếc mắt đưa tình với chúng ta kìa.” Tâm Nhi buồn cười nhìn các nàng. Nếu các nàng biết ba người bọn họ cũng là cô nương, không biết có phản ứng gì.

“Chiếc thuyền bên cạnh chúng ta cũng vậy.” Kì Nhi không có nhiều phản ứng lắm. “Không phải Lệ công tử nói rất dễ nhìn ra giới tính của ta sao? Sao những cô nương đó đều nhìn không ra?” May mà các nàng nhìn không ra, nếu không lòng tự trọng của nàng sẽ bị tổn thương nghiêm trọng.

Dung Nhi tiếp nhận trà do tỳ nữ dâng lên, đưa cho Kì Nhi. “Vị Lệ công tử kia thoát nhìn cũng không tầm thường, hơn nữa chắc là nhìn người vô số, cho nên cô có giả giống thế nào đi nữa, hấn đều nhìn ra được.”

“Ta giả nam nhi không giống như vậy sao?” Kì Nhi khẽ hớp một ngụm trà rồi nhìn nàng.

“Như lời của Lệ công tử, khí chất mềm mại của nữ nhi là không che giấu được. Nhưng thiếu gia cũng không cần chán nản, cô vẫn gạt được rất nhiều người, không phải sao?” Dung Nhi giải thích, còn không quên an ủi nàng một chút, miễn cho nàng khổ sở.

“Vị Lệ công tử kia là người trong giang hồ, đúng lúc ta có việc muốn thỉnh giáo hấn...” Nàng hoài nghi Lộc vương gia – người nắm một phần binh phù liên kết với ngoại bang cùng người trong giang hồ... Mới nhắc tới đến hấn, giọng nói của hấn đã lập tức truyền đến: “Vân... công tử, lại gặp mặt.” Lệ Tĩnh nhìn bốn phía, rất nhiều cô nương nhìn trộm Vân Tĩnh với bộ dáng yêu say đắm, thấy nàng không có ý giải thích rõ ràng, hấn cũng phối hợp mà đổi cách xưng hô.

Vừa thấy hấn, hai mắt Kì Nhi đều sáng lên. Nhưng khi nàng nhìn đến Thượng Quan Duệ Dịch bên người hấn thì chán ghét mà hừ lạnh một tiếng.

“Lệ công tử, chúng ta thật là có duyên.” Vì đạt được mục đích, nàng có thể chịu thiệt một chút, coi như không thấy kẻ háo sắc kia.

“Nếu nói có duyên...” Lệ Tĩnh nhìn Thượng Quan Duệ Dịch sa sầm mặt bên cạnh. “Huynh và Thượng Quan huynh hấn là cũng có duyên!”

Kì Nhi lại hừ một tiếng. “Loại nghiệt duyên này không có cũng được.” Nàng chỉ mong chưa bao giờ gặp qua hấn.

Thượng Quan Duệ Dịch tức giận đến nghiêng răng. Thái độ của nàng đối với hắn cùng đối với Lệ Tĩnh khác xa như thế, hắn thật khiến nàng chán ghét như vậy sao?

Kì Nhi không để ý tới hắn, thân thiện nói với Lệ Tĩnh: “Tại hạ cùng Lệ công tử vừa gặp đã thân, lúc này ở trên đường cùng công tử trò chuyện thật vui, nhưng cảm thấy không đủ. Sao Lệ công tử không lại đây cùng tại hạ ngắm phong cảnh trên sông?” Nàng chân thành mời mọc, rõ ràng là coi như không có Thượng Quan Duệ Dịch.

Dung Nhi cùng Tâm Nhi liếc mắt nhìn nhau. “Thiếu gia, có phải bệnh nghề nghiệp lại tái phát hay không?” Hai người rất hiểu nàng. Nàng đột nhiên có hứng thú với một người, đều là vì hỏi thăm tin tức gì đó.

“Việc này liên quan đến sự an nguy của quốc gia, đương nhiên phải gạt chơi đùa sang một bên.” Kì Nhi nhỏ giọng nói, còn không quên mỉm cười với Lệ Tĩnh. Nếu để cho hắn biết nàng có tâm cơ gì khác sẽ không tốt lắm.

“Khi cô làm việc cũng chơi đùa như thường.” Đi theo bên cạnh chủ tử lâu như vậy, bọn họ còn không hiểu nàng sao?

“Làm việc không quên giải trí, giải trí không quên làm việc mà!” Đây vẫn luôn là tác phong của nàng. “Lệ công tử, ý của huynh thế nào?”

“Vân công tử nhiệt tình mời, tại hạ liền cung kính không bằng tuân mệnh.” Lệ Tĩnh và Thượng Quan Duệ Dịch dùng khinh công bay đến bên người Kì Nhi.

Nhìn thấy Thượng Quan Duệ Dịch theo lại đây, nàng lại không vui. “Lạ thật, ta có mời người lại đây sao?”

“Ta đi cùng Lệ huynh chứ không phải cùng cô, cô so đo làm gì? Hơn nữa Lệ huynh vốn cùng dạo chơi với ta, bị bên thứ ba như cô đột nhiên mời mọc, hứng thú của ta đều bị cô phá hết, cô nói nên trách ai đây?” Thượng Quan Duệ Dịch hỏi lại nàng.

“Người... Thôi đi. Ta không so đo với người.” Cùng lắm thì đợi lát nữa thừa dịp hắn không chú ý đẩy hắn xuống nước là được.

16. Chương 16

“Sao Vân cô nương lại có hứng thú với những chuyện trong giang hồ như thế?” Lệ Tĩnh nhìn nàng nghi ngờ.

Kì Nhi cố ý thờ dài. “Là mẹ ta muốn ta âm thầm điều tra. Cũng không giấu lại, một cô nương như ta thì có thể tra được cái gì?” Nàng nói rất đáng thương.

“Nói như thế nào?”

Kì Nhi nhấp một ngụm trà. “Tháng trước đột nhiên đại ca mang không ít ngân lượng về nhà, sau khi nói một đồng lời làm người ta nghe không hiểu thì muốn chúng ta cố gắng bảo trọng, huynh ấy liền biến mất không thấy bóng dáng. Mẹ muốn ta âm thầm điều tra trong giang hồ có chuyện gì hay không mà có thể làm cho đại ca buôn bán lời nhiều bạc như vậy trong một tháng?”

Thượng Quan Duệ Dịch cùng Lệ Tĩnh liếc mắt nhìn nhau một cái. “Đại ca cô nói những gì?” Thượng Quan Duệ Dịch cũng không quản hắn cùng nàng thủy hỏa bất dung, có nghi vấn liền hỏi, vẻ mặt còn rất nghiêm túc.

Chẳng lẽ Thượng Quan Duệ Dịch này biết cái gì? Kì Nhi làm bộ suy nghĩ một chút. “Ta cũng không rõ lắm, mẹ ta chỉ nói hình như huynh ấy đang nói lời trăng trối.” Nói nhiều sai nhiều, nàng cứ nói ít một chút, dù sao có ý tứ truyền đạt cho bọn họ là đủ rồi.

Hai nam nhân im lặng một lát.

“Chuyện này cô đừng tra xét nữa.” Lệ Tĩnh nghiêm mặt mà nói. Đến lúc đó nếu nàng không cẩn thận mà mất mạng thì làm sao bây giờ? Hắn không muốn nhìn thấy nàng gặp phải bất hạnh.

“Không được.” Kì Nhi lập tức bác bỏ lời hắn.

Chuyện này rất trọng đại, nàng không thể cứ buông tay mặc kệ như vậy.

“Cứ tiếp tục tra, ngay cả tính mệnh cũng không còn.” Dựa vào một cái thiếu nữ như nàng thì không thể đối phó... “Vậy có phải đại ca của ta chết chắc rồi hay không?” Nàng nhìn bọn họ bằng vẻ mặt đau khổ. Hiện tại chỉ cần xác định có phải Lộc vương gia hay không là được. Chỉ cần xác định là hắn, muốn tra ra chứng cứ còn không đơn giản sao.

“Chuyện này...” Hắn là chết chắc rồi, nhưng Lệ Tĩnh không dám nói rõ.

“Đừng đoán mò, chắc là huynh ấy sẽ không sao.” Thấy nàng lo lắng như vậy, Thượng Quan Duệ Dịch liền nhin không được mà muốn an ủi nàng.

“Ừ...” Xem ra trong đó nhất định có vấn đề. Không điều tra ra, nàng sẽ thực có lỗi với hàng ngàn hàng vạn dân chúng trong cả nước. “Có phải hai người biết cái gì hay không? Xin hai người nói cho ta biết, được không?” Nữ nhi cô được dân được, vì lẽ dân bách tính lớn bé trong thiên hạ, nàng sẽ chịu cúi đầu trước kẻ háo sắc đáng chết này.

“Vân cô nương, cô vẫn nên dừng tra nữa.” Lệ Tĩnh khuyên nàng, nhưng hiệu quả không tốt.

“Không, ta nhất định phải điều tra sự thật cho rõ ràng.” Nàng xác định, cho dù phải đổi cả mạng của mình cũng không tiếc gì. Nàng là nguồn tin tốt nhất của hoàng đế lão ca, lần này cũng vậy.

“Vì sao cô cứ khẳng khái như thế?” Nàng không sợ chết sao?

“Bởi vì nếu ta không thể tra ra manh mối chuyện mà mẹ căn dặn thì ta sẽ phải nghe theo sự sắp xếp của bà, gả ột người mà ta căm ghét.” Nàng bất bình căm giận nói.

Thượng Quan Duệ Dịch hơi giật mình một chút.

Kì Nhi làm như không thấy mà tiếp tục nói: “Ta xui xẻo cũng không sao. Vấn đề là ngay cả muội muội Kì Nhi của ta cũng phải gả theo làm thiếp. Chuyện này sao được? Đương nhiên ta phải cố gắng chiến đấu vì tương lai của hai chúng ta. Ta tuyệt đối không thể để Kì Nhi gả cho kẻ háo sắc vô lại đáng chết đó.” Nàng nói rất tức giận, diễn xuất tốt đến nỗi dường như ngay cả Dung Nhi và Tâm Nhi phía sau nàng cũng tin.

Nàng nghĩ chắc là Thượng Quan Duệ Dịch thích Kì Nhi ở thác nước kia, cho nên mới nói thêm những lời này, xem hắn có thể vì Kì Nhi mà nhả ra cho nàng chút tin tức đáng tin cậy hay không.

“Kì Nhi, nàng... có khỏe không?” Thượng Quan Duệ Dịch có chút lo lắng, hắn không biết hành vi hôm ấy của hắn có tạo thành thương tổn cho nàng hay không?

“Vốn rất tốt, nhưng sau khi gặp người thì sẽ không tốt nữa.” Kì Nhi cố ý khinh thường trừng hắn một cái, làm tăng thêm cảm giác tội lỗi của hắn.

“Cô...”

Kì Nhi không để ý tới hắn, hiện tại làm chính sự quan trọng hơn. Quay đầu khẩn thiết nhìn Lệ Tĩnh. “Lệ công tử, tuy rằng chúng ta vừa mới quen biết, nhưng xin huynh nói cho ta biết tất cả được không? Ta không muốn nhìn thấy bộ dáng khổ sở đau lòng của Kì Nhi, nhưng lại không thể làm trái giao ước với mẹ. Cầu xin huynh có được không? Nói cho ta biết những gì huynh biết, những chuyện khác ta sẽ tự mình điều tra. Cầu xin huynh! Đáp ứng ta được không?” Nàng thành khẩn nhìn hắn, còn kéo cánh tay hắn làm nũng. Bình thường chiêu này đều dùng với hoàng đế lão ca của nàng, hơn nữa luôn luôn hiệu quả. Lần này dùng với hắn, coi như hắn có lỗi rồi.

“Chuyện này...” Lệ Tĩnh cảm giác được Thượng Quan Duệ Dịch đang lườm hắn. Đây là bảo hắn đừng nói hay là không thích nàng và hắn thân mật như vậy? “Thật ra Thượng Quan huynh còn biết nhiều hơn ta, hỏi huynh ấy thì rõ ràng hơn.” Đẩy trách nhiệm cho hắn chắc chắn không sai, dù sao hắn đang phụ trách chuyện này.

“Hắn?” Kì Nhi khinh thường mà chỉ Thượng Quan Duệ Dịch, không chắc chắn mà hỏi Lệ Tĩnh.

Lệ Tĩnh gật đầu thì thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lại ỉu rù.

Đây là thái độ gì? Thượng Quan Duệ Dịch thật sự rất muốn bóp chết nàng.

Kì Nhi hít sâu, được rồi! Vì giải trừ được một kiếp nạn, công chúa như nàng liền hạ mình đi!

Nàng lập tức chuyển qua bên người Thượng Quan Duệ Dịch, rất lễ phép mỉm cười với hắn. “Thượng Quan công tử...”

17. Chương 17

“Hả?” Nụ cười của nàng làm cho hắn có cảm giác nao nao.

Khuôn mặt tươi cười của Kì Nhi lại trở nên đau khổ. “Không phải huynh thích Kì Nhi nhà ta sao? Vì muội ấy, xin huynh đem mọi chuyện nói cho ta biết được không? Ta sẽ nói nhiều lời tốt đẹp về huynh ở trước mặt mẹ ta. Đến lúc đó huynh muốn cưới Kì Nhi về làm thê hay làm thiếp cũng không sao.” Nàng nói rất thành khẩn, sự thật thì sao... Nàng sẽ không để cho hắn tìm được Kì Nhi.

Lời của nàng làm cho hắn có chút động lòng, cưới Kì Nhi... “Vân cô nương, đây không phải đẩy Kì Nhi vào một cái hố lửa khác sao?”

Lệ Tĩnh đột nhiên chen mồm vào, lại bị Thượng Quan Duệ Dịch lườm.

“Gả cho ta coi như nhảy vào hố lửa sao?” Đối với Kì Nhi, hắn chỉ có tràn đầy yêu thương. Nhưng không biết tại sao, hắn đột nhiên có cảm giác tội lỗi. Nguyên nhân là do cô gái nghịch ngợm trước mắt này.

Kì Nhi bình tĩnh gật đầu. “Đúng vậy! Ta hủy bỏ câu nói muốn gả Kì Nhi cho huynh.” Thật tốt quá!

“Cô nói hủy bỏ thì hủy bỏ sao?” Thượng Quan Duệ Dịch bất mãn, dựa vào cái gì mà nàng quyết định tất cả?

“Thượng Quan công tử, vì nghĩ cho Kì Nhi, huynh vẫn nên đem mọi chuyện nói cho ta biết được không? Huynh hẳn tâm nhìn Kì Nhi đau khổ cả đời này sao? Aiz! Gả cho con heo kia...” Nàng cố ý kéo dài chữ cuối cùng. “Muội ấy nhất định suốt ngày buồn bã không vui, ảm đạm ủ rũ. Dần dần như vậy, thân thể càng ngày càng kém, tin rằng rất nhanh sẽ đi gặp diêm vương. Thân là tỷ tỷ, ta cũng không có biện pháp gì, đành phải theo nàng đi đến tuổi vàng âm u lạnh lẽo. Chỉ mong sao diêm vương có lòng tốt, kiếp sau cho chúng ta lại làm tỷ muội, để cho ta có thể mãi mãi bảo vệ muội ấy, bên cạnh muội ấy...” Nàng liếc nhìn Thượng Quan Duệ Dịch, thấy vẻ mặt hắn lạnh lẽo, cứng nhắc mà ngồi đó, phía sau hình như mang theo một mảng tối tăm oán giận. Vừa nhìn đã biết lời này của nàng có hiệu quả không tồi.

Bờ vai của Dung Nhi và Tâm Nhi run lên, cố gắng nín cười. Còn Lệ Tĩnh thì lại nhìn nàng với vẻ mặt hứng thú, giống như rất rõ mảnh lời của nàng.

Đây gọi là người ngoài cuộc tỉnh táo, người trong cuộc u mê. Ngoại trừ Thượng Quan Duệ Dịch, trong lòng mọi người đều rất rõ trò hề của nàng giờ phút này.

“Thượng Quan công tử, vì Kì Nhi đáng thương, yếu đuối, lương thiện, huynh vẫn nên đem mọi thứ mà huynh biết nói cho ta được không?” Rèn sắt phải rèn khi còn nóng, nhất định phải làm cho hắn nhả ra toàn bộ, nếu không nàng sẽ thua!

“Ta muốn gặp Kì Nhi.” Vừa nghĩ đến nàng dựa vào người nam nhân khác, Thượng Quan Duệ Dịch đã muốn giết người. Hắn không quên Vân Tĩnh nói tỷ muội các nàng đều phải gả đi. Hắn không muốn Kì Nhi gả cho người khác, nhưng cũng mâu thuẫn vì không muốn để Vân Tĩnh gả.

“Chuyện này...” Thật phiền toái, vô cùng phiền toái.

“Ta nhất định phải gặp Kì Nhi trước.” Hắn nói hết sức kiên quyết.

Sự tình trọng đại, cũng không thể chậm trễ. “Được rồi! Chiều mai huynh đến Phi Bộc sơn trang, ta cho huynh gặp Kì Nhi.” Đến lúc đó phải nghĩ cách mới được. Nàng không thể dùng hai thân phận xuất hiện đồng thời.

“Một lời đã định.”

.....

“Tiểu thư, Thượng Quan công tử và Lệ công tử đến rồi.” Tiểu Thúy gõ nhẹ vào cửa phòng Kì Nhi.

“Ta biết rồi.” Phiến phúc đến rồi, còn một lần hai người nữa. Thật là một cảnh diễn một người.

“Cứ làm theo như lời ta nói.” Kì Nhi căn dặn Dung Nhi và Tâm Nhi.

“Dạ.”

Các nàng đi đến đại sảnh, Dung Nhi lại ra ngoài bằng cửa sau.

Vừa đến đại sảnh, Kì Nhi lập tức lộ ra vẻ tươi cười tràn đầy hào sảng. Đây cũng sắp trở thành nụ cười chuyên nghiệp thứ hai của nàng.

“Hai người cũng thật đúng giờ.”

“Ồ trong phủ của mình sao Vân cô nương còn mặc nam trang?” Lệ Tĩnh vừa lễ độ lại khó hiểu mà nhìn nàng.

“Lát nữa có thể phải ra ngoài một chuyến.” Nàng nhìn thấy Dung Nhi từ ngoài cửa đi vào.

“Kì Nhi đâu?” Thượng Quan Duệ Dịch nhìn nàng hỏi.

“Thiếu gia.” Dung Nhi khẽ gọi, vẻ mặt rất nghiêm túc.

Nụ cười của Kì Nhi gần như cũng biến mất, nàng ra lệnh cho tỳ nữ bên cạnh: “Đi mời tiểu thư ra đây.”

“Dạ.” Tỳ nữ thật sự đi vào bên trong.

“Thiếu gia.” Giọng điệu của Dung Nhi càng thêm gấp gáp, giống như có chuyện gì quan trọng muốn tìm nàng.

“Ta đã biết.” Diễn xuất của Dung Nhi rất tốt. Nàng quay đầu nói với Lệ Tĩnh: “Thật có lỗi, ta còn có chuyện quan trọng phải làm gấp, xin lỗi không tiếp chuyện được.”

Vẻ mặt nàng áy náy, cũng có chút gấp gáp. “Xin Lệ công tử xem chừng Thượng Quan công tử, đừng để cho huynh ấy có hành động gì không hợp lễ với Kì Nhi.”

“Ta sẽ chú ý.” Lệ Tĩnh vuốt cằm đáp ứng, không để ý tới sự trừng trợn của Thượng Quan Duệ Dịch. Yêu cầu của nàng rất hợp lý, hẳn không có lý do gì không đáp ứng.

“Đa tạ Lệ công tử.” Kì Nhi chấp tay hành lễ, căn dặn Tâm Nhi bên cạnh: “Bảo vệ tiểu thư cho tốt.” Nói xong nàng liền vội vàng đi ra ngoài.

“Xem ra người ta coi huynh là kẻ háo sắc.”

Lệ Tĩnh giễu cợt hần, nhưng Thượng Quan Duệ Dịch cũng không cười, tâm tình phức tạp mà nhìn theo bóng dáng của nàng rời đi.

18. Chương 18

Lao ra cửa, Kì Nhi lập tức trở lại phòng bằng cửa sau, đem nam trang đổi thành nữ trang, còn cẩn thận đeo lại ngọc bội đã tháo xuống.

Vọt ra đại sảnh cách đó không xa, nàng điều hòa tốt hơi thở, ung dung tao nhã mà đi vào.

“Kì Nhi.” Thượng Quan Duệ Dịch vừa nhìn thấy nàng liền dịu dàng gọi khẽ.

“Quả thực cùng Vân Tĩnh cô nương giống nhau như đúc, nhưng Kì Nhi cô nương càng xinh đẹp.” Lệ Tĩnh vừa thốt lên, lại khiến cho Thượng Quan Duệ Dịch lờm lờm. Hẳn thật sự không rõ lắm, rốt cuộc Thượng Quan Duệ Dịch thích người nào? Sao lại ghen như vậy?

Kì Nhi dịu dàng nở nụ cười. Nói thừa, mặc nữ trang đương nhiên có vẻ xinh đẹp hơn, nếu không lúc này sao nàng phải mặc nam trang đánh lừa thị giác của bọn họ?

“Kì Nhi, nàg...” Thượng Quan Duệ Dịch tiến lên muốn nắm tay nàg... Kì Nhi vội vàng né tránh hắ, trốn ở sau lưng Tâm Nhi, làm bộ rất là sợ hắ, khiến người ta hết sức thương tiếc.

“Thượng Quan công tử, có gì thì mời nói, nhưng xin đừng động tay động chân với tiểu thư nhà ta.” Tâm Nhi nghiêm mặt, khẳng khái không cho hắ đụng tới Kì Nhi.

Thượng Quan Duệ Dịch lập tức đẩy nàg ra, đem Kì Nhi hơi sợ hãi kéo vào trong lòng.

“Tiểu thư!” Tâm Nhi không kịp cứu, lại bị Lệ Tĩnh ra tay ngăn lại. “Lệ công tử, ngài làm gì vậy?”

“Để cho hai người bọn họ nói chuyện đi.” Lệ Tĩnh thở dài, lần đầu tiên hắ thấy bạn thân để ý một cô nương như vậy, cho dù làm trái lời hứa với Vân Tinh, hắ cũng muốn giúp Thượng Quan Duệ Dịch ôm được mỹ nhân về.

“Điều này sao có thể, tiểu thư...” Tâm Nhi nhìn Kì Nhi bị lôi đi, lại bất lực.

“Ta không muốn...” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Kì Nhi nhăn lại, nàg không muốn ở một mình với hắ, hắ sẽ bắt nạt nàg... Làm sao bây giờ? Nàg lại không thể thừa nhận mình chính là Vân Tinh. Hơn nữa mục đích của nàg còn chưa đạt được.

Mãi đến khi bị kéo đến trong chiếc đình ngoài hoa viên, trên mặt của nàg vẫn tràn ngập vẻ vô tội, bất đắc dĩ cùng đáng thương.

“Kì Nhi, nàg có biết ta nhớ nàg thế nào không?” Ôm chặt lấy nàg, hắ rất muốn che chở nàg trong ngực như vậy cả đời. Sự giãy giụa đối với Vân Tinh trong lòng cũng bay xa theo sự xuất hiện của nàg.

“Huỳnh... buông ta ra...” Kì Nhi không được tự nhiên mà giãy giụa. Nghĩ lại nàg đường đường là một công chúa, sao hắ có thể tùy tiện kéo nàg, ôm nàg chứ?

“Tin tưởng ta, ta sẽ không tổn thương nàg.” Hắ thương nàg còn không hết. Nhưng... Nhìn nàg, sao có thể nghĩ đến một người khác, một Vân Tinh vẫn giờ nhanh múa vuốt chứ?

“Vậy huỳnh... lập tức buông ta ra.” Hô! Thiếu chút nữa là lộ, phản ứng của nàg quá nhanh.

Thượng Quan Duệ Dịch suy nghĩ một chút, có chút bất đắc dĩ mà buông ra nàg.

Kì Nhi lập tức lách qua bên kia bàn tròn như trốn ôn dịch. “Công tử có chuyện gì muốn nói với Kì Nhi?” Giọng nói trong trẻo mềm mại lễ phép vang lên, nhưng cũng mang theo thật nhiều xa cách.

Thượng Quan Duệ Dịch giơ tay lên muốn kéo nàg, lại chần chừ buông xuống. “Thế nào nàg cũng phải trốn tránh ta như vậy sao?”

“Kì Nhi và công tử không quen không thân, thật sự không thể vượt lễ nghi.” Nếu là quân tử thì liền an phận đứng đó cho nàg. Muốn ngồi cũng được, chỉ cần đừng tới gần nàg là tốt rồi.

“Nhưng hôm ấy ở dưới thác nước...”

“Xin công tử đừng nhắc lại chuyện hôm ấy, nếu không Kì Nhi không còn mặt mũi sống trên đời này nữa.” Nàg xoay người qua chỗ khác không nhìn hắ. Vừa nghĩ đến chuyện hôm ấy bị hắ khi dễ, nàg liền muốn đập hắ một trận.

Thượng Quan Duệ Dịch không nói gì, Kì Nhi cũng lẳng lẳng đưa lưng về phía hắ. Bốn phía chỉ còn tiếng côn trùng kêu vang.

Hắ... đi rồi sao?

“Ta chưa từng hối hận vì gặp được nàg.” Không biết từ lúc nào thì hắ đã đứng ở phía sau nàg, gần đến mức làm cho nàg có thể cảm nhận được hơi thở của hắ. “Kì Nhi, gả cho ta.”

Kì Nhi đứng cứng ngắc, không biết nên phản ứng như thế nào mới phải. Nàg chưa từng gặp phải những chuyện thế này.

“Tỷ tỷ của nàg nói cho ta biết, mẹ nàg muốn gả nàg và Vân Tinh ột người mà hai người căm ghét, phải không?” Giọng hắ bình bình, không cảm nhận được cảm xúc đặc biệt gì.

Kì Nhi gật đầu, đi ra khỏi đình đến trước một bụi cây thấp. Quá gần gũi với hấn sẽ khiến nàng vô duyên vô cớ hồi hộp bất an, có thể là do bị hấn dọa một lần nên lưu lại di chứng.

“Trước khi cha lâm chung đã căn dặn chúng ta một việc. Ông ấy muốn sau này ta và tỷ tỷ phải gả cùng một người. Chỉ có như vậy ta mới không bị người khác ức hiếp, ông ấy mới có thể yên tâm.” Nàng sâu kín thở dài.

“Hai người đồng ý sao?” Tỷ muội cùng chung một chồng, sao lại có người cha làm ra chuyện như vậy? Như vậy sao có hạnh phúc?

“Tỷ tỷ rất thương ta, ta muốn vĩnh viễn ở cùng với tỷ ấy, ta rất bằng lòng với lời dặn của cha.” Phụ hoàng, thực xin lỗi, không phải con gái cố ý muốn sửa đổi di ngôn của người. Người nghe là được rồi nhưng trăm ngàn lần đừng cho là thật. Kì Nhi nhìn lên bầu trời, trong lòng thầm nghĩ.

“Nếu ta kiên quyết muốn cưới nàng thì sao?” Như vậy không phải chứng tỏ hấn cũng phải cưới Vân Tình hung hăng, nói chuyện luôn đâm chọc kia sao?

“Tỷ tỷ sẽ không đáp ứng.” Hấn muốn cưới hai người luôn sao? Khẩu vị cũng ghê gớm thật, không sợ no chết hay sao.

“Tỷ tỷ nàng rất chán ghét ta?” Con gái gặp hấn thì như ong thấy mật, nhưng hề gặp phải con gái của Vân gia thì sức hấp dẫn không gì sánh nổi của hấn đều mất hiệu lực.

“Thật ra...” Kì Nhi ra vẻ xấu hổ mà cúi đầu bứt lá cây. “Chỉ cần khiến cho tỷ tỷ cảm thấy yên tâm với một người nào đó, biết người kia sẽ dùng cả tính mạng để bảo vệ ta thì tỷ ấy cũng sẽ yên tâm giao ta cho người nọ...” Lời này của nàng rõ ràng là đang ám chỉ hấn.

Thượng Quan Duệ Dịch không ngu ngốc, đương nhiên hiểu ý tứ của nàng.

“Nói như vậy nàng đồng ý gả cho ta?” Hấn mừng rỡ xoay người nàng lại đối mặt với hấn, đôi mắt sáng rực có hồn nhìn nàng không chớp mắt lấy một giây.

“Chỉ cần tỷ tỷ đồng ý...” Ý tứ của nàng rất rõ ràng, hấn mà để nàng nói tiếp thì chứng tỏ hấn là kẻ ngốc.

“Ta sẽ khiến cho cô ta đồng ý.” Hấn kiên định mà nhìn nàng, trong lòng đã phác thảo ra kế hoạch cho tương lai.

Ha ha! Con cá đã cắn câu. Nàng có tỷ tỷ nhưng đều đã lập gia đình. Hơn nữa hôn nhân đại sự của nàng phải do bản thân nàng làm chủ. Cho dù là đương kim hoàng thượng – ca ca của nàng đồng ý thì nàng vẫn có quyền phản đối.

19. Chương 19

“Ừa, sao lại gặp hai người?” Về mặt Kì Nhi tươi cười, nhìn thấy Thượng Quan Duệ Dịch cùng Lệ Tĩnh chẳng những không có chút không vui mà còn cười đến có phần gian trá, làm người ta cảm thấy trong lòng nao nao.

Nghe qua những lời của “Kì Nhi dịu dàng”, bây giờ nàng có thể dạy dỗ Thượng Quan Duệ Dịch một cách thỏa thích. Hấn sẽ cam tâm làm đề cho nàng dạy dỗ.

“Sao mọi người lại ở chỗ này?” Thượng Quan Duệ Dịch không vui, lạnh lùng nhìn hai người bảo vệ phía sau nàng.

“Tức cười, sao chúng ta không thể ở chỗ này? Đây là nhà của người sao?” Kì Nhi chẳng những không có chút không vui mà còn cười rất “sáng lạn”.

Muốn thám thính tin tức, đương nhiên là đến kỹ viện! Cho nên bây giờ các nàng đứng ở cửa chính của kỹ viện thì cũng không có gì quá kì lạ.

“Quả thực các cô không thích hợp đến những chỗ thế này cho lắm.” Lệ Tĩnh cũng rất khó chấp nhận hành vi của các nàng. Mấy cô gái đến kĩ viện, việc này...

“Không thích hợp cũng không chứng tỏ hoàn toàn không thể.” Kì Nhi cười tủm tỉm, xoay người muốn đi vào lại bị Thượng Quan Duệ Dịch giữ chặt.

“Cô không thể vào.” Hắc rất kiên trì. “Lỡ như không cẩn thận bị người ta nhận ra thì làm sao bây giờ? Các cô nương ở trong này thì chỉ có một thân phận.” Chính là làm kỹ nữ cho nam nhân phát tiết. Hắc không muốn nhìn thấy nàng bị bắt kì một nam nhân nào khác làm bẩn.

“Sai rồi. Những cô nương trong này không phải chỉ có một thân phận. Các cô nương bên trong có ba loại thân phận: thứ nhất là loại cô nương mà người thích nhất; thứ hai là tỳ nữ; còn lại là tú bà. Nhưng nếu chúng ta đi vào, sẽ biến thành loại thứ tư: khách làng chơi.” Nàng nghiêm túc chỉ ra chỗ sai trong quan niệm của hắc.

“Ta mặc kệ cô là loại nào, dù sao cô đừng nghĩ bước vào.” Thượng Quan Duệ Dịch nghiêm túc. Về điểm này, hắc tuyệt đối không thể nhượng bộ.

Nhưng sao hình như đã nghe qua lời của nàng ở đâu đó?

“Hừ! Ta có vào hay không cũng không có quan hệ gì với người? Người cũng không phải cha ta, quản ta nhiều như vậy làm cái gì?” Cũng không phải chưa từng đi vào, nàng còn mở một chỗ lớn hơn nữa kia!

Lệ Tĩnh kéo bọn họ sang một bên, rời xa kỹ viện. Mấy người bọn họ đã khiến cho người xung quanh chú ý. “Vân cô nương vào đó để làm gì?” Chẳng lẽ là vì điều tra? Nhưng sao nàng có thể nghĩ đến những chỗ thế này để điều tra?

Kì Nhi trợn đôi mắt ngây thơ mà hỏi hắc: “Đến những chỗ thế này còn có thể làm gì? Đương nhiên là chơi gái!” Nàng nói rất tự nhiên, tuyệt đối không cảm thấy một cô nương như nàng đi chơi gái thì có gì không thích hợp.

“Cô muốn đi chơi gái?” Thượng Quan Duệ Dịch không thể kìm nén mà cao giọng, dẫn tới sự chú ý của không ít người.

“Chẳng lẽ các người đến nơi này chỉ để ăn cơm?” Kì Nhi xem thường mà trừng hắc, thật không biết hắc kinh ngạc như vậy để làm gì. Phản ứng của hoàng đế lão ca cũng rất bình thường, hơn nữa còn chấp nhận đề nghị của nàng, thậm chí bỏ vốn cho nàng.

Thượng Quan Duệ Dịch không vui mà trừng nàng. Vì điều tra mọi chuyện, đúng là chỗ nào nàng cũng dám đi. “Cô tới làm cái gì thì chúng ta làm cái đó.”

Không phải chỉ có nàng mới có nhiệm vụ phải làm.

“À! Ta biết, ta biết, đáp mền nói chuyện phiếm thôi!” Đàn ông có người nào không háo sắc?

Sao bọn họ lại không nghe ra hàm ý trong lời nói của nàng. Ngoại trừ cười khổ, Lệ Tĩnh cũng không muốn giải thích với nàng chút nào.

“Chúng ta tìm một quán trọ ngồi xuống bàn bạc, cô muốn biết chuyện gì ta sẽ nói cho cô.” Thượng Quan Duệ Dịch thở dài, bắt đầu dễ dàng mà nói.

Thật tốt quá, nàng chờ chính là những lời này của hắc. “Không cần tìm, trước mắt có sẵn một chỗ.” Kì Nhi tươi cười khả ái, dùng cằm hất hất về phía trước.

“Đừng hòng.” Không cần quay đầu hắc cũng biết nàng nói là kỹ viện, lập tức kéo nàng về phía đầu đường.

“Chắc là trong đó cũng có tin tức mà ta muốn!” Kì Nhi vẫn chưa từ bỏ ý định mà nói, nhưng hắc lại làm lơ mà đi thẳng về phía trước.

.....

“Lộc vương gia thật sự đang chiêu binh mãi mã?”

Trong một gian phòng của quán trọ, năm người bọn họ ngồi vây quanh chiếc bàn, Thượng Quan Duệ Dịch nói ra những gì hắc biết, nhưng vẫn giữ lại một ít.

“Sao cô biết là Lộc vương gia?” Hắc cũng không chỉ rõ là Lộc vương gia, làm sao mà nàng biết được?

Quả nhiên nàng đoán đúng. Nhưng trong tay Lộc vương gia chỉ có một binh phù, làm sao hắn có thể lấy một chọi bốn? Trừ phi... “Trong tay Lộc Vương không chỉ có một binh phù phải không?”

“Sao cô lại biết những chuyện này?” Ngay cả chuyện binh phù nàng cũng biết. Bọn họ không khỏi bắt đầu hoài nghi thân thể của nàng.

Kì Nhi liếc hắn một cái, giống như hắn hỏi một câu rất ngốc. “Ta có đầu óc, không biết nghĩ cách điều tra sao!” Chỉ cần là ở kinh thành, không có chuyện nàng không biết, nhất là chuyện của kẻ có tiền.

“Cô điều tra thế nào?”

Kì Nhi lại liếc hắn. “Đương nhiên là phái người điều tra, nếu không điều tra thế nào?” Sao nàng có thể ăn ngay nói thật được. Lỡ như sau này chuyện làm ăn của nàng sụp đổ, không có tin tức thì ai đền cho nàng!

“Đừng cho ta là kẻ ngốc, cô phái người điều tra thế nào?” Thượng Quan Duệ Dịch nổi gân xanh, hung hăng mà trừng nàng. Hắn sẽ không để nàng trả lời qua quýt dễ dàng như vậy.

“Ai da! Thật xin lỗi, bị người biết rồi. Cũng không sao, mọi người đều biết người là kẻ ngốc mà!” Tức cười, hắn cho rằng nàng sẽ sợ hắn tức giận sao!

“Cô...” Thượng Quan Duệ Dịch tức giận đến mức nắm chặt nắm đấm mà đứng dậy.

“Thế nào? Muốn đánh nhau sao?” Kì Nhi đứng lên đối mặt với hắn, không chịu yếu thế mà trừng lại hắn. Nàng đường đường là công chúa của một nước, sợ hắn chặc! Hai người trừng trừng đối phương. Đột nhiên Thượng Quan Duệ Dịch thất thần, một loại cảm xúc kì lạ xẹt qua trong lòng, nàng... Kì Nhi cũng có chút không xong. Hai người bọn họ vẫn trừng đối phương, nhưng sao ba người bên cạnh không khuyên can? Cứ tiếp tục trừng nữa thì mắt của nàng cũng muốn rớt ra!

“Chúng ta ra bên ngoài nói chuyện.” Thượng Quan Duệ Dịch đột nhiên mở miệng.

“Được thôi!” Khuya môi múa mép nàng cũng không kém nhưng nếu thật sự muốn đánh nhau, tìm người khác thay thế là được rồi, người giúp nàng rất nhiều.

Dung Nhi và Tâm Nhi muốn đi theo, lại bị Lệ Tĩnh ngăn lại. “Để cho hai người bọn họ nói chuyện cũng tốt, nếu không mỗi lần gặp mặt liên âm ỹ cũng không phải là cách.” Nếu hắn đoán không sai, Thượng Quan Duệ Dịch có chút tình cảm không thể lí giải với Vân Tĩnh.

“Nhưng...” Các nàng vẫn rất lo lắng.

“Yên tâm, ta cam đoan tiểu thư nhà các người không sao.” Lệ Tĩnh nhàn nhã khẽ hớp một ngụm trà.

“Tiểu thư nói lời cam đoan của Lệ công tử không đáng tiền.” Tâm Nhi không tin mà nhìn hắn.

Nghe vậy, ngụm trà của miệng Lệ Tĩnh suýt nữa phun cả ra. “Lời cam đoan của ta không đáng tiền?”

“Đúng vậy.” Các nàng đồng thanh trả lời.

Lệ Tĩnh dở khóc dở cười, sao hắn lại không biết uy tín của hắn kém như vậy?

20. Chương 20

Hai người một trước một sau đi vào giữa đình, Thượng Quan Duệ Dịch ở phía trước còn chưa chịu dừng lại, cứ đi thẳng về phía trước.

Kì Nhi ngồi phệt xuống ghế đá, xem đến khi nào thì hắn mới có thể phát hiện ra nàng không đi theo.

Thượng Quan Duệ Dịch vẫn luôn để ý tiếng bước chân phía sau, đi được vài bước bèn quay đầu lại, đi trở về trước mặt nàng, nghiêng nhiên đứng vững vàng như một bức tượng đá ở trước mắt nàng.

Kì Nhi không chịu yếu thế mà đứng ở trên ghế đá cho cao bằng hắn, chống nạnh trừng trừng nhìn hắn.

“Thượng Quan huynh, có chuyện gì thì nói mau, bốn cô nương bọn bề nhiều việc.”

“Sao cái miệng của cô luôn sắc bén như vậy?” Nhất là đối với hắn, giống như bọn họ có thâm thù đại hận gì không bằng. Thái độ đối với hắn và đối với Lệ Tĩnh hoàn toàn khác nhau, sao nàng không đối xử ngược lại?

“Đây là người đang khen ngợi ta sao?” Nàng cũng không cho là như vậy.

“Cô nghĩ sao?” Hắn hỏi ngược lại nàng.

“Người đang xỉa xói ta.” Đây là cảm giác duy nhất. Hắn chưa bao giờ có sắc mặt hòa nhã với nàng, ngoại trừ “Kì Nhi” trong lòng hắn ra. Nhưng đây không phải là nàng thật sự, cho nên không tính.

“Thì ra cô cũng nghe ra được.” Bây giờ đối lại hắn cho nàng là kẻ ngốc sao. Đáng tiếc hắn xem nhẹ của bản lĩnh của nàng.

“Người đừng cho rằng người khác cũng ngu ngốc giống như người được không?” Nàng trợn hắn một cái, đôi mắt đẹp lập tức liếc sang chỗ khác.

Thật muốn bóp chết nàng! “Cô không thể nói những lời dễ nghe hơn sao?” Cho dù hắn muốn bắt tay giảng hòa với nàng, cũng sẽ bị lời của nàng làm cho giận đến quên hết.

Kì Nhi ung dung quay đầu nhìn hắn. “Ta gặp loại người thế nào thì nói thế ấy.” Bằng sự hiểu biết của nàng đối với hắn thì không cần phải nói cái gì cho dễ nghe.

“Ồ, vậy ta là loại người gì?” Thượng Quan Duệ Dịch vòng tay trước ngực, nhìn nàng.

“Người?” Kì Nhi nhìn hắn từ đầu đến chân, lại từ chân đến đầu, lắc đầu thở dài. “Người là người háo sắc, không nói lý lẽ, tính tình gắt gỏng, lại ngốc. Có cần ta nói thêm không?” Nàng hảo tâm mà hỏi hắn, để cho hắn quyết định.

“Không cần, miệng chó không mọc được ngà voi.” Hắn không thèm để ý mà nhìn nàng, sớm biết nàng sẽ không nói được lời gì hay, nhưng cũng nói hơi quá đáng.

Dám nói nàng là chó! “Miệng chó đương nhiên mọc không ra ngà voi, giống như ta không thể trái với lương tâm mà nói lời tốt cho người.” Về mặt nàng ngây thơ vô tội, giống như nghe không hiểu lời của hắn, rồi lại âm thầm xỉa xói hắn một câu.

“Được rồi, tại hạ xin hỏi cô nương, ta háo sắc chỗ nào?” Nàng có thấy hắn háo sắc sao? Hắn là không có.

“Người dám nói người chưa từng trêu ghẹo Kì Nhi?” Ngay cả Bạch Vân phu nhân – người có thể làm mẹ hắn – hắn cũng không buông tha, sao lại không háo sắc?

“Đó không gọi là trêu ghẹo.” Đối với người trong lòng, hắn có phản ứng cũng là chuyện rất bình thường.

“Đúng, không gọi là trêu ghẹo, là đùa bỡn.” Rõ ràng hắn đang trợn mắt nói nói dối, nàng là người trong cuộc nên rất rõ ràng.

Về chuyện háo sắc, hắn không phản bác gì thêm.

“Khi nào thì ta không nói lý lẽ?” Không phân rõ phải trái đều là nàng! Từ lúc gặp phải nàng, nàng vẫn luôn trêu chọc hắn.

“Bất cứ lúc nào.” Nàng không vừa mắt với hắn. Bắt đầu từ lần thứ hai nhìn thấy hắn, nếu hắn không đùa giỡn Bạch Vân phu nhân nàng, có lẽ nàng cũng sẽ không phản cảm với hắn như vậy.

“Ta không chấp nhận đáp án này.”

“Phản đối không hiệu lực.”

“Rốt cuộc là ai không nói lý lẽ?”

“Người.”

“Cô... Được, vậy ta đây cái kinh thế nào?” Hắn bỏ qua cho việc tranh luận với nàng ai không nói lý lẽ. Bởi vì bằng sự hiểu biết của hắn đối với nàng, nhất định nàng còn có lời có thể bịt miệng hắn.

“Người dám nói mỗi lần người nhìn thấy ta đều bình tĩnh hòa nhã sao? Không muốn đâm ta mấy đâm sao?” Mỗi lần hắn đều dùng dùng nỗi giận mà trừng trừng nàng, cho dù nàng không để ý tới hắn cũng vậy. Như vậy không phải là cái kinh gắt gỏng sao?

“Đó là do cô chọc giận ta.”

“Nếu muốn người ta không chọc giận người, trừ phi người đừng chọc người ta.” Tùy tiện nói hai câu đã đổ hết trách nhiệm cho hắn.

“Cô cả vú lấp miệng em!” Đều là nàng đến gây chuyện với hắn, còn dám nói như vậy.

“Thấy chưa, mới nói một chút mà người ta đã tức giận đến đỏ mặt tía tai.” Nàng không lo lắng cho sinh mệnh của mình chút nào, mặc sức mà chọc giận hắn. Dù sao hắn cũng không thể giết nàng để rửa hận, nàng cần gì phải lo lắng.

Thượng Quan Duệ Dịch hít sâu vài hơi, bình ổn lửa giận hừng hực trong lòng.

Kì Nhi mở đôi mắt to xinh đẹp mà nhìn hắn. “Người thở hổn hển nha!” Đến nay còn chưa có người bị nàng chọc tức chết, hắn có trở thành người đầu tiên không?

“Cô...” Thượng Quan Duệ Dịch không chút nghĩ ngợi mà kéo nàng qua, Kì Nhi đứng ở trên ghế đá, trọng tâm không vững bèn ngã lên người hắn. Đang muốn mở miệng mắng, cái miệng nhỏ nhắn lại bị che kín lại...

21. Chương 21

Hắn, hắn, hắn... Kì Nhi giương đôi mắt đẹp, quá mức kinh hãi mà nhìn khuôn mặt tuần tú kẻ sát trước mắt.

Vốn chỉ muốn trừng phạt nàng, ai biết vừa đụng tới đôi môi đỏ mọng ấm áp của nàng, Thượng Quan Duệ Dịch liền quên mất lúc này là lúc nào, dịu dàng triền miên mà hôn nàng... Trước đây bị đôi môi đỏ mọng mê người này của nàng kích thích khiến cho nổi trận lôi đình, không biết nên làm sao để nàng ngậm miệng. Bây giờ tiếp xúc thân mật với nàng như vậy, tâm tình của hắn trở nên tốt hơn, có dự vọng mãnh liệt muốn đem nàng nuốt vào trong bụng.

Nàng ngọt ngào mềm mại như vậy, khiến cho hắn nhịn không được mà hôn càng sâu, toàn tâm toàn ý nhập hồn vào đó. Hôn đến mức khiến nàng mất đi lý trí, chỉ có thể bất lực mà bám vào hắn, giống như người chết đuối bám vào tấm phao duy nhất... Một loại cảm giác chưa từng có đang xôn xao trong cơ thể hắn. Nàng mềm mại, mịn màng, làm cho hắn cảm thấy kích thích hơn bất cứ cô gái nào khác. (Kì Nhi thì sao hả anh?) Mỗi một tác da thịt mềm mại của nàng đều làm hắn rung động, khiến cho nụ hôn của hắn không khỏi càng thêm sâu.

Nàng cảm giác được tay hắn đang dịu dàng vuốt tóc nàng, sau đó lướt qua cổ đi thẳng xuống, dừng lại ở bộ ngực tròn trịa của nàng.

Sự vỗ về mềm nhẹ kia giống như một luồng điện chạy khắp toàn thân nàng. Cảm giác này giống như vừa thống khổ lại vừa sung sướng mà nhiễu loạn nàng.

Cảm xúc mê hoặc từ bàn tay lan ra tới toàn thân, đến nỗi phần dưới của hắn căng lên.

Nàng vận vạt thân mình theo bản năng, môi không tự chủ được mà mở ra. Hắn liền nhân cơ hội đó xâm nhập, đem đầu lưỡi tiến vào trong miệng nàng, thưởng thức vẻ ngọt ngào của nàng. Mà sự phản nộ muốn trừng phạt nàng lúc đầu biến thành nhiệt tình cùng khát vọng. Vì dự vọng dâng trào nên hắn càng thêm đói khát mà hôn nàng.

Nàng gần như sắp kêu lên, dưới thân xôn xao làm cho nàng vừa vui thích vừa đau khổ. Mà tình dục dâng cao sớm đốt sạch lý trí của nàng, chỉ có thể không ngừng vận vạt thân mình đáp lại hắn.

“A...” Kì Nhi đã không biết nàng nên phản ứng thế nào. Tuy đây là lần thứ hai hắn hôn nàng, nhưng nàng thật sự không nên phải làm thế nào mới phải? Dường như sức lực trong người đều bị hút ra trong nháy mắt, chỉ có thể vô lực tựa vào hắn. Cái gì cũng không biết, cũng không thể suy nghĩ rõ ràng.

Thấy nàng đã mềm nhũn cả người, liên tục thở gấp, Thượng Quan Duệ Dịch mới quỵ lỵ không thôi mà cúi đầu chạm nhẹ vào đôi môi bị hấn hôn sưng cả lên, trong lòng cũng không muốn nghĩ gì cả. Hấn chỉ muốn lưu lại giờ khắc này vĩnh viễn. Nhưng... đây không phải nụ hôn đầu tiên của nàng!

Mặc dù phản ứng của nàng trúc trắc, gần như không có phản ứng gì nhưng hấn cảm giác được có nam nhân khác đã làm chuyện thân mật này với nàng.

Hấn không thèm để ý, hấn tuyệt đối không để ý... Tuyệt đối không... Chết tiệt! Hấn để ý, hơn nữa vô cùng để ý. Hấn muốn biết là kẻ chết tiệt nào đã đoạt đi sự hồn nhiên của nàng.

Kì Nhi thở hổn hển, đầu óc trống rỗng mà dựa vào lòng hấn, mặc hấn ôm lấy... Đột nhiên nàng nhớ ra, bây giờ nàng không phải Kì Nhi mà là Vân Tinh!

Bất chấp tất cả, nàng dùng sức đẩy ra hấn, tiện tay quăng cho hấn một cái tát. “Người cợt nhả ta.” Đứng không vững, nàng ở trên ghế đá lung lay, lập tức muốn ngã người về phía sau... Thượng Quan Duệ Dịch còn chưa kịp phản ứng với hành động liên tiếp của nàng, chỉ thấy nàng sắp ngã thẳng vào vườn hoa phía sau. Hấn vội vàng kéo nàng vào lại trong lòng, ôm nàng cách xa ghế đá nguy hiểm này.

“Cô không sợ chết sao?” Thượng Quan Duệ Dịch tức giận rống vào bên tai nàng. Nếu không cẩn thận té gãy cổ thì làm sao bây giờ?

Nàng chưa kịp hoàn hồn mà ngăn người ở trong lòng hấn, Quả thật vừa rồi nàng cũng rất hoảng sợ, nếu hấn không tiếp được nàng, hiện tại trên người nàng có thể có nhiều chỗ trầy da, thậm chí có thể... Nàng không dám nghĩ tiếp nữa.

Nhìn nàng mặt mũi trắng bệch, Thượng Quan Duệ Dịch không đành lòng mà an ủi nàng: “Đừng lo lắng, không sao.” Ở trước mặt hấn, hấn không cho phép nàng có việc gì.

Tuy rằng không muốn nghĩ tiếp, nhưng nàng vẫn không ngăn được ý nghĩ loạn xạ trong đầu. Tuy nàng là nguồn cung cấp tin tức tốt nhất của hoàng đế lão ca, nhưng trong hoàng cung, Bình Tường công chúa như nàng có cũng được mà không có cũng không sao. Thậm chí còn có người không biết nàng, không biết còn có một người như nàng. “Nếu ta chết...”

“Sẽ không, đừng nghĩ vậy, ta không cho phép cô có việc, lại càng không cho cô chết.” Hấn không chút nghĩ ngợi liền ôm chặt nàng vào trong ngực, liên tục hôn lên mặt nàng...

22. Chương 22

“Ừ...” Kì Nhi nhắm mắt lại, hưởng thụ sự dịu dàng ngọt ngào hiếm có của hấn. Nàng cảm thấy mình được hấn cẩn thận che chở thương yêu. Một dòng nước ấm lạnh lẽ chảy qua trái tim khép kín... Aiz! Chờ chút!

Nàng giãy giụa thoát khỏi môi hấn.

“Sao người có thể cợt nhả ta?” Đáng ghét! Sao nàng có thể bị hấn lừa như vậy? Thế cho nên hiện tại bị hấn ôm chặt vào trong ngực, hai chân lơ lửng, không thể động đậy.

Thượng Quan Duệ Dịch không đáp mà hỏi ngược lại: “Có người đã làm chuyện này với cô, đúng không?” Hấn cứng mặt nhìn nàng, trong lòng không biết là cảm giác gì.

“Ách, chuyện này...” Đúng là có người đã làm loại chuyện thân mật này với nàng, nhưng chính là hấn! Nhưng bảo nàng phải nói thế nào đây? Nàng vẫn không muốn cho hấn biết nàng chính là Kì Nhi dưới thác nước hôm đó.

“Là ai?” Hấn ôm nàng càng chặt, không biết mình làm vậy là không thích hợp.

“Chuyện này...” Sao hấn có thể hỏi nàng như vậy! Người bị xâm phạm là nàng! Hấn nghĩ mình là ai ?

“Rốt cuộc là ai?” Vừa nghĩ đến việc này, hấn lại càng không biết sao. “Không phải là Lệ huynh chứ?” Hấn nheo mắt nhìn nàng.

Hấn không thể không nghi ngờ như vậy. Nàng và hấn nói chuyện như vậy, giống như bọn họ rất quen thuộc.

“Không phải huynh ấy! Là...” Kì Nhi đột nhiên im lặng không nói, nàng không thể không đánh đã khai.

“Như vậy là ai?” Giọng điệu của hắn giống như là người chồng đang tra hỏi vợ ngoại tình, tràn ngập mùi dấm chua.

Hắn làm sao vậy? “Người hỏi nhiều như vậy làm gì! Người là cha ta hay là vị hôn phu của ta? Dựa vào cái gì mà hỏi ta vấn đề này?” Đều do hắn! Nhiều loạn suy nghĩ của nàng. Bằng không nàng đã sớm nói cho hắn á khẩu không trả lời được.

“Ta là...” Hắn đột nhiên không nói được.

Nàng nói rất đúng, hắn không phải vị hôn phu của nàng, đương nhiên càng không thể là cha nàng, hắn không có quyền hỏi nàng.

“Ê! Người nhú mày nên là ta mới phải!” Sao bộ dáng của hắn lại thống khổ như vậy, nàng rất nặng sao? Không thể nào!

Nhìn dung mạo tuyệt mỹ giống hệt Kì Nhi của nàng, hắn không biết mình nên làm gì mới phải. Người hắn thích hẳn là Kì Nhi, tại sao bây giờ lại vì Tinh Nhi – người hắn không có quyền hỏi đến kia mà đau lòng không thôi?

“Ta có tên có họ, không phải ê.” Gọi tên của hắn khó xử vậy sao?

“Được rồi! Thả ta xuống trước rồi nói sau.” Tựa vào hắn thân mật như vậy, lỡ như để cho người ta thấy được, cho dù nàng có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch.

“Tinh Nhi...” Nàng chán ghét hắn như vậy sao?

“Thả ta xuống trước... Người gọi ta là gì?” Có phải nàng nghe lầm hay không?

“Tinh Nhi.” Hắn gọi nàng lần nữa.

“Có phải ngươi bị bệnh không?” Kì Nhi cố gắng rút tay phải ra, đặt lên trên trán hắn. “Không nóng mà!” Có phải vừa rồi nàng nói hơi quá đáng, hắn nhất thời không tiếp nhận được sự thật khiến cho thần kinh rối loạn hay không?

Thượng Quan Duệ Dịch bất đắc dĩ kéo tay nàng ra, hai tay vẫn ôm lấy thắt lưng mảnh khảnh của nàng.

“Có lẽ ta thật sự bị bệnh.” Hắn đã không hiểu rõ tình cảm đối với nàng và đối Kì Nhi. Hắn cần thời gian suy nghĩ một chút.

Khi hắn vui đầu vào cổ nàng, Kì Nhi lập tức cứng đờ cả người, không biết nên đẩy hắn ra, hay là mau chóng dẫn hắn đi khám bệnh.

“Người... Bệnh thật sự rất nặng sao?” Nhìn hắn gần như đặt toàn bộ trọng lượng cơ thể lên người nàng, nhất thời nàng cảm thấy rất nặng.

“Ừ, rất nặng, rất nặng...” Hắn thích Kì Nhi, nhưng cũng hiểu rõ một điều, hắn cũng thích Tinh Nhi.

Kì Nhi ngăn người mà tiếp nhận cơ thể của hắn, lo lắng dần dần chuyển thành hoài nghi. “Người bị bệnh chỗ nào?” Đừng nói là muốn thừa cơ ăn đậu hủ của nàng đi! Người này diễn kịch rất nhiều, nàng không thể không hoài nghi.

“Ta không biết...” Hắn vui đầu vào mái tóc như mây của nàng, ôm chặt lấy nàng. Nàng thơm quá... Nàng càng nghi ngờ. “Vậy ta sẽ không thể để cho Kì Nhi gả cho người bệnh nặng như ngươi. Lỡ như hại muội ấy mới vài ngày đã thành quả phụ thì phải làm sao?”

Nếu hắn thật lòng thích Kì Nhi, kia hẳn nên biểu hiện gì đó.

Thật lâu sau, Thượng Quan Duệ Dịch mới phát ra một câu làm cho người ta nghe không hiểu: “Tình yêu của ta không thể chia đều.”

Hắn nên lựa chọn yêu ai mới phải đây. Hai người các nàng đều làm cho hắn dứt bỏ không xong... “Người ngồi trong này một chút, muốn nằm cũng được, ta đi tìm người đến.” Kì Nhi dìu hắn ngồi xuống ghế đá, muốn đi tìm người đến. Hành vi cử chỉ của hắn là lạ, nàng có chút lo lắng.

Thượng Quan Duệ Dịch kéo nàng vào trong lòng mình, thống khổ nỉ non: “Đừng rời xa ta...”

Hắn thật sự rất lạ!

“Người yên tâm, một lát nữa ta sẽ trở lại, người ngoan ngoãn ngồi ở chỗ này chờ ta biết không?” Không đợi hắn trả lời, nàng lập tức đẩy tay hắn ra, đứng dậy muốn đi.

“Tĩnh Nhi.” Hắn lại giữ chặt nàng, thống khổ nhìn nàng.

“Chuyện gì?” Xem ra bệnh của hắn cũng không nhẹ.

“Cô rất ghét ta sao?”

23. Chương 23

“Ách, ừm...” Nếu là bình thường, nàng sẽ gạt đầu không chút do dự mà nói phải. Nhưng bây giờ hắn là lạ, vì tốt cho hắn, cũng vì bảo vệ chính mình, nàng cảm thấy không cần trực tiếp trả lời như vậy thì có vẻ tốt hơn.

“Tĩnh Nhi?”

“Ừm... Thật ra cũng không phải! Cũng không phải ta quá ghét người.” Nàng cẩn thận nhìn hắn, nở với hắn một nụ cười thần nhiên.

Trong phút chốc, hắn có chút ngẩn ngơ. “Nụ cười của cô rất đẹp.” Cũng rất giống với Kì Nhi.

“Ách! Cảm ơn.” Trời ơi! Ai tới cứu nàng với!

“Tĩnh Nhi, cô và Kì Nhi sẽ gả cho cùng một người sao?”

Thượng Quan Duệ Dịch dịu dàng mà nhìn nàng, làm cho nàng cảm thấy toàn thân không tự nhiên.

“Ách! Có thể!” Hắn muốn kết hôn với Kì Nhi sao? “Có điều nếu Kì Nhi gả cho người thì hai người chúng ta không thể gả ột người.” Gả cho hắn là chuyện rất bất hạnh, sao nàng có thể làm như vậy? Kì Nhi giả thì còn có thể, nhưng Kì Nhi thật như nàng thì trăm ngàn lần sẽ không làm như thế.

Thượng Quan Duệ Dịch cười khổ một tiếng, nàng vẫn rất bài xích hắn. Nếu lúc trước hắn quen biết nàng trước mà không phải là Kì Nhi, vậy có phải tình hình hiện tại có thể khả quan hơn hay không?

Sao hắn lại cười thê lương như vậy? Lỡ lát nữa để cho người ta thấy được, sẽ nói là nàng ăn hiếp hắn đi?

“Người... rốt cuộc sao vậy?” Phản ứng của hắn hôm nay thật sự rất kỳ lạ. Không phải lúc này ở bên trong còn tốt sao? Nàng khó hiểu mà ngẩng đầu nhìn bầu trời, cũng không có chỗ nào khác thường!

Thượng Quan Duệ Dịch mạnh mẽ thở dài. “Không có gì.” Lãnh đạm liếc nàng một cái liền rời đi.

Nếu người mà hắn gặp ở thác nước là Tĩnh Nhi, e rằng nàng sẽ hung hăng mắng hắn một trận, ngay cả hai vị tả hữu hộ pháp như hình với bóng bên người nàng kia cũng sẽ đánh nhau với hắn một trận. Tuyệt đối sẽ không giống như Kì Nhi, yêu đuối làm cho người ta yêu thương.

Kì Nhi cau mày, nhìn hắn bóng lưng cứng ngắc của hắn cách nàng càng ngày càng xa. Nghi vấn trong đầu nàng càng ngày càng nhiều. Rốt cuộc hắn sao vậy? Đây mà là bộ dáng không có gì sao? Hắn kỳ lạ làm cho nàng cũng không dám trách cứ hắn, ngay cả bị hắn ức hiếp như vậy lại còn đang lo lắng cho hắn.

Ngẫm lại thực không đáng, vẫn cứ đừng để ý đến hắn là được rồi.

.....

Đêm khuya, khí thu càng lạnh, người người đang ngủ, chỉ thấy trong ngôi đình tĩnh mịch có một bóng người nhỏ nhắn.

Kì Nhi hai tay chống cằm, mở đôi mắt to xinh đẹp mà nhìn bầu trời đêm. Đang là mười sáu, trăng vừa tròn vừa sáng. Sáng đến nỗi làm cho bầu trời đen như nhung thiếu đi rất nhiều ánh sao, chỉ còn mấy ngôi điểm xuyết, phát ra ánh sáng mờ nhạt.

Trong đầu nàng đều là những tội trạng của Lộc vương gia... Có phải tìm chứng cứ hay không? Không tốt lắm, những chuyện này cứ giao cho hoàng đế lão ca làm là được rồi. Nếu không thì trở về Vân Uyển Uyển của nàng, để cho các cô nương của nàng đi móc nối quan hệ, nghĩ cách tìm ra chứng cứ bắt hần.

Ừ, như vậy cũng tốt, giải quyết chuyện này trước rồi lại nghĩ phép là được. Còn có thể thoát khỏi tên Thượng Quan Duệ Dịch càng ngày càng kỳ quái kia. Vừa nghĩ đến hần... Aiz! Hai ngày không gặp, không biết hần hết bệnh chưa... Quái, sao nàng vẫn cứ nghĩ đến hần?

“Aiz! Thật nhàm chán! Ban đêm mất ngủ thật là không thú vị.” Nàng chán chường ngã người vào cái bàn đá, tham lam hấp thu sự lạnh lẽo của nó. Bỗng dưng, lông tơ trên người nàng dựng cả lên, cảm giác kỳ lạ lan tràn ra toàn thân, nàng cảm giác được phía sau có người... Cũng có lẽ không phải người... Nàng nhắm nghiền hai mắt, thân mình không dám động đậy, dừng nói là quay đầu lại xem một chút.

Trong đêm khuya khoắt như vậy, Dung Nhi và Tâm Nhi đã sớm đi ngủ, ngay cả lính gác trước cửa phòng nàng đều bị nàng đuổi đi, không thể có người có gan ở phía sau dọa nàng. Như vậy là... Nàng cảm giác được “người nọ” đi đến bên người nàng.

Nàng lại càng không dám mở mắt nhìn, nếu lỡ không cẩn thận bị hù chết thì làm sao bây giờ? Nàng cũng không có gan nhìn khuôn mặt tóc xanh, mắt lồi, lưỡi dài... Đột nhiên, một bàn tay khê xoa lên hai má của nàng, nhẹ nhàng vuốt ve... Lạnh quá! Thế này nàng chết chắc rồi, nàng thật sự gặp phải “thứ đó”, làm sao bây giờ? Nàng nên làm sao thoát ra mới tốt đây?

Cảm giác được hơi thở lạnh lẽo thổi qua mặt, có thể bây giờ “người anh em” này đang đối mặt với nàng, nàng sắp bị dọa chết rồi!

Mặc kệ, trốn trước rồi nói sau, chỉ cần đừng nhìn đến “nó”, chắc là không phải sợ hãi. Hơn nữa phải tìm cứu binh trước.

Nàng đột nhiên đứng lên, cũng không thèm nhìn tới bên cạnh một cái, chạy về phía bên kia của “nó”... Nhưng một cánh tay cứng rắn nhanh chóng ôm lấy thắt lưng của nàng, kéo nàng trở về. Tiếng kêu chói tai còn chưa tới kịp ra khỏi miệng đã bị “nó” bịt miệng lại.

24. Chương 24

Kì Nhi ra sức giãy giụa, nàng thật sự rất sợ “cái thứ này”. Bây giờ lại bị “nó” ôm vào trong ngực, có chết nàng cũng phải chạy trốn...

“Đừng lộn xộn, là ta.” Trên đầu truyền đến giọng nói của nam nhân.

Giờ phút này nàng đã mặc kệ “nó” là ai, chỉ cần đừng nhìn đến mặt “nó”, chắc là sẽ không sao.

Thấy nàng rút cuộc ngoan ngoãn, không hề lộn xộn, hần liền thả lỏng phồng bị. Ai ngờ vừa thả lỏng, nàng lại vội vàng muốn chạy... Đương nhiên lại bị hần kéo về.

“Là ta, Thượng Quan Duệ Dịch.” Hần ôm chặt nàng vào trong ngực để đề phòng nàng lộn xộn, thậm chí chạy trốn.

Vừa nghe đến tên của hần, Kì Nhi lập tức ngẩng đầu lên nhìn hần, quả thật là Thượng Quan Duệ Dịch!

“Kì Nhi, ta nói rồi, đừng sợ ta.”

“Thượng Quan Duệ Dịch, ngươi ăn no không có việc gì làm sao? Nửa đêm canh ba dám chạy tới dọa ta!” Nàng trách mắng hần, ra sức thoát khỏi lòng hần. “Còn nữa, ta không phải Kì Nhi.” Tuy rằng quần áo trên người nàng hiện giờ là nữ trang, nhưng nàng tuyệt đối không thừa nhận nàng chính là Kì Nhi yếu đuối kia. Nói đùa chứ, làm Kì Nhi thì chỉ có nước bị ức hiếp, đương nhiên nàng phải làm Vân Tình để có thể ăn hiếp người khác.

“Tình Nhi?” Hần không cách nào phân biệt không được hai người các nàng. Vừa rồi thấy nàng ngồi ở nơi này ngửa mặt lên trời thở dài, hần nghĩ nàng là Kì Nhi.

Nàng đứng cách xa hắn ba bước, hai tay vòng trước ngực trừng hắn. “Giờ này ngươi chạy đến nhà của ta làm cái gì?” Xem bộ dáng của hắn, chắc là bệnh cũng tốt rồi, nếu không cũng không thể leo tường vào trong sơn trang dọa nàng.

Thượng Quan Duệ Dịch im lặng nhìn nàng, nàng mặc nữ trang cực kỳ xinh đẹp, ánh trăng chiếu vào trên người nàng làm tôn thêm vẻ xinh đẹp động lòng người như tiên nữ của nàng... Bị hắn nhìn như vậy, nàng cảm thấy là lạ, thật sự rất lạ, nhưng lại không biết là lạ ở đâu.

“Ê! Ngươi...”

“Ta muốn gặp cô.” Thượng Quan Duệ Dịch gần như nỉ non mà mở miệng.

Kì Nhi sững sốt một chút, tròn tròn đôi mắt đẹp mà nhìn hắn. “Ngươi thật là ăn no không có việc gì làm!” Gặp nàng? Nàng có gì đẹp mắt, cũng không phải chưa thấy quá, còn nửa đêm canh ba chạy tới. Sao hắn lại vô vị như vậy chứ!

Thượng Quan Duệ Dịch lẳng lặng mà nhìn nàng, thế nào nàng cũng phải giương nanh múa vuốt với hắn như vậy sao? Nàng không thể đối với hắn hòa nhã như đối với Lệ Tĩnh sao?

“Nếu nhìn xong rồi thì mau về đi, đã rất khuya rồi.” Nàng cũng muốn nhanh chóng đi ngủ, miễn cho thực sự gặp phải thứ đáng sợ gì đó.

“Tĩnh Nhi, cô...”

“Lại sao nữa?” Quyết định rồi, hai ngày nữa nàng sẽ trở lại kinh thành.

“Cô đừng hung dữ với ta như vậy được không?” Tuy rằng nàng như vậy thoát nhìn tràn đầy sức sống, nhưng hắn càng muốn nhìn nàng đối với hắn mềm mỏng.

“Vì sao?” Xem ra chắc là hắn chưa từng bị con gái đối xử dữ dội.

Thượng Quan Duệ Dịch nhìn nàng chăm chăm. “Dịu dàng với ta một chút không được sao?” Ít nhất đừng ra vẻ hung hăng với hắn như vậy.

Dịu dàng một chút?

“Thật xin lỗi! Lúc mẹ ta sinh ta ra đều trao hết tất cả dịu dàng cho Kì Nhi, cho nên ngươi muốn ta dịu dàng là không thể.” Nhất là đối với người đùa giỡn nàng nhiều lần như hắn, nàng dịu dàng mới là lạ!

“Tĩnh Nhi...”

Hắn không tin lời của nàng. Nàng có thể đối xử với Lệ Tĩnh tốt như vậy, vì sao chỉ hung dữ với mình hắn? Hắn không cảm thấy diện mạo của mình thua kém Lệ Tĩnh, phẩm chất cũng không xấu, nàng đừng nên lúc nào cũng đối xử với hắn như kẻ thù.

“Rốt cuộc ngươi muốn sao đây?” Vẫn cứ gọi nàng mãi. Hắn thật sự cực kỳ nhàm chán nên tới tìm nàng đấu võ mồm sao?

Hắn thở dài, từ trong lòng lấy ra một trâm trong suốt sáng long lanh. “Cái này cho cô.” Hắn dịu dàng nhìn nàng, trong mắt không chút dao động.

Kì Nhi khó hiểu mà tiếp nhận. Nhìn cây trâm một cách tỉ mỉ, trình độ điêu khắc tinh xảo có thể nói là chưa từng có, ngay cả thợ cấp cao cũng chưa chắc làm ra được, hơn nữa cầm trong tay còn mát lạnh, rất là kỳ lạ.

“Thích không?”

Xem bộ dáng của nàng chắc là rất thích. Cây trâm này là báu vật gia truyền của Thượng Quan gia, chỉ truyền cho con dâu trưởng. Điều này cũng chứng tỏ, người con gái mà cả đời này hắn muốn kết hôn chỉ có...

“Ngươi mua ở đâu vậy?”

Thật sự rất đặc biệt, thật đẹp. Kì Nhi ngắm nghía cây trâm đặc biệt trên tay không rời mắt, yêu thích không nỡ buông tay mà vuốt ve nó, cảm xúc mát lạnh cực kỳ dễ chịu.

Hắn nhìn nàng không nói.

“Hả?” Đột nhiên im lặng làm Kì Nhi khó hiểu mà ngẩng đầu nhìn hắn. “Sao vậy?” Vẻ mặt này của hắn rất giống với hai ngày trước, hình như lại bị bệnh.

“Không có gì, cô nghỉ sớm một chút đi.”

Nói xong, hắn xoay người bước đi, lưu lại Kì Nhi với vẻ mặt ngỡ ngàng khó hiểu.

Nàng lắc đầu, mặc kệ hắn. Nếu hắn đã nói cho nàng, nàng còn khách sáo cái gì nữa, nhận là được rồi, dù sao nàng cũng rất thích.

Cất bước về phòng, tâm tình của nàng rất tốt. Ai ngờ ngủ không được cũng có thể kiếm được một cây trâm giá trị lớn.

Lúc này, từ trong bóng tối bước ra một bóng người cao lớn, nhìn nàng trở về phòng.

Thượng Quan Duệ Dịch cô đơn mà thở dài. Hắn và nàng... Nàng sẽ đồng ý sao? Còn Kì Nhi...

25. Chương 25

Chiều hôm sau, Thượng Quan Duệ Dịch cùng Lê Tinh đến bãi phóng Phi Bộc sơn trang.

“Thật xin lỗi, tiểu thư đã trở về.” Dương tổng quản lễ độ mà nói.

“Đã trở về? Nhanh như vậy sao?” Lê Tinh nhướn mày, có chút bất ngờ. Chỉ mới ba ngày không gặp mà nàng đã đi rồi.

Thượng Quan Duệ Dịch không chút thay đổi mà nhìn Dương tổng quản nhưng trong lòng lại có sóng ngầm mãnh liệt. Vì sao nàng lại đi nhanh như vậy? Là không để ý đến hắn hay thật sự có việc gấp phải làm?

“Nàng về đâu?” Bây giờ hắn mới nghĩ tới, chưa bao giờ hỏi nàng đến từ đâu, vẫn một mực bị nàng chọc giận đến mất lý trí.

“Hai vị công tử tìm tiểu thư có chuyện gì quan trọng sao?” Dương tổng quản hỏi lại bọn họ, dường như không muốn để cho bọn họ biết các nàng về đâu.

“Rốt cuộc bọn họ về đâu?” Thượng Quan Duệ Dịch kiên trì hỏi ra câu trả lời mà hắn muốn.

“Thật xin lỗi, mệnh lệnh của tiểu thư, ta không thể tiết lộ.” Dương tổng quản cũng không phải dễ nói chuyện.

“Tại hạ có chuyện quan trọng tìm nàng ấy, xin tổng quản giúp đỡ, nói cho tại hạ biết chỗ của nàng.”

“Xin Thượng Quan công tử đừng làm khó dễ tiểu nhân, không có lệnh của tiểu thư, ta thật sự không thể tiết lộ.”

“Ông chỉ cần...”

“Thượng Quan huynh, đừng làm khó dễ tổng quản nữa, huynh cũng biết chỗ khó của ông ấy.” Lê Tinh nhìn không được mở miệng khuyên hắn, vì một cô gái, hắn cũng thật...

“Có phải nàng ở tại kinh thành hay không?” Hắn và nàng gặp mặt lần đầu tiên chính là ở trên đường phố của kinh thành.

“Chuyện này... Tiểu nhân không biết, có thể tiểu thư sẽ tới chỗ khác du ngoạn một thời gian, có thể đến kinh thành hay không... ta không dám kết luận.” Thực khôn ngoan, nhanh như vậy liền đoán được đại bản doanh của chủ tử.

“Vậy Kì Nhi thì sao? Nàng cũng về theo sao?” Lúc trước chỉ thấy Tinh Nhi mang theo hai người bảo vệ, Kì Nhi vẫn không đi theo, có thể nàng còn ở trong sơn trang hay không? Nói không chừng có thể dò la được tung tích của Tinh Nhi từ chỗ nàng.

Đối với Kì Nhi, hắn chỉ có thể nói tiếng xin lỗi. Hắn đã suy nghĩ rất nhiều rồi, hắn thích Tinh Nhi nhanh nhẹn hoạt bát, hắn không thể cho Kì Nhi hạnh phúc. Nhưng hắn sẽ thật lòng chúc phúc cho nàng, chỉ mong nàng cũng có thể tìm được hạnh phúc của mình.

“Kì Nhi tiểu thư đi chung với đại tiểu thư.” Căn bản chính là cùng một người, hấn nếu nói nàng còn ở đây, chắc chắn sẽ bị vạch trần.

“Quấy rầy rồi.” Vừa có được đáp án, Thượng Quan Duệ Dịch liền chấp tay, xoay người bước đi.

Nhìn hai người bọn họ rời đi, Dương tổng quản lập tức căn dặn xuống: “Truyền tin cho tiểu thư, có thể Thượng Quan công tử sẽ tới kinh thành tìm nàng, xin tiểu thư cẩn thận.”

Sau một lúc, một con chim bay về phía kinh thành. Mà bên góc tường lại có hai bóng người cao ngất đứng đó.

“Quả nhiên là bay về phía kinh thành.” Lệ Tĩnh thản nhiên nhìn Thượng Quan Duệ Dịch đang rất lạnh lùng, xem ra hấn đã hiểu rõ mọi thứ. Có điều Vân Tĩnh cùng Kì Nhi...

Tĩnh Nhi... Hấn sẽ tìm nàng trở về, khiến cho nàng trở lại bên cạnh hấn. Sau khi hấn rất khó khăn mới hiểu ra tất cả thì quyết định mạnh dạn mà đi yêu. Hấn quyết không cho phép nàng chạy khỏi hấn. Cho dù là đuổi theo tới chân trời góc biển, hấn cũng phải có được nàng.

.....

Aiz! Đã lâu không ăn canh, rốt cuộc nàng có thể từ từ nhắm nháp món ngon này rồi.

Kì Nhi vui vẻ múc một muỗng canh, đang muốn đưa vào miệng, đã thấy cách đó không xa có một người đi tới... Hấn hình như là... Nàng vội vã vứt muỗng lại, kéo Dung Nhi cùng Tâm Nhi chạy sang một con đường khác, tránh ở góc tường.

“Cô sao vậy?” Các nàng ngỡ ngàng mà nhìn chủ tử. Thật vất vả mới trở lại kinh thành, đang định ăn vài thứ trước rồi trở về, sao còn chưa kịp ăn đồ ăn thì chủ tử giống như một con thỏ bị giật mình, kéo các nàng đi trốn?

“Thượng Quan Duệ Dịch ở chỗ kia.” Nàng chỉ về phía trước.

Hai người nhìn nhau một cái, cùng thò đầu ra ngoài nhìn lên, quả nhiên nhìn thấy Thượng Quan Duệ Dịch đang bước nhanh lại đây.

“Sao hấn lại ở chỗ này?” Dung Nhi hơi giật mình.

“Đúng rồi! Không phải hấn nên ở tại Giang Tô mới đúng sao?” Rõ ràng trời còn chưa sáng chủ tử đã kêu các nàng thức dậy mà lên đường, sao lúc này hấn lại ở đây?

“Ta nào biết? Dù sao đừng làm cho hấn nhìn thấy chúng ta là được. Bây giờ chúng ta về trước rồi nói sau.” Thấy Thượng Quan Duệ Dịch cách các nàng càng ngày càng gần, nàng lập tức đưa ra quyết định.

Ba người các nàng lập tức bước nhanh về phía Vân Uyển Uyển.

26. Chương 26

Lặng lẽ đi vào từ cửa sau, đó chính là tòa nhà riêng của Kì Nhi.

Đẩy cửa phòng khách, Kì Nhi đi thẳng vào phòng, lại có người gọi lại.

“Kì Nhi, rốt cuộc Doanh Doanh cũng đợi được tỷ trở về.” Một mỹ nhân như nước mừng rỡ chạy tới, vui vẻ mà nhìn ngắm Kì Nhi.

“Thì ra là Doanh Doanh, thực xin lỗi, ta không nhìn thấy.” Kì Nhi mỉm cười nói, liếc qua chỗ nàng vừa mới ngồi, có một quyển sách đặt trên bàn.

“Muội chờ lâu rồi sao? Xin lỗi, lâu như vậy mới trở về.” Đối với Doanh Doanh, nàng luôn yêu thương như muội muội.

“Không sao, tỷ đừng tự trách.” Doanh Doanh kéo nàng ngồi xuống, quan tâm săn sóc giúp nàng xoa bóp bả vai. “Một mệt mỏi không! Muốn nghỉ ngơi một chút trước hay không? Lát nữa muội sẽ sai người nấu vài món mà tỷ thích cho tỷ ăn.”

“Chúng ta thì sao? Chỉ nấu cho tiểu thư ăn, chúng ta không thể ăn sao?” Tâm Nhi vui vẻ nói. Hơn mười ngày không gặp, Doanh Doanh vẫn đẹp như vậy.

“Đúng vậy! Đi lâu như vậy nên mệt chết được, nhưng không thấy có người giúp chúng ta xoa bóp đấm lưng. Tâm Nhi, chúng ta thật là đáng thương nha!” Dung Nhi cố ý thở dài xót xa. Hai người các nàng thích nhất là chọc ghẹo Doanh Doanh xinh đẹp dịu dàng này. Kì Nhi giống muối muối, nhưng lại một muối muối nghịch ngợm đáng sợ, làm cho người ta vừa thương lại vừa giận. Doanh Doanh thì lại như một tiểu muối dịu dàng, hiểu biết lòng người. Đối với nàng, hai người chỉ có tràn đầy yêu thương. Ở chung với Kì Nhi rất lâu, đương nhiên không tránh khỏi thích trêu đùa Doanh Doanh, nhất là bộ dáng thẹn thùng đỏ mặt của nàng, rất là động lòng người.

Quả nhiên, Doanh Doanh lập tức đỏ mặt. “Dung tỷ, Tâm tỷ, hai người đừng giễu cợt Doanh Doanh.” Dung Nhan tuyệt mỹ đỏ bừng lên rất mê người, cộng với giọng nói mềm mại, ba người các nàng nhìn trăm lần vẫn không chán.

“Đúng rồi! Các người đừng hề chút là chọc Doanh Doanh, muốn có người xoa bóp không phải rất dễ sao.”

Kì Nhi nháy mắt với Tiểu Hồng đứng một bên, nàng lập tức đi ra ngoài dẫn theo một nha hoàn tiến vào, đứng ở phía sau Dung Nhi và Tâm Nhi giúp các nàng đấm lưng.

“Thật là, mạng của các người thật là tốt.” Kì Nhi lắc đầu thở dài, mặt mũi bọn họ còn lớn hơn nàng nữa.

“Cũng không tồi !”

“Thỉnh thoảng cũng phải an ủi chúng tôi một chút chứ!”

Hai người cười một cách không nghiêm túc. Nhiệm vụ của các nàng cũng không nhẹ nhõm gì, cũng rất đau đầu vị chủ tử này. Nếu nàng biết kiềm chế một chút, có lẽ các nàng sẽ không vất vả như vậy, nhưng cũng sẽ không còn thú vui này.

“Đúng rồi, có thư của tỷ.” Doanh Doanh tiếp nhận một cái lồng chim từ tay nha hoàn, bên trong là một con quạ đen.

Kì Nhi vẫn luôn không giống với người khác. Người khác dùng bồ câu đưa tin, nàng còn lại dùng quạ đen đưa tin. Theo cách nói của nàng, bồ câu quá phổ biến, cũng rất dễ bị người khác bắt được. Nàng dùng quạ đen sẽ không thể, không có người muốn trêu chọc quạ đen – thứ biểu trưng cho sự xui xẻo. Dùng nó để đưa tin, là cực kỳ an toàn. Gỡ tờ giấy trên chân nó xuống, Kì Nhi nhìn một chút bèn ném ấy người Dung Nhi.

Thì ra là Dương tổng quản gửi đến, nhưng nàng đã nhìn thấy Thượng Quan Duệ Dịch. Hắn làm như vậy có hơi trễ, nhưng may mà không để cho Thượng Quan Duệ Dịch phát hiện hành tung của các nàng, ít nhất còn an toàn được một chút.

“Thượng Quan Duệ Dịch...” Doanh Doanh nghĩ một chút. “Có phải người lần trước bị tỷ quăng vào chuồng heo hay không?” Nàng từng gặp hắn, không biết hắn đắc tội Kì Nhi thế nào mà lại bị nàng dùng thủ đoạn tàn nhẫn như vậy để đối phó.

“Ngay cả muối cũng biết?”

Doanh Doanh gật đầu. “Chuyện đó có nghe nói qua. Có điều hình như tin tức bị phong tỏa, chỉ có vài người biết được chuyện này.” Nàng từ trong miệng của vài người kia mà biết được.

“Phong tỏa?” Kì Nhi khó hiểu. Mục đích của nàng là làm cho hắn mất mặt, sao có thể bị phong tỏa được?

“Vâng, hình như vị Thượng Quan công tử kia không phải người bình thường, không thì hắn quen biết một nhân vật có ảnh hưởng lớn nào đó. Nếu không làm sao có thể ngăn chặn việc này đến mức không có mấy người biết?”

Kì Nhi trầm mặc suy nghĩ một chút, tin tức của Doanh Doanh vẫn luôn rất nhiều, tài ăn nói cũng tốt, có lẽ có thể giúp nàng điều tra được gì đó.

“Doanh Doanh, muốn nhờ muối...”

“Có chuyện gì cần Doanh Doanh giúp đỡ thì cứ việc nói, không sao cả. Đừng khách sáo với Doanh Doanh.” Doanh Doanh tươi cười nói.

“Doanh Doanh, càng ngày mọi người càng có thể nhìn thấu tâm tư của người khác.” Nàng còn chưa nói là chuyện gì mà!

“Đó là bởi vì mặt của tỷ đang cười.” Hơn nữa là nụ cười không có ý tốt. Nhưng nàng tin Kỳ Nhi sẽ không hại nàng.

“Đúng vậy! Nụ cười đáng sợ.”

“Cách cười rất gian tà.”

Dung Nhi cùng Tâm Nhi bổ nói thêm vào. Các nàng cũng nhìn ra được nàng đang có ý đồ gì đó. Ngoại trừ cảm thấy may mắn vì nàng muốn đối phó không phải là mình, các nàng rất thông cảm với người bị hại kia. Không biết có phải vị Thượng Quan công tử kia hay không?

“Các người thật là càng ngày càng hiểu biết ta.” Nàng muốn đối phó người khác, hơn nữa là Lộc vương gia thế lực rất lớn.

Về phần Thượng Quan Duệ Dịch... Dù sao hắn đã bị Vân Uyển Uyển liệt vào danh sách bị cự tuyệt, không tạo thành uy hiếp, đừng để ý đến hắn là được rồi.

27. Chương 27

Đương kim hoàng đế mất tích, đây chính là chuyện lớn, nhưng... vẫn không có người phát hiện ra.

Giờ phút này hắn đang ngồi ngay ngắn trong một quán trọ nổi tiếng nhất. Ngồi đối diện với hắn là một nam tử có vẻ mặt lạnh lùng.

“Xem ra Lộc vương gia coi ta là kẻ bắt tài.” Hoàng đế thở dài, bị bề tôi làm phản, thật sự có chút mất mát.

“Với chứng cứ ít ỏi trước mắt, còn chưa đủ để phán hắn có tội, trước hết ngài đừng bứt dây động rừng, thần sẽ nhanh chóng tìm được chứng cứ chắc chắn, chứng minh tội ác của hắn.” Thượng Quan Duệ Dịch thần nhiên nói, tâm tình có vẻ không tốt lắm.

“Sao thế? Chuyện này khó giải quyết như vậy sao?” Đây là lần đầu tiên hắn thấy bạn tốt tĩnh lặng như vậy, có phải nhiệm vụ mà hắn giao rất khó khăn hay không? “Nếu thật sự quá khó, chuyện thăm dò tin tức này liền giao cho người khác làm đi, đến lúc đó lại nhờ người ra tay là được rồi.”

Muốn thám thính tin tức đương nhiên là tìm Kỳ Nhi, nàng có đủ nguồn tin. Nhưng năng lực hành động của các nàng thì lại có hạn. Nàng cũng chỉ bằng lòng giúp hắn thám thính, muốn nàng phái người nằm vùng hay gì đó, có chết nàng cũng không chịu. Chỉ vì việc nằm vùng rất nguy hiểm, nàng không muốn các cô nương dưới tay mình hy sinh. “Ngài có người giúp đỡ?” Ngay cả trong hoàng cung đều có người của Lộc vương gia, hắn làm thế nào để tìm người điều tra?

“Đương nhiên.” Có thể nói Kỳ Nhi là con át chủ bài của hắn.

Hiện nay binh phù chia làm năm phần. Một phần ở trong tay Lộc vương gia, một phần khác ở trong tay Tề tướng quân nhưng binh phù của hắn lại bị trộm cách đây không lâu. Hiển nhiên là Lộc vương gia làm. Ba phần khác lần lượt nằm trong tay hoàng đế là hắn, cùng với tiểu vương gia thần bí Thượng Quan Duệ Dịch. Phần cuối cùng, cũng là binh phù mất tích đã lâu, ở trong tay Kỳ Nhi. Chuyện này chỉ có hắn và Kỳ Nhi biết.

Nếu quả thực Lộc vương gia cấu kết với giặc bên ngoài tấn công quốc gia của mình, hắn cũng không khả năng đánh thắng. Thượng Quan Duệ Dịch có cách triệu tập người trong giang hồ ở khắp nơi cống hiến cho triều đình. Mà binh phù trong tay Kỳ Nhi không chỉ có thể điều động một phần năm binh lực trong nước, còn có thể ra lệnh cho Ngự lâm quân. Đó là binh phù mạnh nhất, ngay cả binh phù trong tay hoàng đế như hắn cũng không bằng của nàng. Lúc trước phụ hoàng lo lắng binh phù rơi vào tay kẻ không trung thành mới giả vờ để nó mất tích, thực tế là giao cho Kỳ Nhi bảo quản. Tin chắc ai cũng không đoán được, binh phù lại rơi vào tay một công chúa, mà nàng vẫn là công chúa yếu đuối nhất.

Thượng Quan Duệ Dịch không phản ứng gì với câu trả lời của hắn, im lặng mà nhìn đường phố, mong mỗi có thể nhìn thấy bóng dáng xinh đẹp trong lòng hắn.

“Rốt cuộc ngươi sao vậy?” Phản ứng của hắn không giống nhiệm vụ khó khăn, hình như là đang phiền não cái gì đó. “Đừng nói là động phải dây tơ hồng nha?”

Hắn chỉ nói chơi, ai ngờ... Thượng Quan Duệ Dịch không phản bác hắn, im lặng uống một ngụm trà.

“Thực sự bị ta đoán đúng rồi!” Sao một câu đã nói trúng nhỉ? “Là cô gái thế nào mà có thể làm rung động trái tim vững vàng, lạnh lùng của ngươi?” Hắn rất bất ngờ, vô cùng bất ngờ, chưa từng thấy bạn tốt động lòng với một cô gái nào, lúc này lại hồn xiêu phách lạc! Đừng nói là yêu phải người không nên yêu nha?

“Nàng...” Vừa nghĩ đến nàng, ánh mắt Thượng Quan Duệ Dịch bỗng chốc trở nên dịu dàng.

Hắn cười khê ra tiếng, cho dù là người đã chết cũng có thể bị nàng chọc giận mà từ trong mộ nhảy ra mắng nàng, hắn có lạnh lùng đi nữa cũng đâu không lại cái miệng danh đá của nàng.

“Xem ra cô gái này không đơn giản.” Thật muốn nhìn xem bộ dáng của cô nương có thể làm cho bạn tốt động lòng là như thế nào? Cá tính như thế nào?

“Nàng quả thật rất đặc biệt.” Nhìn hoàng đế, trong lòng Thượng Quan Duệ Dịch lại nghĩ đến một gương mặt khác... “Sao thế?” Sao lại đột nhiên trợn mắt nhìn hắn? Đã quên hắn là đương kim hoàng đế sao? Nhìn hắn như vậy là phải bị chém đầu.

Thượng Quan Duệ Dịch ngậy người một chút, sao hắn lại cảm thấy hoàng đế và Tinh Nhi có vài phần giống nhau? “Không có gì.” Có lẽ là hắn nhìn lầm, nàng và hoàng thượng... Không có khả năng có quan hệ.

“Ngươi cho là ta hoa mắt sao? Thật sự không có gì?” Hắn không tin.

“Thật sự không có gì, chỉ là nghĩ đến một người thôi.”

“Cô gái kia?”

Thượng Quan Duệ Dịch thành thật gật đầu, không nói cái gì.

“Ngươi nhìn ta còn có thể nghĩ đến cô gái kia, có thể thấy được ngươi có tình cảm quá sâu rồi. Nàng thì sao, là cô nương nhà ai?” Có lẽ hắn có thể giúp được.

“Không biết.” Hắn hoàn toàn không tìm thấy nàng.

“Ngươi không biết nhà nàng ở nơi nào, trong nhà làm cái gì?”

“Ừ.” Hắn không biết.

“Nàng thành thân sao?” Đây là điểm quan trọng nhất, nếu hắn yêu phải người đã có chồng thì không tốt lắm.

“Còn chưa, nhưng ta đã đem ‘Tinh trâm ngọc’ tổ truyền đưa cho nàng.”

“Vậy ngươi còn u sầu cái gì?” Nếu cũng đã đính ước, hắn còn có cái gì phải phiền muộn?

“Nàng... Không thấy nữa.” Đây là điều làm hắn đau lòng.

Nhìn hắn, hoàng đế lắc đầu, thở dài. “Ngươi tiêu rồi.” Đó là tín vật để tiếp nhận vị trí vương gia! Không có tín vật, tiểu vương gia vĩnh viễn cũng chỉ là tiểu vương gia.

28. Chương 28

Trong khu nhà riêng của chủ nhân Vân Uyển Uyển, một cô gái thanh tú hoạt bát đang nhàn nhã ngồi dựa vào gốc cây, làm bạn với ánh nắng ấm áp, gió thu nhẹ nhàng, tiếng chim hót êm tai cùng hoa cỏ đang đón gió, tạo thành một hình ảnh tuyệt mỹ như thơ như họa.

Có tiếng bước chân không thức thời làm nhiễu loạn cả sự yên tĩnh này.

Kì Nhi hé đôi mắt đẹp đang mơ màng ra, nghiêng đầu nhìn về phía người đi tới. Vừa nhìn thấy, mắt đẹp mơ màng ập tức trợn tròn. Woa! Đây không phải tên giặc phản quốc Lộc vương gia sao?

“Cô nương rất lạ mặt? Nàng là người mới sao?” Lộc vương gia tham lam háo sắc, nhìn vị mỹ nữ khí chất xuất trần trước mắt này không chớp. Bộ móng sói đáng ghét kia cũng không quên vươn về phía da thịt trắng nõn mềm mại của nàng.

Kì Nhi lập tức nhảy dựng lên muốn tránh xa hắn nhưng đã không kịp. Cánh tay phải truyền đến một trận đau đớn làm cho nàng không vui mà chau đôi mày liễu cao quý lại.

“Buông tay ra.” Kí thế uy nghiêm cao quý tôn thêm vẻ lạnh lùng của nàng giống như một vị thần không thể xâm phạm.

Lộc vương gia không khỏi sửng sốt một chút, bất giác thả lỏng tay.

Hắn vừa buông tay, Kì Nhi lập tức lui lại mấy bước, đôi mắt đẹp nhìn thẳng vào hắn đề phòng.

“Cô nương, nàng đừng sợ, bổn vương sẽ không tổn thương nàng.” Ánh mắt mê đắm của Lộc vương gia vẫn không rời khỏi người nàng, vẻ mặt thềm nhỏ dãi cho thấy rõ ràng hắn có ý nghĩ không an phận với nàng.

Kì Nhi lạnh lùng nhìn hắn, không vui mà hừ một tiếng. “Người không biết nơi này không cho phép bắt luận kẻ nào tiến vào sao?”

“Cái này...” Đương nhiên là hắn biết, nhưng hắn đường đường là một vương gia, là hoàng đế tương lai, hắn còn sợ nàng sao?

Kì Nhi xoay người muốn đi gọi người, lại bị hắn cản lại.

“Cô nương, chậm đã.”

Kì Nhi lại vội vàng lùi lại mấy bước, đôi mắt lạnh như băng bắn ra ánh nhìn sắc bén. “Tránh ra.”

“Cô nương...” Lộc vương gia không sợ chết mà vươn móng sói về phía nàng, còn chưa đụng tới nàng liền lập tức lui về để thoát khỏi hai cây phi đao đang phóng vút tới.

“Là ai to gan như vậy, dám đánh lén ta!” Lộc vương gia tức giận xoay người nhìn về phía phi đao phóng ra, chỉ thấy một bóng đen thối lui đến sau cổng vòm. Hắn bước đến gần phía bóng đen kia, nhưng không nhìn thấy gì cả, trong lòng giật mình, xoay người lại thì đã không thấy cô nương xinh đẹp kia.

.....

Kì Nhi hóa trang thành hình dáng của Bạch Vân phu nhân, ngồi ở trong đình nghỉ ngơi. Vừa rồi tốn không ít nước miếng, bây giờ nhân cơ hội nghỉ ngơi một chút, uống thêm chút nước trà bù lại, miễn cho lát nữa chết khát ở đại sảnh.

Cái đình này chuyên dành cho các cô nương nghỉ ngơi tán gẫu cho nên không có người ngoài đến quấy nhiễu, nàng có thể yên tâm mà nghỉ ngơi, cho dù có nằm bò lên trên bàn, cũng không có người nhìn thấy... Bỗng dưng, tim của nàng đập mạnh, có người đứng ở phía sau nàng! Không thể là tên háo sắc Lộc vương gia kia, nàng đã cho người tăng cường phòng hộ trong này, hắn không thể có cơ hội đi vào chỗ này. Mà bây giờ là ban ngày ban mặt, chắc chắn không phải là “thứ gì đó”, như vậy chắc là cô nương hoặc là người hầu.

Vừa nghĩ như vậy, nàng yên tâm chậm rãi xoay người, chậm rãi ngẩng đầu. Nàng nhìn thấy một mảnh quần áo, sau đó là cổ, rõ ràng là nam nhân. Nhưng người hầu lại ăn mặc xa hoa như vậy sao? Lại nhìn lên phía trên... Hắn, hắn...

“Phu nhân, đã lâu không gặp, gần đây khỏe không?” Thượng Quan Duệ Dịch mỉm cười cúi đầu nhìn nàng.

Ở trong mắt nàng, nụ cười của hắn thật đáng sợ, thật gian tà, còn là lạ!

“Đừng nói là phu nhân đã quên lần gặp trước của chúng ta.” Hắn nhìn nàng cười gian tà, cả người phát ra áp lực bức người.

Lần trước... Nàng đột nhiên nhảy dựng lên, cách xa hắn ra. Đương nhiên nàng nhớ rõ, nàng cho người đốt hắn mấy đống, sau đó cởi sạch quần áo của hắn, quăng vào chuồng heo.

“Người đến báo thù?” Ngẫm lại thì cũng chỉ có khả năng này. Hắn cũng không biết nàng là Vân Tinh và Kì Nhi ở Giang Tô.

“Thì ra phu nhân còn nhớ rõ.” Hắn còn sợ nàng đã quên mất!

“Người vào bằng cách nào?” Rõ ràng nàng đã hạ lệnh không cho phép hắn bước vào mà! Hơn nữa ngôi đình này là nơi ngay cả khách cũng không thể vào được. Từ trong ra ngoài đều có không ít hộ vệ canh phòng, sao hắn có thể đi vào nơi này?

“Không có người cản lại, đương nhiên là vào được.” Hắn nói rất nhẹ nhàng thoải mái, nhàn nhã ngồi vào chiếc ghế mà nàng vừa mới ngồi.

“Không có người cản lại? Sao có thể... Người treo tường vào!” Mỗi cửa đều có người trông coi, nàng không tin thật sự không có người ngăn cản. Chắc chắn là hắn từ bên kia tường nhảy vào, nhưng tường cao đến bảy trượng(*) lặn nha!

“Phu nhân thật thông minh, nhanh như vậy đã đoán ra.” Hắn cũng không phản bác, đúng là hắn treo tường vào, chỉ vì hắn đã bị Vân Uyển Uyển liệt vào danh sách bị cự tuyệt. Hắn trả bao nhiêu bạc cũng không vào được, mà vì “đáp trả” sự vũ nhục nàng đã làm với hắn, cũng muốn lột trần mặt nạ của nàng, đương nhiên hắn phải nghĩ cách đi vào tìm nàng.

.....

(*) Trượng: 1 trượng bằng 10 thước, 1 thước bằng 1/3 mét → 7 trượng khoảng hơn 2,3m

29. Chương 29

“Ta khuyên người tốt nhất nhanh chóng rời khỏi đây, nếu không đừng trách ta không khách khí.” Chỉ cần nàng kêu một tiếng, lập tức sẽ có hộ vệ qua đây, đến lúc đó hắn có mọc cánh cũng bay không thoát.

“Người không khách khí nên là tại hạ mới đúng! Là ai bị ném vào chuồng heo?” Khẩu khí của hắn lạnh dần. Còn nhớ rõ ngày ấy tỉnh lại, vây quanh hắn là một đồng người và heo, trên người còn đầy phân heo và rất nhiều vết bầm, dấu chân. Mất mặt không biết để vào đâu được! Hắn trở về tắm suốt một ngày một đêm mới trừ được mùi lạ trên người, thiếu chút nữa là ngâm da thịt đến phát rữa ra!

“Đó là công tử tự tìm! Là ai bị một nam tử phóng đàng vô sỉ treo ghẹo?” Nàng bắt chước giọng của hắn mà đáp lời, không tin hắn lại quên không có nguyên nhân thì sao có kết quả? “Chính mình gây ra nguyên nhân thì phải tự gánh vác hậu quả.” Tất cả đều là hắn tự tìm lấy, còn trách nàng ác sao!

“Nhưng cách trả thù này không khỏi quá vô nhân đạo. Nếu không cẩn thận, có thể làm cho người ta đoạn tử tuyệt tôn.” May mà đám heo kia không giẫm lên bộ phận trọng yếu của hắn, nếu không sau này hắn phải vào cung làm thái giám rồi.

“Vậy không phải tốt sao? Cái loại gien phóng đàng này không nên truyền lại cho đời sau đi hại người. Cứ như vậy mà thủ tiêu đi, không phải tốt hơn cho nhân thế sao?” Nàng cảm thấy thật tốt, nhưng nếu hắn tiến cung làm thái giám, có thể nàng là người thứ nhất bị hắn đầu độc chết.

“Như vậy những nam nhân đến chỗ này của phu nhân đều tự hiến sao?” Một tú bà mà lại nói nhưng lời thế này? Việc làm ăn của nàng không cần nữa sao?

“Những người đến chỗ này của chúng tôi đều là đại gia, các cô nương cũng vui lòng tiếp đãi hầu hạ, người tình ta nguyện, đương nhiên là khác với công tử, đãi ngộ tự nhiên cũng khác rất nhiều.”

“Có gì bất đồng? Tại hạ cũng đem một đồng bạc tới cửa, cái nhận được lại là kết cục đáng buồn như vậy.”

“Công tử tìm lầm người chính là sai lầm lớn nhất. Nếu lần trước người tìm là các cô nương, vậy thì mọi người đều vui vẻ, người cũng không cần da thịt thân thiết mà qua đêm với đồng loại. Tất cả không thể trách người khác được.” Lời này của nàng quả thực nói hắn cũng là heo, cũng không biết hắn có nghe ra hay không, trăm ngàn lần đừng coi thành ám chỉ.

Lại nói hắn là heo! Người đàn bà này muốn gây thù với hắn mà!

“Một đôi tay ngọc ngàn người gỏi – da thịt lê tuyết vạn kẻ sờ. Chắc chắn phu nhân cũng là người từng trải, đối với những chuyện này cũng không quá mức để ý. Thêm một lần hay bớt một lần cũng không khác nhau lắm, làm gì so đo nhiều như vậy? Như vậy mà đã quăng tại hạ vào chỗ như vậy thì đúng là quá đáng.” Phu nữ mà lên làm tú bà chắc chắn đều có “kinh nghiệm” nhất định. Cho dù là hiện tại, hẳn là cũng sẽ tiếp vãi người khách, hẳn chẳng qua chỉ là một trong số đó mà thôi.

Chết tiệt! Thật muốn làm thịt hẳn. Nàng thuần khiết là thế mà lại bị hẳn nói khó nghe như vậy! Nam nhân này không phải háo sắc bình thường, ngay cả một cái bà già cũng không buông tha. Bộ dáng Bạch Vân phu nhân hiện giờ của nàng đều có thể làm mẹ hẳn!

“Nghe công tử nói như vậy, ta lại cảm thấy sự trừng phạt với người hôm ấy thật sự quá nhẹ. Hẳn là quăng người vào trường đua, để cho ngựa giẫm lên, có lẽ như vậy gốc rễ tội ác của công tử đặc liên bị trừ khử. Đây cũng coi như tạo phúc cho dân.” Chỉ cần gốc rễ tội ác của hẳn không còn, hẳn muốn làm cái quái gì cũng không thể.

Sao hẳn lại không nghe ra ý tứ của nàng? “Đúng là độc nhất là lòng dạ đàn bà.” Nàng lại muốn cho hẳn đoạn tử tuyệt tôn!

“Đôi phó với kẻ dâm tà, độc ác một chút cũng có thể được tha thứ.” Ở trong mắt nàng, hẳn chính là kẻ dâm tà kia, ngọn nguồn của tội ác.

“Tại hạ dâm tà chỗ nào?” Mục đích của hẳn chẳng qua là muốn vạch trần bộ mặt của nàng mà thôi.

“Cả người. Hơn nữa...” Nàng cười khê ra tiếng. “Ta vẫn chưa chỉ rõ người dâm tà, nhưng nghe người nói như vậy, hẳn là đã thừa nhận mình dâm tà.”

Thượng Quan Duệ Dịch nhìn nàng, một loại cảm giác kỳ lạ xẹt qua trong lòng. Cách nói của nàng sao lại quen thuộc như thế? Giống như “người nào đó” mà hẳn quen biết... “Phu nhân, có những lời là không thể nói, nếu không nhất định phải trả giá đắt.” Trong mắt hẳn lộ ra vẻ nguy hiểm, giống như đang tuyên bố cái gì đó.

Hừ! Hẳn cho chỗ này là chỗ nào? Nàng há lại để cho hẳn uy hiếp?

“Thượng Quan công tử, không chỉ có những lời không nên nói, có một số việc không thể làm. Công tử là người thông minh, chắc là nghe ra được ý tứ của phu nhân ta.” Muốn uy hiếp sao, nàng cũng biết vậy.

Hai người trừng trừng đối phương, ai cũng không chịu nhượng bộ.

30. Chương 30

“Phu nhân.” Tĩnh Nhi chậm rãi đi tới, mãi cho tới khi đến bên người Kì Nhi, nàng mới thấy một nam tử khác đang ngồi đó.

“Ồ, đây không phải Thượng Quan công tử sao? Sao ngài có thể ở chỗ này?” Về mặt Tĩnh Nhi nghi hoặc. Nàng nhớ cái đình này không cho phép khách tiến vào, huống chi là bị liệt vào danh sách bị cự tuyệt như hẳn.

“Thế nào, hôm nay không có ai muốn nghe người ca hát đánh đàn sao?” Kì Nhi mỉm cười nhìn Tĩnh Nhi, ngồi xuống chiếc ghế cách xa Thượng Quan Duệ Dịch nhất.

“Có, nhưng mà...” Tĩnh Nhi ngượng ngùng nhìn nàng, lại nhìn Thượng Quan Duệ Dịch. Có người ngoài ở đây, nàng không dám nói ra.

“Sao thế? Nhìn dáng vẻ của người không giống như trong mình không khỏe.” Nhất định có nguyên nhân khác.

“Chuyện này... Bởi vì...” Loại chuyện này bảo nàng làm sao nói ra đây chứ!

“Tĩnh Nhi cô nương, có chuyện gì cứ nói, đừng ngại, coi như tại hạ không tồn tại là được.” Thượng Quan Duệ Dịch mỉm cười nhìn nàng, khuôn mặt tuần tú mê người làm ặt nàng càng đỏ.

“Tĩnh Nhi, nói mau.” Trong giọng nói của Kì Nhi có vẻ không kiên nhẫn, rất có ý cảnh cáo.

“Người ta.... Hôm qua ăn mấy miếng khoai...” Nàng còn chưa tới kịp nói xong, đã truyền đến một âm thanh rất nhỏ. “Xi” một tiếng. Tĩnh Nhi ngượng ngùng cười.

“Tĩnh Nhi, làm phiền người sau này trước khi muốn đánh rắm thì nói một tiếng, được không?” Kì Nhi dùng tay áo phất phất. Chỉ cần nghe thấy có người đánh rắm thì nàng nhất định sẽ vô tình quạt quạt.

“Không kịp thông báo thì nó đã tự đi ra.” Về mặt Tĩnh Nhi vô tội, làm như không phải lỗi của nàng.

“Đừng nói là người vừa mới đánh rắm trước mặt khách nha?” Ngấm lại cũng có thể là như thế lắm, nhìn bộ dáng của nàng, lại bị nàng đoán đúng rồi. “Người bị đuổi hay là tự mình đi ra?”

“Khách không biết, là chính con tự rời đi rồi đi.” Sao nàng dám làm vậy, cũng không muốn bị ghê lạnh mãi mãi.

“Như vậy hôm nay người muốn nghỉ ngơi.” Bình thường, nam nhân không thể tin nổi mỹ nữ cũng sẽ đánh rắm. Cho dù đó là chính là một hiện tượng rất bình thường, nhưng bọn họ vẫn không tiếp nhận được.

“Dạ.” Tĩnh Nhi trả lời rất nhỏ, bởi vì nàng thường xin nghỉ phép.

“Thật ra...” Thượng Quan Duệ Dịch – kẻ vẫn bị hai cô gái này coi thành người vô hình bỗng mở miệng. “Đánh rắm là chuyện rất bình thường. Điều này chứng tỏ Tĩnh Nhi cô nương khỏe mạnh.”

Lời của hắn làm Tĩnh Nhi nở gan nở ruột, hai mắt nhìn hắn tràn đầy vẻ sùng bái.

“Thượng Quan công tử thật tốt, đáng tiếc Tĩnh Nhi không thể tiếp đón ngài.” Nàng liếc mắt nhìn phu nhân, cũng không biết là vì chuyện gì, sao có thể cự tuyệt một người khách tốt như Thượng Quan công tử chứ?

“Đúng vậy! Thật sự là đáng tiếc.” Thượng Quan Duệ Dịch lắc đầu thở dài, hòa theo lời của Tĩnh Nhi.

Kì Nhi nhướn mày, nghi ngờ nhìn bọn họ. Lẽ nào bọn họ vừa ý lẫn nhau? Thượng Quan Duệ Dịch này thật sự là rất bay bướm, gặp ai thì yêu người đó. Hắn đã quên Vân Tĩnh và Kì Nhi rồi sao?

“Nếu các người vừa ý lẫn nhau, phu nhân ta có thể thành toàn cho các người.” Nàng cười lạnh chế nhạo một chút. Thật may mắn, nàng vẫn chưa giao trái tim của mình ra, bây giờ nàng đã nhìn rõ hắn.

Hình như phu nhân mất hứng... “Phu nhân, đừng đùa với Tĩnh Nhi, sao Tĩnh Nhi lại xứng với Thượng Quan công tử. Hơn nữa, Tĩnh Nhi còn muốn ở lại bên cạnh phu nhân!” Thiếu chút nữa nàng đã quên, Thượng Quan công tử này là người bị Vân Uyển Uyển cự tuyệt. Như vậy phu nhân rất ghét hắn, nàng vẫn cứ cách xa hắn thì mới an toàn.

“Quả thật là không xứng, điều kiện Tĩnh Nhi rất tốt, há có thể tùy tiện kết hợp với con mèo, con chó!”

Vài câu nói vừa mờ ám vừa rõ ràng này làm cho trong lòng Tĩnh Nhi vui vẻ, lại áy náy mà nhìn Thượng Quan Duệ Dịch.

Thực xin lỗi, Thượng Quan công tử. Ở trong lòng của phu nhân, các nàng mãi mãi là tốt nhất, không thể đánh đồng với con mèo, con chó như hắn.

Thượng Quan Duệ Dịch chỉ cười mà không đáp. Bản lĩnh tổn thương người của Bạch Vân phu nhân này cũng rất cao, tương đương với Tĩnh Nhi.

“Được rồi, người đi nghỉ ngơi trước đi, tiện thể gọi hai tên hộ vệ lại đây.” Kì Nhi ngoài cười nhưng trong không cười mà liếc Thượng Quan Duệ Dịch.

“Kêu hộ vệ làm gì?” Hộ vệ ở phía trước, nàng lại phải qua đó mới kêu được, rất phiền phức.

Kì Nhi nhàn nhã hớp một ngụm trà, thản nhiên nói: “Quét rác.”

“Rác là...” Tĩnh Nhi nhìn về phía Thượng Quan Duệ Dịch. Ý của phu nhân chắc là muốn xử lý hắn, không biết Thượng Quan công tử có thoát được không?

“Ta đi là được, có điều ta sẽ không bỏ qua.” Sự trả thù của hắn lúc này mới bắt đầu.

Nhìn bóng hắn biến mất, Kì Nhi lâm vào trầm tư.

Vì chuyện của Lộc vương gia, bây giờ nàng không thể đếm xỉa tới hắn. Có phải muốn cho hắn cũng không đếm xỉa tới nàng thì hắn phải bận bịu việc khác hay không?

“Phu nhân, Thượng Quan công tử muốn làm gì?” Tĩnh Nhi tò mò hỏi. Có phải hắn coi trọng cô nương nào đó nên đặc biệt đến cầu xin phu nhân hay không?

“Tiến hành trả thù ta.” Đơn giản rõ ràng, để cho nàng biết cũng không sao.

“Cái gì? Điều này sao được?” Thượng Quan công tử này cũng quá to gan! “Phu nhân, bây giờ phải làm sao đây? Lỡ như Thượng Quan công tử lại đến...”

Tĩnh Nhi lo lắng nhìn nàng, trong lòng sốt ruột muốn chết.

“Phải thêm người tuần tra là được rồi. Mặt khác...” Một ý tưởng chậm rãi hình thành trong đầu nàng.

31. Chương 31

“Phu nhân, có phải đã nghĩ ra cách gì hay?” Tĩnh Nhi vui mừng mà nhìn nàng. Phu nhân của các nàng lợi hại như vậy đấy. Nghĩ đại một chút cũng có cách hay đối phó với kẻ ác.

“Ừ, khiến cho hắn bận rộn, không rảnh mà lại đây.” Cái này cần đến Vân Tinh ra tay. Chỉ cần nàng xuống đường lượn qua lượn lại, rồi lại biến mất không thấy tung tích, chắc chắn hắn sẽ tìm đến nỗi bơ phờ, không lòng dạ nào để ý đến Bạch Vân phu nhân.

.....

“Thiếu gia, bây giờ chúng ta phải đi đâu đây?” Dung Nhi vừa đi vừa hỏi chủ tử bên cạnh. Ba người các nàng vẫn mặc quần áo giả dạng nam nhi.

“Ừ, để ta xem...” Đứng trên đường cái, ánh mắt Kì Nhi không ngừng tuần tra bốn phía nhưng vẫn không nhìn thấy bóng dáng của Thượng Quan Duệ Dịch đâu. Ngược lại, lại nhìn thấy nơi mà nàng vừa yêu vừa hận. “Chúng ta đi ăn canh.” Mỗi lần nàng đều chưa ăn xong, thừa dịp bây giờ không thấy tên xui xẻo kia, ăn trước rồi nói sau.

Dung Nhi và Tâm Nhi liếc mắt nhìn nhau bất đắc dĩ.

Lại là canh! Ngồi ở chỗ đó nếu xui xẻo liền gặp phải Thượng Quan Duệ Dịch đến gây rối. Có điều lần này các nàng ra ngoài là muốn tìm hắn.

“Ông chủ, cho ba chén canh.” Kì Nhi sung sướng ngồi xuống chiếc ghế nhỏ, nhìn bốn phía, trong lòng nghĩ ngợi xem lát nữa phải đi đâu đi mới tốt.

Ông chủ vừa bưng canh lên, đã có một người đứng bên cạnh các nàng.

“Không thể nào!” Sao lại gặp được hắn? Nàng còn chưa có ăn xong. Chờ nàng ăn xong hắn mới xuất hiện không được sao chứ?

Thượng Quan Duệ Dịch kéo nàng đi.

“Chờ chút, để cho ta ăn xong trước đã.” Nếu lần này lại bỏ qua chén canh này, nàng sẽ tức chết mất.

“Cái gì?” Thượng Quan Duệ Dịch đứng lại nhìn nàng.

Lúc này nàng còn có hứng thú mà ăn uống?

“Mỗi lần ta muốn ăn canh đều không may mà gặp phải người, hơn nữa đều chưa ăn xong. Lần này ta nhất định phải ăn cho xong.” Nàng kiên quyết mà nhìn hắn.

“Bây giờ không phải lúc ăn uống.” Nàng không thấy hắn đang tức giận sao?

“Sao lại không phải? Dù sao người đừng cản trở ta hưởng thụ món ngon là được.” Ra sức bỏ tay hắn ra, Kì Nhi lại ngồi xuống.

Thượng Quan Duệ Dịch bắt đắ dĩ ngồi xuống đối diện nàng, hai bên bị ngăn cách bởi tả hữu hộ pháp của nàng.

Hai người đều đang trừng hắ, bởi vì hắ lại chạy tới quắ rằ chủ tử. Nếu không phải đúng lúc Tĩnh Nhi có việc tìm chủ tử, không biết hắ lại làm ra chuyện gì?

“Ta có lời muốn hỏi nàng.” Không để ý tới sự trừng trợn của hai người, hắ nhìn chằ chằ vào Kì Nhi đang ăn ngắ nghiêng.

“Quả nhiên là ngon.” Hai lần trước chưa ăn xong thật là rất bất hạnh.

“Tĩnh Nhi.” Thượng Quan Duệ Dịch nhắc nhở nàng, nàng hoàn toàn không nghe hắ nói chuyện.

“A! Cái gì?” Canh này thật sự là quá ngon.

“Ta có lời muốn hỏi nàng.” Hắ lặp lại một lần nữa.

“Người hỏi đi!” Nàng đâu có ngăn cản hắ.

“Ở chỗ này không tiện.” Trên đường người qua người lại, hắ hỏi được mới lạ.

“Vì sao?” Chẳng lẽ hắ muốn hỏi chuyện gì khó nói? Là chuyện có liên quan đến Lộc vương gia sao? Nhìn dáng vẻ của hắ cũng không giống.

“Đừng hỏi nhiều như vậy, lát nữa theo ta là được.”

“Đi theo người? Đi chỗ nào?” Nguy hiểm! Hắ muốn làm gì? Nàng cũng không biết hắ là người nơi nào? Gia đình làm cái gì? Không may là sơn tặc thổ phỉ gì đó thì sao. Nàng vẫn nên cẩn thận một chút mới được.

“Đừng hỏi nhiều như vậy.” Hắ chỉ muốn nói chuyện riêng với nàng.

“Vì sự an toàn của ta, không hỏi không được.” Không nói gì cả, nhất định là có vấn đề.

“Tĩnh Nhi, ta sẽ hại nàng sao?” Nàng không tin hắ đến vậy sao?

“Biết đâu được, lòng người khó dò, ai biết người muốn làm cái gì?” Nàng không tin tưởng hắ chút nào, ai bảo ở trước mặt nàng hắ luôn có vẻ lằ nhằ, lại rất bay bướm.

“Tĩnh Nhi, tin tưởng ta được không?”

“Cái giá của sự tin tưởng lớn thế nào?” Xem ra sắc mặt của hắ không tốt lắm, là bị nàng chọc tức sao? Chắc là không phải, dáng vẻ giống như là mấy ngày không có ngủ ngon.

Thượng Quan Duệ Dịch cúi đầu xoa xoa hai bên thái dương, mượn nó để che giấu vẻ mặt bi thương.

“Người không sao chứ?” Nhìn hắ như vậy, nàng không khỏi có chút lo lắng.

Dung Nhi và Tâm Nhi liếc mắt nhìn nhau một cái. Trong lòng các nàng đều hiểu rất rõ, hắ bị như vậy đều là vì chủ tử. Mà hắ... hình như rất thích chủ tử... Nhưng Thượng Quan Duệ Dịch không nói một câu, đột nhiên như một cơn gió mà cuốn lấy Kì Nhi đi. Đợi khi Dung Nhi và Tâm Nhi lấy lại tinh thần, muốn đuổi theo thì đã nhìn không thấy bọn họ.

32. Chương 32

“Người... thả ta ra!” Kì Nhi sửng sốt một chút, lập tức bắt an đánh vào bờ vai của hắ.

Thượng Quan Duệ Dịch như cơn lốc xoáy mà mang nàng tiến vào “Kì vương phủ”. Bởi vì nàng bận đánh hắ, hoàn toàn không để ý hắ mang nàng đến đâu. Chờ khi hắ dừng lại, bọn họ đã ở trong một phòng khách.

Hắ đặt nàng lên trên ghế, tay hắ đặt lên tay vịn, vây nàng vào giữa hắ và chiếc ghế.

“Người... người muốn làm gì?” Nàng và hắ có oán hay là có thù? Sao hắ lại muốn bắt cóc nàng?

“Cây trâm ta đưa cho nàng đâu?”

Dáng vẻ dịu dàng của hắn làm nàng sửng sốt một chút, thật khác hẳn với vẻ mặt kiên quyết vừa rồi. Chắc hẳn sẽ không quên hẳn bất cóc nàng chứ?

“Ở nhà.” Rốt cuộc hắn muốn làm gì? Cảm giác có chút nguy hiểm.

“Nàng ở chỗ nào?” Hắn vẫn rất dịu dàng như trước.

“Ở nhà.”

“Nhà nàng ở chỗ nào?” Hắn vẫn không có vẻ tức giận.

“Cái này...” Sao nàng có thể nói được!

Mọi việc hoàn toàn khác hẳn với dự tính của của nàng. Nàng có nghĩ thế nào cũng không ngờ tới hắn lại bất cóc nàng. Bây giờ nhanh chóng nghĩ cách thoát khỏi đây mới là điều quan trọng nhất.

“Không muốn nói sao?”

Nàng thành thật gật đầu. Quả thật nàng không muốn nói, cũng không bằng lòng nói, miễn cho tương lai không thể yên ổn.

Nàng muốn dụ hắn ra xa, sao có thể lại để cho hắn đến làm phiền nàng, quấy nhiễu nàng? Đầu óc của nàng cũng không có vấn đề gì, đâu có tự tìm phiền phức.

“Ta sẽ không để nàng rời khỏi ta nữa.” Hắn sẽ không để nàng trở về, trừ phi nàng nói cho hắn mọi việc của nàng. Nếu không thì nàng phải ở chỗ này mãi. “Có ý gì?” Nàng có dự cảm không tốt.

Hắn nở nụ cười, chậm rãi tới gần nàng... Đừng nói hắn... Nhìn gương mặt của hắn ngày càng tới gần, nàng đã có thể đoán ra hắn muốn làm gì, ra sức đẩy vai hắn, đầu cũng nghiêng qua một bên không nhìn hắn.

“Người đừng làm vậy...” Nàng còn chưa lập gia đình, lại cứ bị hắn khinh bạc như vậy, nàng không muốn làm người nữa.

Thấy hắn ngày càng gần, ngay cả chân nàng cũng dùng tới, vẫn không ngăn cản hắn được. Trái tim đập mạnh mẽ, giống như là có thể nhảy vọt ra bất cứ lúc nào.

“Tình Nhi...” Hắn cúi đầu, mở miệng hôn lấy đôi môi ngọt ngào của nàng, sự giãy giụa của nàng không có tác dụng gì với hắn.

Kì Nhi rút người vào trong ghế, hai tay không ngừng ra sức đánh hắn.

Hắn nhẹ nhàng kéo tay của nàng xuống, không cho nàng làm bị thương chính mình, nhanh chóng ôm nàng lên. Hắn ôm nàng rồi ngồi lên trên ghế, để cho nàng ngồi trên đùi hắn. Sau đó hết sức yêu thương mà hôn cô gái làm ấm lòng hắn, lại vô tình trộm đi tim của hắn.

Kì Nhi dần bị lạc trong nụ hôn vừa bá đạo lại không kém phần dịu dàng của hắn, chỉ có thể bất lực mặc cho hắn ức hiếp... Hắn muốn hôn lên cả người nàng, muốn dùng tay sờ, dùng miệng thưởng thức, nhưng lại sợ dọa đến nàng. Hắn đành phải đè nén nhu cầu bức thiết của cơ thể phản ứng với nàng xuống.

Một cảm giác thất bại cùng sốt ruột hiện ra trong lòng. Nụ hôn dịu dàng của hắn trở nên thô bạo, mạnh mẽ mở cánh môi của nàng ra, đầu lưỡi như rắn trơn trượt tiến trong miệng nàng, không ngừng chiếm đoạt, xâm nhập. Cách y phục, tay hắn trên ghẹo bộ ngực nàng, chậm rãi, nhẹ nhàng vờn ve.

Kì Nhi cứng người lại một chút, cảm giác được bộ phận đặt ngay móng nàng của hắn biến hóa rõ ràng. Tim của nàng đập nhanh, không khỏi rên rỉ ra tiếng.

Đùi của nàng như vô thức mà cọ sát hắn, cả người khó chịu như có lửa, ánh mắt mê man, ý thức tan rã mặc cho hắn thao túng.

Tay hắn xoa xoa viên ngực tròn của nàng, nhẹ nhàng đè nắn, sau đó cởi nút áo, bàn tay làm càn mà đưa vào trong áo lót của nàng, cướp lấy đầu ngực mà vuốt ve.

“Ta... Ừm...” Đường như mỗi dây thần kinh của nàng đều mềm nhũn ra, từng đợt rung động lan ra toàn thân. Nàng cảm giác được tay hắn, tất cả dựa theo nhu cầu sinh lý nguyên thủy mà vận vẹo thân mình.

Thượng Quan Duệ Dịch hít một hơi, cô gái nhỏ biết cách tra tấn người khác này... Phần dưới của hắn ngày càng cứng lại theo sự vận vẹo của nàng. Hắn đè cái mông của nàng lại, để cho nàng cảm thụ được vật nóng của hắn.

Kì Nhi bỗng chốc đỏ bừng mặt, nàng nhẹ nhàng vuốt ve cổ hắn. Loại cảm xúc da thịt nóng bỏng này của hắn làm nàng hết sức vui thích.

Môi của hắn liếm hôn lung tung lên ngực nàng.

Kì Nhi bị từng đợt khoái cảm này ảnh hưởng, không khỏi phát ra tiếng rên rỉ, hơi thở ngày càng hỗn loạn.

“Đây là nơi đẹp nhất.” Hắn khàn khàn thì thầm vào bên tai nàng.

Kì Nhi gần như đỏ bừng cả mặt, nàng cắn môi dưới không cho tiếng rên rỉ bật ra, hơi thở dồn dập phun vào gáy của hắn.

Hắn ngẩng đầu nhìn nàng chăm chú. Nhìn khuôn mặt kích tình và cánh môi đầy đặn sưng đỏ của nàng, thân thể của hắn run lên vì dục vọng.

33. Chương 33

Đột nhiên, có một giọng nói truyền đến, phá tan ý loạn tình mê giữa hai người.

“Duệ Nhi, nghe nói con dẫn một cô...” Một người đàn ông trung niên đột ngột xuất hiện, bên người hắn còn có một thiếu phụ trung niên xinh đẹp. Hai người nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì đều ngây cả người.

Thượng Quan Duệ Dịch hung hăng mà liếc cha mẹ bất thành thành xuất hiện làm hỏng chuyện xấu của hắn, ôm Kì Nhi đang đỏ mặt vào trong lòng.

“Có việc gì sao?” Không thấy hắn “đang bận” sao? Lại còn đứng đó mà nhìn!

Kì vương gia và vương phi liếc mắt nhìn nhau một cái, đều rất tò mò mà nhìn cô gái động lòng người trong lòng hắn, không có chút ý tứ lảng tránh nào.

“Cha mẹ chỉ muốn xem vị cô nương này...”

“Nàng kêu Vân Tinh, là con dâu tương lai của cha mẹ.” Còn những chuyện khác ngay cả hắn cũng không biết.

Kì vương gia và vương phi lại sửng sốt một chút, có chút không thể tin được mà nhìn hắn. “Con nói thật sao?” Hắn muốn cưới vợ! Không cần bọn họ cứ mãi thúc giục nữa?

“Đương...”

“Không phải!” Kì Nhi nhanh chóng cài lại nút áo, rời khỏi lòng hắn, kiên quyết phản đối chuyện hôn nhân này. Tuy trên mặt còn đang đỏ ửng nhưng vì cuộc đời nàng, nàng không thể mặc cho hắn tự mình quyết định nửa đời sau của nàng.

“Dung mạo của Vân cô nương cũng rất xinh đẹp.”

“Đúng vậy! Rất xứng đôi với Duệ Nhi.”

Kì vương gia và vương phi coi như không nghe thấy lời của nàng, vui vẻ mà lên kế hoạch cho chuyện hôn sự của hai người bọn họ.

Kì Nhi đẩy hắn ra, nhảy xuống ghế. “Ta sẽ không gả cho hắn.” Nàng lớn tiếng nói. Nàng không tin như vậy bọn họ còn không nghe thấy.

Bọn họ lo lắng nhìn con mình. “Người ta không muốn gả cho con?” Từ khi nào thì con của bọn họ trở nên mất giá như vậy chứ?

“Nhất định Tinh Nhi sẽ trở thành con dâu của cha mẹ.” Điểm này thì hẳn lại rất chắc chắn.

“Không thể!” Nàng sẽ không gả cho củ cải trắng hoa như hắc!

“Con, đây là chuyện gì?” Khó có khi hẳn muốn lấy vợ, nhưng sao cô nương này lại không muốn gả cho hắc đây? Có biết bao thực nữ danh môn muốn gả hắc mà không có cách nào, cô nương này lại bỏ qua cơ hội tốt thế này? (Đến đây thì ta biết bệnh tự kỷ của anh ở đâu ra rồi! Di truyền!)

“Ta không muốn gả cho người.” Nàng chỉ gả cho nam nhân chuyên tình với nàng, hắc trắng hoa như vậy, nàng không cần.

“Tinh Nhi...”

“Ta nói không là không!”

“Muộn rồi.” Thượng Quan Duệ Dịch vươn tay ra một cái, nàng đã trở về trong lòng hắc.

“Có ý gì?” Nàng có dự cảm không tốt.

“Nàng đã nhận tinh tâm ngọc thì nàng nhất định là người của ta.” Nàng đã định là thê tử của hắc.

Tinh tâm ngọc? Là cây trâm đặc biệt mà hắc tặng nàng sao! “Ta không cần, trả lại cho người là được chứ gì!” Vì một cây trâm mà hy sinh hạnh phúc cả đời mình thì thật là không đáng, cũng thật không có lợi.

“Cái này e là không được.” Kì vương gia mở miệng nói.

“Vì sao không được?”

Nhìn con một cái, thật rõ ràng, hắc đã yêu vị tiểu cô nương này.

“Tinh tâm ngọc giống như hoàng thượng tứ hôn, chỉ cần nhận lấy nó, nhất định phải thành thân với người tặng nó.” Kì vương gia chậm rãi nói, nhìn dáng vẻ của Kì Nhi, hắc có chút thông cảm với nàng.

“Sao có thể như vậy?” Nàng không muốn!

Trừ phi hắc thề không nạp thiếp, vĩnh viễn chỉ yêu một mình nàng, nhưng đây là chuyện không thể. Xem người nhà bọn họ, nhất định không giàu sang thì cũng phú quý. Nàng đã gặp qua vô số đàn ông hư hỏng, đàn ông có tiền giỏi nhất là làm những chuyện quái quỷ. Nàng không tin cả đời hắc chỉ yêu một cô gái. Nếu hắc làm được, nàng sẽ gả cho hắc.

“Nàng chạy không thoát đâu.” Thượng Quan Duệ Dịch hôn hờ ôm lấy nàng, mặc kệ còn có người ở đó hay không.

Kì Nhi muốn thoát khỏi tay hắc nhưng vô ích. Trời sinh nam nữ có sự chênh lệch, khiến cho nàng không thể không bỏ qua cho ý định thoát khỏi cái ôm ấm áp của hắc.

“Tại sao lại là ta? Không phải người thích Kì Nhi sao? Có phải người nhận làm người hay không?” Chắc tên này sẽ không muốn một mũi tên bắn hai con nhạn chứ?

“Kì Nhi?” Kì vương gia và vương phi khó hiểu mà nhìn hai người bọn họ. Cảm thấy có chút nghi hoặc với cái tên đột nhiên toát ra này, nhưng vẫn nghe ra được đó là tên của một cô gái.

“Ta chỉ muốn nàng.” Thượng Quan Duệ Dịch vô cùng kiên định mà cúi đầu nhìn nàng.

“Vậy Kì Nhi thì sao?” Nàng không tin hắc đã quên Kì Nhi yếu đuối.

34. Chương 34

Hai tay hắc nắm lấy hai bờ vai nhỏ nhắn của nàng, đối mặt với nàng. “Ta cùng nàng ấy không có duyên, kiếp này ta chỉ muốn nàng.”

Vương gia và vương phi nhìn nhau. Ước muốn ôm cháu nội của bọn họ có hi vọng rồi. Bây giờ chỉ chờ nàng gật đầu nữa là được.

“Ta muốn biết Kì Nhi phải làm sao bây giờ? Người cọt nhả muối ấy, hơn nữa muối ấy... thích người.” Nàng rất khó khăn mới nói ra ba chữ kia, nhưng vừa nói ra lại cảm thấy vô cùng thoải mái, nhẹ nhõm, giống như đó là thật sự.

“Tình yêu của ta không thể chia đều, chỉ có thể cho nàng.” Đối với Kì Nhi, hấn áy náy rất nhiều.

“Nhưng Kì Nhi.....”

“Nàng ấy có hạnh phúc của riêng mình. Mà hạnh phúc của nàng ấy, không phải ta có thể cho được.” Hấn cầm tay nàng, chân thành nói: “Hạnh phúc của ta là nàng, hạnh phúc của nàng cũng là ta, hiểu chưa? Tình Nhi.”

Nàng cúi đầu trốn tránh ánh nhìn chăm chú của hấn, không hiểu sao tim đập rất mãnh liệt. Nàng tưởng rằng sự dịu dàng của hấn chỉ biết dành cho Kì Nhi yếu đuối. Nhưng bây giờ hấn...

“Tình Nhi?” Nàng còn không thể tiếp nhận hấn sao? Hay là còn đang lo lắng cho Kì Nhi?

Hấn từng động lòng với Kì Nhi, nhưng đây không phải người hấn cần. Gần đây hấn suy nghĩ rất nhiều. Kiểu thiên kim tiểu thư mẫu mực không phải điều hấn yêu thích. Thê tử mà hấn cần nhất định phải lạnh lợi hoạt bát như nàng. Có thể cùng hấn cãi nhau, đấu võ mồm, thậm chí thắng hấn nhiều lần. Nàng như vậy, cả người tràn ngập ánh sáng lung linh mê người.

Quan trọng nhất là hấn yêu nàng. Yêu đến nỗi muốn sống chung với nàng cả đời này, cùng sinh con đẻ cái. Con cái của bọn họ có diện mạo xuất sắc như bọn họ, tâm hồn thì phong phú...

“Người cho ta về nhà nghĩ lại đã, ta cũng phải nói chuyện này với người nhà.” Nói cách khác nàng còn không thể đáp ứng hôn sự với hấn.

“Rốt cuộc thì nhà nàng ở đâu?”

Về điều này hấn có chút nghi ngờ. Nàng luôn không đề cập tới chuyện trong nhà, giống như nàng không có nhà vậy. Nhưng hơi thở cao quý phát ra từ người nàng lại không thể xem thường.

Liếc hấn một cái, Kì Nhi lại cúi đầu, làm bộ suy nghĩ sâu xa.

“Tình Nhi, chúng ta cũng sắp thành thân rồi, nàng còn không bằng lòng nói cho ta biết sao? Ta muốn biết tất cả mọi chuyện có liên quan tới nàng.” Rốt cuộc nàng đang giấu diếm cái gì, hay là có nỗi khổ gì?

“Cái này...” Nàng không biết nên nói như thế nào. Ngay cả nàng cũng không rõ ràng lắm, nơi nào mới có thể coi như nhà của nàng.

“Nàng có nỗi khổ gì không thể nói sao?”

Ngẫm lại thì cũng chỉ có nguyên nhân này. Ánh mắt nàng nhìn hấn cũng không phải hoàn toàn không có cảm tình. Nàng cũng thích hấn, nhưng chính nàng biết điều này sao? Có lẽ ngay cả bản thân nàng cũng chưa phát hiện ra!

“Quả thật ta có lý do không thể nói ra.” Cảm tạ cái cơ của hấn, cũng hy vọng hấn đừng truy hỏi nữa.

Hấn nhìn thẳng vào nàng, dường như muốn nhìn thấu lòng của nàng.

“Ta muốn trở về.” Nhất định Dung Nhi cùng Tâm Nhi gấp đến nỗi tìm nàng khắp nơi.

Hấn thở dài. “Ồ lại được không?” Làm như nàng vừa đi, sẽ đi khỏi cuộc đời hấn.

“Ta nhất định phải nói chuyện này ẹ ta biết. Không có sự cho phép của bà, ta không thể quyết định chuyện hôn nhân của mình.” Vì thoát thân, nàng đành phải nói như vậy. ai biết đã bao lâu nàng không trở về thăm mẹ.

“Nhưng...” Hấn vẫn không muốn để nàng đi.

“Trưa mai ta sẽ chờ người ở nhà trọ Duyệt Lai.” Nàng chân thành nhìn hấn.

Nhìn nàng nhíu đôi mày ngài, hấn có chút không nỡ.

“Mặc kệ kết quả như thế nào, nàng đều phải xuất hiện.” Cá tính kiên cường như nàng mà chịu nhượng bộ một bước? Hắn nghĩ hắn cũng nên như vậy?

“Ừ.” Mặc kệ kết quả như thế nào, nàng cũng sẽ không xuất hiện trước mặt hắn nữa. Vân Tinh sẽ cứ như vậy mà biến mất.

Hắn nhìn nàng trong chốc lát, thở dài một hơi, ôm lấy nàng đi ra ngoài. Kì vương gia cùng vương phi này giờ bị bọn họ coi là người vô hình cũng tự động lui ra một bên, để cho bọn họ đi qua.

“Thả ta xuống dưới, ta có thể tự đi.”

Bị hắn ôm như vậy, lỗ như để cho những người lăm mồm nhìn thấy thì làm sao bây giờ?

“Nàng không có cách nào.”

“Nói bậy bạ gì đó, sao ta có thể không có cách?”

Nàng cũng không thiếu chân, sao có thể không đi được?

Hắn ôm lấy nàng đi đến chân tường, cúi đầu nhìn nàng. “Nàng biết trèo tường sao?” Vì sự an toàn của nàng, trước mắt hắn vẫn không thể để cho nàng biết thân phận của hắn.

Kì Nhi trợn to mắt mà nhìn hắn. “Sao lại trèo tường nữa? Nhà người không có cửa sao?” Quả thật nàng không biết trèo tường.

“Lại nữa?”

Khi nào thì hắn để cho nàng biết hắn leo tường?

Tiêu rồi, sao nàng lại nói như vậy? Hắn đang nghi ngờ.

35. Chương 35

“Tại sao không đi cửa trước hoặc cửa sau? Như vậy rất giống ăn trộm!” Nàng cố ý bỏ qua thắc mắc vừa rồi của hắn, chu miệng mà nhìn hắn.

Lần đầu tiên nàng tỏ ra đáng vẻ đáng yêu lập tức khiến cho tim hắn đập loạn nhịp, nhin không được mà cúi đầu trộm lấy một nụ hôn ngọt ngào.

“Đi từ chỗ này nhanh hơn.” Nói xong, hắn lập tức phóng qua tường, trong chớp mắt đã ở bên ngoài.

“Có thể thả ta xuống dưới chứ!”

Nàng nhẹ nhàng giãy giụa, hắn cũng không phản đối mà thả nàng xuống, để cho nàng đứng vững.

“Ta đưa nàng về.” Hắn muốn biết nàng ở chỗ nào.

“Không cần, tự ta về là được.” Nàng không muốn cho hắn biết nàng ở chỗ nào, sao bây giờ có thể để cho hắn đi cùng?

“Không được, một mình nàng rất nguy hiểm.” Một cô nương như nàng đi trên đường rất nguy hiểm, nàng lại không biết võ công để bảo vệ mình, sao hắn có thể yên tâm để cho nàng về một mình chứ.

“Bây giờ ta là nam nhi.” Kì Nhi chỉ vào trang phục của mình. “Không ai lại ra tay với một nam tử.” Trừ phi nàng gặp phải một nữ nhân vừa lớn mật cõi mở lại cực kỳ ác bá, nếu không nàng an toàn.

“Không phải tất cả mọi người đều không nhận ra giới tính của nàng.” Hắn và Lê Tinh chính là ví dụ sống.

“Cái này... được rồi!” Nàng không cam tâm tình nguyện đáp ứng, nhưng trong lòng còn đang suy nghĩ làm sao để thoát khỏi hắn.

“Phải đi thế nào mới đến chỗ lúc nãy người bắt cóc ta?” Chỗ này nàng chưa từng tới.

“Đường này.” Thượng Quan Duệ Dịch rất tự nhiên mà dắt tay nàng đi về phía trước.

Vòng qua mấy con phố, rốt cục trở lại ngã tư đường lúc nãy.

“Tiểu thư!” Giọng của Dung Nhi và Tâm Nhi vang lên từ phía sau nàng.

“Cô không sao, thật tốt quá!” Hai người vọt tới bên người nàng, gạt tay Thượng Quan Duệ Dịch ra, hung hăng mà trừng hấn.

Lỡ như nàng xảy ra chuyện gì, bọn họ không biết ăn nói sao với hoàng thượng đây. Tất cả đều phải trách hấn!

Thượng Quan Duệ Dịch làm như không thấy ánh mắt trừng trừng của hai người. Hấn không cần phải giải thích với hai người cái gì cả.

“Tiểu thư, chúng ta về thôi!” Tâm Nhi kéo chủ tử đi.

“Ừ.” Nàng ngẩng đầu nhìn về phía Thượng Quan Duệ Dịch. “Có bọn họ cùng ta trở về là được.” Muốn thoát khỏi hấn phải thừa dịp này.

“Ừ.” Thượng Quan Duệ Dịch cũng không nói thêm cái gì, xoay người bước đi.

Quái! Sao lúc này hấn dễ nói chuyện như vậy chứ, chẳng lẽ hấn không muốn biết nàng ở chỗ nào?

Ba người nhìn hấn rời đi, mãi đến khi không thấy bóng người, các nàng mới yên tâm thu hồi tầm mắt.

“Đi thôi!” Kì Nhi dẫn đầu đi phía trước đi. Nhìn Thượng Quan Duệ Dịch bước đi, nàng rất yên tâm mà về nhà.

Vì thế, ba cô gái không hề cảnh giác mà đi vào cửa sau của Vân Uyển Uyển. Lập tức, có một chàng trai cao lớn từ góc đường bước ra.

Hấn nhìn cánh cửa kia, mày nhíu chặt.

Đây là nguyên nhân tại sao nàng không chịu nói ra chỗ ở sao? Nàng làm gì ở trong đó? Là cô nương ở trong đó “làm việc” sao? Hay là...

.....

Kì Nhi mệt mỏi trở lại khu nhà riêng của mình, vừa mới xuyên qua vườn hoa, phía sau liền truyền đến một giọng nói lạnh lùng.

“Vân Tinh là gì của bà?”

Kì Nhi xoay người, nhìn nam tử đang ở trong góc tối.

“Người không dám gặp người sao? Thượng Quan công tử.” Giờ phút này nàng là Bạch Vân phu nhân, đương nhiên không cần khách khí với hấn.

Thượng Quan Duệ Dịch từ góc tối đi ra, dừng lại cách nàng khoảng năm bước. “Vân Tinh là gì của bà?” Hấn hỏi lại một lần nữa.

“Vân Tinh?” Sao hấn có thể biết được? Bị hấn phát hiện rồi sao? “Nơi này của ta có rất nhiều cô nương, cho dù phu nhân ta không nhớ được toàn bộ, nhưng cũng biết không có cô nương tên Vân Tinh. Thượng Quan công tử, có phải người tìm lầm chỗ rồi hay không?” Hình như nàng không để lại manh mối gì khiến cho hấn tìm tới nơi này, gần đây nàng cũng không ra ngoài, làm sao mà hấn biết ?

“Phu nhân, tại hạ cũng chưa nói Vân Tinh là một cô nương, đây là bà không đánh mà đã khai.” Hấn tỉnh ranh mà nhìn nàng. Hôm nay không tra cho rõ ràng, hấn tuyệt đối không bỏ qua.

36. Chương 36

Kì Nhi sửng sốt một chút, đúng vậy! Tên này nam nữ đều dùng được, nàng tự cho là đúng, để lại sơ hở khiến cho hấn tóm được, nhưng nàng cũng không để đối phó.

“Đàn ông tới chỗ ta, chẳng lẽ là đi tìm đàn ông sao?” Nàng hỏi lại hấn, hai câu đơn giản đã giải quyết xong vấn đề.

“Ta biết nàng ấy ở trong này.” Điềm ấy hấn cực kỳ khẳng định.

“Ta nói không có là không có.” Sao hấn lại chắc chắn Vân Tinh ở chỗ nàng như vậy? “Người dựa vào cái gì mà nói chỗ của ta có người tên là Vân Tinh?” Chắc không phải hấn phái người theo dõi nàng chứ?

Thượng Quan Duệ Dịch cười lạnh một chút. “Dựa vào việc ta tận mắt nhìn thấy nàng ấy đi vào nơi này.” Nói không biết, hấn không thể tin, hấn chỉ tin tưởng những gì mình nhìn thấy.

“Người tận mắt nhìn thấy?” Sao có thể? Nàng nhớ rõ nàng... Hôm đó hấn rời đi là lừa các nàng? Hấn lại lên theo các nàng trở về. “Ta tin chắc nàng ấy chưa từng rời khỏi chỗ này.” Hấn đã sớm phái người canh chừng cánh cửa mà Tinh Nhi đi vào. Nó thông vào nhà riêng của chủ nhân Vân Uyển Uyển, nàng cũng không ra ngoài tiếp khách, không thể đi cửa khác.

Kì Nhi nheo mắt nhìn hấn. “Người phái người theo dõi chỗ này của ta?” Đây là khả năng duy nhất.

“Đúng vậy.”

“Thượng Quan công tử, xin nhớ kỹ thân phận của người, người không chỉ không có tư cách vào trong kỹ viện chơi, càng không có tư cách đến nơi này, đừng nói chi hỏi đến bất luận chuyện gì của ta.” Hấn dám làm như thế! Thế nhưng phái người theo dõi nơi này!

“Tinh Nhi là ta thê tử tương lai của ta, đương nhiên ta có quyền hỏi đến bất cứ chuyện gì của nàng.”

Thê tử tương lai? Hấn cũng dám nói, nàng còn chưa có đáp ứng hấn.

“Tinh Nhi không thể gả cho người.”

“Bà là gì của Tinh Nhi?”

“Không liên quan tới người.” Hừ! Hấn hỏi một câu thì nàng phải đáp một câu sao?

“Tinh Nhi là con gái bà?” Chỉ có khả năng này. Tinh Nhi từng nói, chuyện của nàng do mẹ làm chủ, còn có chuyện mà nàng muốn điều tra. Những chuyện này đều có liên quan đến vị Bạch Vân phu nhân trước mặt này.

Con gái? Cái này... Hình như cũng rất thuận.

“Đúng thì sao chứ?” Nếu hấn đã chắc chắn nàng ở bên trong như vậy thì cũng không lừa được hấn, sao không thuận theo sự tưởng tượng của hấn, làm mẹ vợ tương lai của hấn.

“Là bà không cho nàng ấy ra ngoài?”

“Đúng thì sao chứ?”

“Bà phản đối hôn sự của chúng ta?”

“Đúng thì sao chứ?” Nàng vẫn cứ nói bốn chữ này.

“Ngoại trừ bốn chữ kia, bà không biết nói thứ gì khác sao?”

“Đúng thì sao chứ?” Nàng muốn chọc hấn tức chết.

“Ta muốn gặp Tinh Nhi.” Hôm nay, ở khách sạn đợi không thấy nàng, hấn muốn biết bây giờ nàng ra sao.

“Xin lỗi, khó mà làm theo được.” Hấn không thể gặp lại Vân Tinh.

“Ta muốn thấy nàng ấy.” Hấn nói rất kiên quyết.

Kì Nhi cũng không phải người dễ nói chuyện như vậy. “Không thể.” Nàng sẽ không tự tìm phiền toái.

“Bà...” Hấn xúc động mà tiến lên nắm lấy cổ tay nàng, một chiếc phi đao lập tức phóng tới khiến hấn không thể không buông tay nàng ra, lui lại mấy bước.

Dung Nhi và Tâm Nhi đều vọt lại, che trước người chủ tử.

“Thượng Quan công tử, người không nên tới nơi này.” Sao hấn lại tìm được nơi này? Hấn đã biết tất cả sao?

Sợ các nàng lỗ miệng, Kì Nhi lập tức lên tiếng: “Đúng vậy, muốn cưới con gái của ta thì nên biết phép tắc, nếu không vĩnh viễn người cũng đừng mơ gặp nó.” Lời này của nàng không chỉ nói với Thượng Quan Duệ Dịch, cũng là đang nói cho Dung Nhi cùng Tâm Nhi nghe.

“Nếu cứ làm theo phép tắc, e rằng cả đời này ta cũng đừng mơ gặp được Tinh Nhi.” Hần không tin nàng sẽ cho Tinh Nhi gặp hần. Hần nhớ nàng vô cùng ghét hần, nàng sẽ dễ dàng cho hần toại nguyện như vậy sao?

Nhìn dáng vẻ của hần chắc là không tính đi rồi. Được, vậy đừng trách nàng.

“Dung Nhi, Tâm Nhi, mời Thượng Quan công tử đi.” Nàng rất tin tưởng bản lĩnh của bọn họ.

“Dạ, phu nhân.” Hai người vừa nghe được mệnh lệnh thì lập tức tấn công, từng chiêu sắc bén, vô cùng dứt khoát.

Thượng Quan Duệ Dịch ung dung hóa giải sự công kích của hai người, càng đánh càng hăng. Hai người các nàng là cao thủ hiếm có, nhưng hần cũng không phải người thường, muốn đánh thắng các nàng thì dư dả.

Nụ cười của Kì Nhi dần dần biến mất khi nhìn bọn họ đánh nhau. Nàng không biết trình độ võ công của Thượng Quan Duệ Dịch lại cao đến thế. Bản lĩnh của Dung Nhi và Tâm Nhi ít có người có thể so sánh được, đừng nói chỉ là các nàng liên thủ tấn công một người, mà hần có thể thoải mái hóa giải. Cái này... nàng có cần đi tìm người đến giúp đỡ không đây?

Nàng có chút lo lắng mà nhìn ba người đang đánh nhau, đột nhiên nghĩ ra cái gì đó, bèn vọt vào phòng, khi đi ra thì trên tay có thêm hai thanh kiếm.

“Dung Nhi, Tâm Nhi, bắt lấy.” Nàng quăng kiếm cho bọn họ.

37. Chương 37

Nếu để cho bọn họ tay không đánh nhau với hần thì quả thật có vẻ yếu thế, nhưng có thêm kiếm, tin rằng sức mạnh của bọn họ tăng lên không ít.

Nàng muốn dồn hần vào chỗ chết đến vậy sao? Ngay cả kiếm cũng dùng! Nhưng cho dù hai tay hần xtrống trơn, không vũ khí gì thì hần cũng không dễ đối phó.

Mà hai người vốn đang chiếm thượng phong kia càng đánh càng vất vả, Thượng Quan Duệ Dịch đã hiểu biết chiêu thức của hai người, muốn thắng hần càng ngày càng khó.

Dung Nhi và Tâm Nhi tự động thu tay lại, trở lại bên người chủ tử.

“Thực xin lỗi, phu nhân, chúng tôi không mời được Thượng Quan công tử.” Haiz? Aiz! Bọn họ thật sự không còn mặt mũi mà nhìn nàng.

“Không sao, ta biết các ngươi đã cố hết sức.” Nàng không phải rất am hiểu về võ công, nhưng ít nhất nàng biết được, chắc là hộ vệ trong viện cũng không có cách nào đánh thắng hần. Bản lĩnh của bọn họ còn không bằng Dung Nhi và Tâm Nhi, đừng nói là đấu với Thượng Quan Duệ Dịch, chỉ biết tự rước lấy nhục.

“Phu nhân, bà nói cho ta Tinh Nhi ở đâu, hay là để ta tự đi tìm?” Ai cũng không thể ngăn cản hần tìm Tinh Nhi, ngay cả mẹ nàng cũng vậy.

Hần đang uy hiếp nàng sao? Hừ! Không nghĩ cách thì không được rồi!

“Tinh Nhi không ở chỗ này.” Căn bản là không có người này. “Sáng nay ta đã phái người đưa nó đến một ngôi biệt viện ở ngoại thành phía tây, đang đợi lập gia đình!” Vốn định muốn nói nàng đã chết, nhưng dường như lời nói dối này rất dễ bị hần vạch trần. Nàng hoàn toàn không ngờ hần lại tìm được nơi này. Nếu sớm biết như vậy, nhất định nàng sẽ chuẩn bị tốt mọi thứ chờ hần đại giá quang lâm.

“Nàng ấy phải gả cho ai?” Hần phản ứng rất nhanh, có thể nói là ngay lập tức.

“Cái này...” Nàng cũng không biết nói ai thì tốt, đột nhiên nghĩ đến một người, có lẽ có thể nhân đó mà giải quyết hần luôn...

“Nói cho ta biết.” Hấn tuyệt đối không cho phép nàng gả cho người khác. Nàng là của hấn, ai cũng không được giành với hấn.

“Chuyện này... Được rồi! Là người có quyền thế nhất hiện nay.” Chuyện này vẫn nên cẩn thận một chút mới được, lỡ như làm không tốt, sẽ chết rất nhiều người.

“Hoàng thượng?” Nếu là hoàng thượng, có lẽ hấn còn có cơ hội. Phi tần của hấn nhiều như mây, sẽ không vì một cô gái mà trở mặt thành thù.

“Là Lộc vương gia.” Làm ơn đi! Nàng không muốn bị nói thành loạn luân đâu!

“Lộc vương gia!”

“Có cần kinh ngạc như vậy không? Hay là người biết Lộc vương gia.”

Thật ra người mà Lộc vương gia thích là Doanh Doanh, có điều hấn cũng rất đáng giận, mơ tưởng muốn nhúng chìm nàng. Dù sao biết hấn là một con sói háo sắc là được.

“Tinh Nhi không thể gả cho Lộc vương gia.” Gả cho hấn sẽ không có lấy một ngày lành. Hơn nữa nếu tra được chứng cứ mưu phản của Lộc vương gia, vậy sẽ bị tru di cửu tộc, hấn không thể để cho nàng chết được.

“Tại sao?” Xem ra hấn cũng rất để ý đến nàng! Nàng bắt giác cong khóe miệng lên.

“Tinh Nhi tuyệt đối không thể gả cho Lộc vương gia.” Hấn không thể nói ra lý do, trước khi tìm được chứng cứ, hấn không nghĩ đánh rắn động cỏ.

“Chuyện này không được, nếu Tinh Nhi không lấy chồng thì là Kỳ Nhi, nhưng Tinh Nhi thà chết cũng không chịu để cho Kỳ Nhi gả đi. Hơn nữa ta đã đáp ứng Lộc vương gia, nói qua nói lại, Tinh Nhi vẫn phải gả.”

“Rốt cuộc bà coi Tinh Nhi và Kỳ Nhi là cái gì?” Thái độ của bà ta thật giống như đang buôn bán, không có chút phản ứng mà một người mẹ nên có.

“Là con gái!” Nàng nhìn hấn như nhìn kẻ ngốc. “Gả cho Lộc vương gia có gì không tốt? Hấn có quyền thế. Mặc kệ là Tinh Nhi hay Kỳ Nhi gả cho hấn, đều là dịp tốt khó có.” Nàng nói tự nhiên như thật, nhưng thật ra, trong lòng sớm mắng mỏ Lộc vương gia gần chết.

“Nếu Lộc vương gia không quyền không thế, bà còn đem Tinh Nhi gả cho hấn không?” Thượng Quan Duệ Dịch bình tĩnh nhìn nàng, trong lòng có chút tính toán.

“Đương nhiên là không. Có điều, người cũng không thể phủ nhận, Lộc vương gia thật sự rất có quyền có thế, có thể gả cho hấn, là phúc tu được từ kiếp trước của con gái ta.” Nàng lấy cây trầm hấn tặng nàng từ trong lòng ra. “Đây là Tinh Nhi giao cho ta, bảo ta trả lại cho người vào ngày nó thành thân. Người cầm lại đi!” Tuy rằng rất thích cây trầm này, nhưng nàng vẫn phải trả lại cho hấn. Tâm ý của hấn nàng không cách nào tiếp nhận được, ít nhất chờ chuyện của Lộc vương gia qua đi rồi nói sau.

38. Chương 38

Nhìn cây trầm trên tay nàng, Thượng Quan Duệ Dịch không có đưa tay nhận lấy. “Đưa cho Tinh Nhi đi! Ta nhất định làm được những gì ta đã nói. Nàng ấy, ta phải có được.”

Kỳ Nhi bình tĩnh nhìn hấn, hơi bị hấn cảm động. Đột nhiên nàng rất xúc động muốn nói cho hấn chân tướng sự việc, nhưng vẫn dè nén lại. Quốc gia đang xảy ra nguy cơ, nàng không thể bàn luận tư tình nhi nữ vào lúc này.

“Ta sẽ nói cho nó biết tâm ý của người.” Có phải nàng nên đánh cược một chuyến hay không? Dù sao hấn đối xử với nàng cũng không tồi, nàng cũng không ghét hấn.

Dung Nhi và Tâm Nhi có hơi kinh ngạc mà nhìn chủ tử, đều rất hoài nghi sao chủ tử lại có thể nói như vậy? Có phải nàng động lòng hay không? Động lòng với một người năm lần bảy lượt bốn cợt nàng?

Nàng đột nhiên nói như vậy, ngay cả hấn cũng có chút bất ngờ.

“Hôn lễ của Tinh Nhi là vào lúc nào?”

“Mười lăm tháng này.” Chỉ còn mười ngày nữa.

Nói cách khác, hần chỉ có mười ngày để tìm chứng cứ định tội Lộc vương gia... Nhìn hần dường như đã có tính toán gì, nàng liếc mắt nhìn Dung Nhi cùng Tâm Nhi một cái. Quyết định đánh cược. Nếu hần có thể tìm được chứng cứ, nàng sẽ gả cho hần. Đánh cược cả đời nàng.

“Sáng mai Lộc vương gia sẽ ở bày tiệc ở trong nhà, chiêu đãi một ít khách quý, có thể là bàn bạc chuyện hôn lễ! Nếu người muốn khuyên hần đừng cưới Tinh Nhi, lúc đó có thể đi tìm hần.”

Thật ra là Lộc vương gia muốn cùng đồng bọn họp bàn kế phản quốc. Đây là nàng cho hần một tin tức mới nhất, cũng là cơ mật nhất. Nếu hần hiểu được thì trăm ngàn lần đừng gióng trống khua chiêng mà đi tìm người. Nếu hần thất bại, Vân Uyển Uyển này của nàng có thể phải đóng cửa, người cũng chuẩn bị chạy cho nhanh mới được.

“Bà... Cám ơn.” Hần chấp tay hành lễ với nàng, lập tức biến mất vào bóng tối.

Chuyện nàng nói rất có thể là chuyện mà trong lòng hần đoán. Nếu tin tức của nàng chính xác, lần này Lộc vương gia phải mất đầu.

“Tiểu thư, sao cô lại đem chuyện quan trọng như vậy nói cho hần?” Tâm Nhi khó hiểu nhìn chủ tử, theo nàng đi vào nhà.

“Nếu Thượng Quan công tử thật sự đi đến đó, vậy hậu quả...” Dung Nhi cũng rất thắc mắc chủ ý trong lòng chủ tử.

“Tuy ta không biết hần có thân phận gì, nhưng ta xác định hần cũng không hạ người hời hợt, có lẽ hần có thể hỗ trợ cũng không chừng.” Cha của hần... hình như nàng đã gặp ở đâu đó.

“Nhưng nếu thất bại...” Sẽ có không ít người phải đánh mất tính mạng quý báu.

“Hoàng huynh biết chuyện ngày mai sao?” Nàng đột nhiên hỏi vậy. Nàng nhớ là có căn dặn bọn họ đi làm.

“Biết rồi.” Hai người đi làm chuyện này nên mới có thể để cho nàng lại bị Thượng Quan Duệ Dịch quấy rầy.

“Huynh ấy nói thế nào?” Lấy sự hiểu biết của nàng đối với hoàng đế ca ca, chắc chắn hần sẽ không mắc kẹ. Nếu chỉ giao cho Thượng Quan Duệ Dịch đi làm, rất nguy hiểm, nhiều người thì phần thắng sẽ lớn hơn.

“Ngài đã nghĩ ra cách đối phó, xin tiểu thư yên tâm.”

“Phải không?” Kế sách của hần có xung đột với của nàng không? Đột nhiên, một ý tưởng xẹt qua trong đầu nàng, sao nàng không tự đi xem cho rõ ràng!

.....

Kì Nhi thoát khỏi sự đeo bám của Dung Nhi và Tâm Nhi, đơn thương độc mã mà chạy đến Lộc vương phủ. Bộ quần áo bằng tơ lụa trắng mềm mại làm tôn thêm vẻ xinh đẹp mê người như tiên nữ hạ phàm của nàng. Hộ vệ ở cửa vừa thấy thấy mỹ nhân thì quên hết tất cả, vui vẻ ăn nói khép nép với nàng. (dại gái là bệnh mun đời không chữa nổi của đàn ông, keke)

Kì Nhi mỉm cười ngọt ngào cười, lập tức khiến cho hai gã hộ vệ đầu óc choáng váng, cũng không để ý nàng có thân phận gì đã để cho nàng vào Lộc vương phủ.

Kì Nhi nhàn nhã nhìn bốn phía, nụ cười trên mặt mỉm cười khiến cho không ít người hầu chăm chú nhìn, mọi người đều hết sức tò mò về thân phận của nàng.

“Cô nương.”

Một giọng nói hơi quen thuộc từ phía sau nàng truyền đến. Nàng xoay người lại, vừa vặn nhìn thấy Lộc vương gia cùng với một đám giang hồ nhân sĩ phía sau hần.

Bọn họ vừa thấy nàng, rõ ràng đều ngẩn người một chút, trong mắt có vẻ ngạc nhiên cùng háo sắc không thể che giấu được.

Nụ cười trên mặt Kì Nhi biến mất, từ trong lòng lấy ra một khối ngọc bội đưa cho Lộc vương gia. “Đây là thứ mà ngài làm rơi ở Vân Uyển Uyển.” Nàng làm bộ không cam tâm tình nguyện, dường như hoàn toàn không muốn trả vật này lại.

Thật ra thứ này là do nàng sai người trộm được từ trên người hắn, đúng lúc bây giờ có thể làm lấy cớ đi vào nơi này.

“Nàng là cô nương trong Vân Uyển Uyển? Sao ta chưa từng gặp qua?” Một người đàn ông phía sau Lộc vương gia kinh ngạc mà nhìn nàng, vẻ ảo não trong giọng nói rất rõ ràng.

Kì Nhi lạnh lùng liếc hắn một cái, không nói gì mà muốn rời đi.

“Cô nương, đợi chút.” Lộc vương gia vội vàng ngăn nàng lại. “Nếu đã đến đây, mời vào uống chén trà rồi hãy đi, nếu không người ngoài lại cho rằng bốn vương không biết đạo đãi khách.” Trực giác nói cho hắn, nàng không cô nương bình thường, càng không thể là cô gái chuyên môn ở Vân Uyển Uyển hầu hạ khách. Nàng có thể ở trong nhà riêng của Bạch Vân phu nhân, chắc chắn thân phận khác thường.

“Không cần đâu, Vương gia còn có rất nhiều khách nhân phải tiếp đãi.” Nàng lạnh lùng quét mắt nhìn mọi người một cái, trong lòng lại đang không ngừng cười to vì sự phán đoán chính xác của mình. Nàng đã biết, hắn nhất định sẽ giữ nàng lại, thuận tiện thám thính chuyện của nàng.

“Việc này...” Lộc vương gia quay đầu nhìn ánh mắt si mê của mọi người. Quả thật hắn còn có chuyện quan trọng hơn cần làm, nhưng lại không muốn để nàng đi.

39. Chương 39

“Vương gia, không có gì đáng ngại, có cô nương xinh đẹp như vậy làm bạn, chúng ta cầu còn không được.”

“Đúng vậy! Cùng đến phòng khách tâm sự cũng tốt.”

Mọi người tất cả đều bị cửa sắc đẹp của nàng mê hoặc, hoàn toàn không có lòng dạ nào bàn luận nghiệp lớn của bọn họ.

“Cô nương, mời đi bên này.” Lộc vương gia ra hiệu mời, không có ý để cho nàng từ chối.

Kì Nhi không nói gì mà nghe theo hắn, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn vẫn căng thẳng như cũ.

Vừa ngồi xuống, lập tức đã có người thắc mắc với nàng.

“Không biết cô nương tên gọi là gì?” Lộc vương gia say đắm muốn nắm lấy bàn tay ngọc ngà của nàng, nhưng lại bị nàng tránh được.

“Tiểu nữ họ Vân.” Ai! Rốt cuộc bọn họ có muốn bạn bạc mọi việc hay không đây? Sao vẫn nhiệt tình với nàng như vậy chứ? Bọn họ đều thấy sắc quên việc rồi sao?

“Vân cô nương là...”

“Vương gia, để ột cô nương ở trong này không tốt lắm!” Một người đàn ông bị hù một bên mặt đột nhiên đi đến, ánh mắt không vui bắn về phía Kì Nhi.

“Phúc đại nhân, người đã đến rồi.” Lộc vương gia gật đầu với hắn, bảo hắn cùng ngồi xuống.

Phúc đại nhân? Mặt Kì Nhi không chút thay đổi mà nhìn hắn, nhưng thật ra trong lòng kinh ngạc không thôi. Hắn là Phúc đại nhân kia đó sao? Sao lại thay đổi thế này? Là chuyện tốt mà hoàng huynh làm sao? (đây là ông quan xuất hiện ở đầu Chương 1.1, kì kèo mún Bạch Vân phu nhân đưa Doanh Doanh cho ông đó, mọi người nhớ không?)

Ánh mắt không kiêng dè của nàng dẫn đến sự trừng trừng hung hăng của hắn. Hắn hận nhất là người khác nhìn chằm chằm vào gương mặt bị hủy của hắn. Cho dù dung mạo của nàng có xinh đẹp đi nữa, hắn cũng không để vào mắt. Điều mà hắn để ý chỉ có chính mình. Nếu không phải tên cầu hoàng đế ngu xuẩn kia, hắn cũng không cần sống khổ sở như vậy.

“Vương gia, để ột người ngoài ở trong này không tốt lắm!” Phúc đại nhân lại trừng mắt nhìn Kì Nhi, trực tiếp muốn nàng rời đi.

Không đợi Lộc vương gia nói gì, Kì Nhi hừ lạnh một tiếng, muốn đi, lại bị hấn ngăn lại.

“Vân cô nương không phải người ngoài gì cả, nàng ấy là tiểu thiếp chưa rước về của ta.” Lộc vương gia thừa dịp nàng không kịp phòng bị liền cầm bàn tay nhỏ bé mềm mại của nàng.

Kì Nhi tròn to đôi mắt đẹp, kinh ngạc mà nhìn hấn, nhưng vẫn không nói gì, rõ ràng trong mắt lại tràn ngập vẻ không vui. Xem ra con sói này rất thích nàng, quả nhiên sắc đẹp rất có ích.

Kì Nhi nhàn nhã hớp một ngụm trà, lỗ tai cũng không quên cẩn thận lắng nghe bọn họ đối thoại.

Sự im lặng vừa rồi của nàng khiến cho địa vị của nàng nhanh chóng từ một người ngoài trở thành “thê tử” (nguyên văn là “nội nhân” nghĩa là bà xã. Chỗ này tác giả chơi chữ, đối lập ngoại nhân – người ngoài với nội nhân – bà xã), một người có đủ tư cách để ngồi bên cạnh Lộc vương gia.

Vẻ lạnh lùng hờ hững của nàng lại làm cho Lộc vương gia yêu thích gần chết. Vì tỏ vẻ coi trọng nàng mà không chút để ý làm cho nàng ngồi ở một bên quan sát. Trong lúc bàn bạc với mọi người vẫn không quên dùng ánh mắt yêu thương mà nhìn nàng. (Ặc, mắc ói wá!)

Đột nhiên bên ngoài xôn xao làm cho nàng chú ý. Không bao lâu đã thấy một trận đại chiến, mà đi đầu đúng là Thượng Quan Duệ Dịch cùng Lệ Tĩnh.

Nàng hơi nheo mắt, càng thêm hoài nghi thân phận của bọn họ. Chẳng lẽ hai người bọn họ chính là người mà hoàng huynh an bài?

Lệ Tĩnh nhìn thấy nàng thì không nói gì, nhưng Thượng Quan Duệ Dịch thiếu chút nữa tức chết. Nàng dám ở nơi nguy hiểm này.

Phúc đại nhân nhìn khí thế của kẻ địch rất ào ạt, trực giác cho biết tội chết đến rồi. Nhưng khi hấn nhìn thấy Thượng Quan Duệ Dịch vẫn dùng ánh mắt khó hiểu nhìn về phía Vân Tĩnh, đột nhiên một ý nghĩ hiện lên trong đầu. Hấn nhanh chóng đi đến bên cạnh Vân Tĩnh, kẻ kiếm vào chiếc cổ mảnh khảnh của nàng.

“Dừng tay, nếu không ta lập tức giết cô ta!”

Trời ơi! Sao có thể như vậy? Chẳng qua là nàng chỉ ở một bên xem thôi mà, tại sao như vậy cũng có chuyện chứ?

Mọi người đều không để ý tới tiếng kêu của hấn, vẫn cùng liều mạng với kẻ địch, người chết ta sống.

Thượng Quan Duệ Dịch chấn động một chút, nếu không phải Kì Nhi dùng mắt ngăn hấn lại, có thể hấn sẽ xông lên phía trước bắt Phúc đại nhân ra làm ngàn mảnh! Nếu hấn dám tổn thương đến một sợi tóc của nàng, hấn nhất định không dễ dàng mà buông tha cho hấn.

“Ê! Không ai để ý tới ngươi nha!” Kì Nhi không sợ chết mà mở miệng, không để ý tới sắc mặt xanh mét của hấn. “Nếu ngươi muốn thoát đi thì có thể nhân dịp này đó!” Nàng hảo tâm đề nghị hấn, tay lại hơi đẩy đẩy thanh kiếm sắc kẻ trên cổ mình ra xa chút.

“Đi.” Phúc đại nhân nắm lấy cánh tay của nàng, kéo nàng rời đi.

Thượng Quan Duệ Dịch không chút nghĩ ngợi liền đuổi theo, nhưng đi được vài bước lại đứng lại, trong lòng hết sức mâu thuẫn: đi cứu nàng, hay là tóm gọn bọn phản loạn này trước?

Lệ Tĩnh nhìn ra sự mâu thuẫn của hấn. “Đi đi! Nơi này có ta là được, nếu trễ một chút, huynh sẽ mãi mãi sống trong sự đau khổ vì mất đi nàng.” Cảm giác này, chỉ có người từng trải qua mới biết đau đến nhường nào.

“Cảm ơn.” Thượng Quan Duệ Dịch vội vàng đuổi theo, trong lòng không ngừng khẩn cầu cho nàng bình an vô sự.

40. Chương 40

Phúc đại nhân mới vừa kéo Kì Nhi chạy đến sân sau thì Thượng Quan Duệ Dịch đã đuổi kịp, cản đường của hắn, nhưng cũng uy hiếp đến sự an nguy của nàng.

“Thả nàng ấy ra!” Thượng Quan Duệ Dịch nghiêm túc trừng mắt nhìn hắn một cái.

“Tránh ra, nếu không ta lập tức giết cô ta.” Phúc đại nhân thối lui từng bước, bị khí thế của Thượng Quan Duệ Dịch dọa không nhẹ, nhưng não của hắn vẫn không ngừng hoạt động, không quên giữ chặt con tin.

“Lập tức thả nàng ấy ra.” Ánh mắt lạnh lẽo của Thượng Quan Duệ Dịch nhìn hắn rất sắc bén, khi hắn nhìn thấy trên chiếc cổ mảnh khảnh của Kì Nhi từ từ chảy máu thì bộ dáng trở nên khát máu, khiến cho Phúc đại nhân nhất thời sợ tới nỗi nhũn cả chân.

“Người... Chỉ cần người rời khỏi đây, ta liền...”

Phúc đại nhân bất giác nắm chặt thanh kiếm trên tay, đúng lúc khiến cho thanh kiếm càng đặt mạnh lên cổ Kì Nhi. Vết máu đỏ sẫm chói mắt kia càng khiến cho Thượng Quan Duệ Dịch điên cuồng không tưởng nổi. Không nghĩ ngợi nhiều, hắn vung tay lên bắn ra hơn mười mảnh phi đao mỏng như chiếc lá, cắm phập vào người Phúc đại nhân. Sự đau đớn bất ngờ làm cho cả người Phúc đại nhân ngã xuống phía sau... Thượng Quan Duệ Dịch xông lên phía trước, kịp thời ôm lấy thân mình yếu ớt đang ngã xuống của Kì Nhi.

“Tĩnh Nhi!” Hắn đau lòng mà xem xét vết thương của nàng. May mắn là không có gì đáng lo.

“Chào! Thật khéo, người cũng tới chỗ này sao!” Kì Nhi giả vờ nhanh nhẩu chào hỏi, cố ý xem nhẹ sự đau đớn nóng rực trên cổ cùng ánh mắt tức giận của hắn.

“Nàng...Chết tiệt! Ở chỗ này làm cái gì?” Vừa yên lòng với nàng, lửa giận của hắn lại bùng hực bốc lên.

Ồi! Thật lớn tiếng. “Ta là người bị thương, sao người có thể hò hét hung dữ với người bị thương!” Nàng không phục mà rống lại, không có chút dáng vẻ của người bị thương.

“Bị thương! Nàng còn dám nói!” Vừa nghĩ đến hình ảnh vừa rồi, trong lòng hắn lại đau nhói. “Nàng không cần mạng hay sao mà chạy đến đây làm gì?” Khi nhìn thấy nàng ngồi ở bên cạnh Lộc vương gia, hắn gần như không khống chế được, muốn bỏ lại thuộc hạ mà mang nàng đi. Mà vừa rồi, thiếu chút nữa hắn đã mất đi nàng.

“Ta...” Kì Nhi làm bộ đáng thương mà chu cái miệng nhỏ nhắn lên, trong nhất thời không biết nên trả lời hắn thế nào.

Lệ Tĩnh đột nhiên xuất hiện, cứu nàng thoát khỏi nguy cơ bị ép hỏi, nhưng lại mang đến một tin xấu.

Thượng Quan Duệ Dịch nheo mắt lại, không vui mà nhìn hắn. “Huynh nói đi, đây là ý gì?” Lại muốn bắt Tĩnh Nhi của hắn.

“Ta tin huynh cũng hiểu được tính nghiêm trọng của chuyện này, Vân cô nương nhất định phải bị thẩm vấn.” Lệ Tĩnh bắt đầu dĩ mà nhìn bọn họ. Nếu nàng không xuất hiện ở bên cạnh Lộc vương gia thì tốt rồi, nhưng nàng có thể tham gia hội nghị quan trọng của bọn họ, nói gì đi nữa thì nàng cũng không thoát khỏi liên can.

“Không.” Thượng Quan Duệ Dịch tuyệt đối không sẽ để nàng có cơ hội rời khỏi hắn.

“Việc này huynh không phản đối được, Hoàng thượng đã quyết định phải làm sáng tỏ tội trạng của bọn phản loạn. Nếu Vân cô nương không có quan hệ gì với bọn chúng, nàng ấy sẽ không sao.”

“Nàng chỉ xuất hiện ở chỗ này đã không thoát được liên can, huynh bảo ta làm sao tin tưởng nàng sẽ không sao chứ?” Bây giờ chỉ có hắn mới có thể bảo vệ nàng. Nhìn người đẹp đáng yêu trong lòng, hắn không thể giao nàng cho người khác.

Lệ Tĩnh thở dài, thừa dịp hắn chăm chú nhìn Vân Tĩnh, nhanh chóng tiến lên điểm huyệt ngủ của hắn.

Kì Nhi trợn to mắt, không thể tin được hắn lại làm như vậy.

“Mạo phạm rồi, Vân cô nương.” Lệ Tĩnh nhìn nàng một cái, lập tức giao nàng cho thuộc hạ.

Nhưng trên đường áp giải bọn phản đồ, Vân Tinh đột nhiên mất tích, cho dù Lệ Tĩnh tìm thế nào cũng không ra.

.....

Kì Nhi vô cùng mệt mỏi mà trở về phòng, lập tức nằm sấp lên trên giường.

Từ sau khi Dung Nhi và Tâm Nhi mang nàng trở về, đã năm ngày nàng không thấy Thượng Quan Duệ Dịch. Nàng tưởng rằng hắn sẽ tìm đến nơi này, nhưng sự thật chứng minh hắn hoàn toàn không ngờ tới. Mấy ngày nay, từ sớm đến tối nàng vẫn giả làm Bạch Vân phu nhân, ngày tháng bận rộn vẫn không thay đổi.

“Tiểu thư, cô có cần tắm rửa trước rồi nghỉ ngơi không?” Tỳ nữ nhẹ giọng hỏi. Đây là thói quen trước nay của nàng. Nhưng hôm nay nàng lại về trễ hơn mọi ngày, hình như cũng có vẻ mệt mỏi.

“Ừ.” Nàng mệt mỏi quá, nhưng nàng cũng không muốn cứ ngủ như vậy. Mang mặt nạ khi ngủ rất kỳ quái, cũng rất không thoải mái. Nàng thả rằng khôi phục lại nguyên hình, tắm nước ấm rồi lại ngủ tiếp.

Tỳ nữ nhẹ nhàng đáp ứng, lập tức chuẩn bị nước nóng cho nàng. Trong chốc lát đều chuẩn bị xong, liền giúp nàng cởi hết quần áo.

Kì Nhi cẩn thận kéo mặt nạ xuống, trở về diện mạo vốn có của nàng. Dưới sự giúp đỡ của tỳ nữ, nàng từ từ ngâm mình vào bồn tắm. Tỳ nữ cẩn thận giúp nàng tẩy sạch thân mình, săn sóc giúp nàng xoa bóp bắp vai nhức mỏi.

“Người đi nghỉ ngơi đi! Hôm nay không cần tới hầu hạ ta. Tiện thể căn dặn mọi người, nếu không chuyện quan trọng thì đừng đến làm phiền ta. Ta muốn nghỉ ngơi cho tốt.”

Nàng thật sự mệt chết đi được, nếu bị làm phiền nữa, nàng sẽ mắng chết kẻ gan dạ nào dám làm phiền nàng.

“Dạ.” Tỳ nữ lui ra ngoài, tiện tay đóng cửa lại.

Kì Nhi ngâm mình trong bồn tắm, muốn ngủ thiếp đi. Khi gần như sắp tiến vào mộng đẹp, nàng dùng sức vỗ vỗ hai má, khôi phục lại tinh thần.

Nếu ngủ trong này thì không tốt lắm, nàng muốn lên trên giường mềm mại ấm áp... Đường như cảm giác được vẻ khác thường, nàng đột nhiên mở mắt, nhìn người trước mắt. “Người...” Sao Thượng Quan Duệ Dịch lại có thể ở chỗ này?

41. Chương 41

Thượng Quan Duệ Dịch yêu thương mà hôn khẽ lên má nàng, môi nàng... Kì Nhi ngủ rất say, không có dấu hiệu tỉnh lại.

Hắn biết nàng một ngày một đêm không ngủ, chắc là mệt chết được. Lại trải qua một trận triền miên, chắc hẳn nàng mệt chết rồi.

Hắn không hối hận vì đã giữ lấy cơ thể trong sáng hoàn mỹ của nàng, nàng nhất định là người của hắn. Mặc kệ nàng là Tinh Nhi hay là Bạch Vân phu nhân cũng được, nàng đều là của hắn.

Nhìn nàng ngủ hồn nhiên như trẻ con, hắn cảm thấy rất thỏa mãn, kiếp này chỉ muốn ôm lấy nàng như vậy, che chở nàng, cùng nhau vượt qua cả đời này.

Người trong lòng khẽ động dậy một chút, càng dựa vào lòng hắn, tìm một tư thế thoải mái rồi lại ngủ tiếp.

Hắn ôm chặt nàng vào trong ngực, thân thể có chút cứng ngắc. Lại muốn nàng nữa, nhưng nàng ngủ say như vậy, ngon như vậy, sao hắn nỡ đánh thức nàng đây?

Để cho nàng ngủ thoải mái một chút, cũng thật khổ chính mình.

Nhẹ ôm lấy nàng, dần dần hắn cũng chìm vào mộng đẹp.

Đợi khi hắn tỉnh lại đã là chàng vạng, mà nàng còn đang ngủ. Nhìn nàng ngủ say sưa, hắn cũng không làm phiền nàng nữa! Hắn đắp lại chăn cho nàng, đứng dậy mặc quần áo vào, in một nụ hôn lên môi nàng rồi lặng lẽ xoay người bước đi.

Buổi tối, tỳ nữ tiến vào xem nàng đã tỉnh hay chưa. Thấy nàng còn đang ngủ liền không làm phiền nàng, nhẹ nhàng lui ra ngoài.

.....

“Thế nào? Không phải đã nghỉ ngơi đủ rồi sao? Sao bộ dáng còn không yên lòng như thế?” Hoàng đế quan tâm nhìn Thượng Quan Duệ Dịch.

Rốt cuộc hắn sao vậy? Hôm qua còn thấy hắn thối mặt ra, sao hôm nay lại thay đổi hẳn vậy? Mặt mày hớn hở, dường như còn coi vua một nước như hắn không tồn tại mà chìm vào trong suy tư. Bắt được Lộc vương gia mà vui như vậy sao? Hay là tìm được ý trung nhân của hắn?

“Ngài quen biết Bạch Vân phu nhân của Vân Uyển Uyển sao?” Hắn đột nhiên hỏi hoàng đế như vậy. Nếu đã không thể biết hắn và Tinh Nhi có quan hệ gì, rõ ràng là trực tiếp hỏi hắn thì hơn. Với giao tình nhiều năm giữa hắn và hoàng đế, chắc là hắn sẽ không giấu diếm mới phải.

Bị hắn hỏi như vậy, trong lòng hoàng đế cả kinh, nhưng mặt ngoài vẫn không biểu hiện gì.

“Sao vậy? Vì sao đột nhiên hỏi thăm vấn đề này?” Sẽ không bị hắn phát hiện cái gì chứ?

“Cũng không có gì, chỉ là có chút tò mò với lời đồn đãi bên ngoài thôi.” Bên ngoài thì nói rất nhẹ nhàng, thật ra hắn quan tâm gần chết. Hắn thật sự rất muốn biết hoàng thượng và Tinh Nhi có quan hệ gì?

“Lời đồn thì có thể tin được mấy phần? Không thể tưởng tượng được người cũng sẽ có hứng thú với những tin tức giả dối này.” Ý của hoàng đế rất rõ ràng là đang phủ định lời đồn của bên ngoài. Cho dù tin tức này là muối muối Kì Nhi đáng yêu của hắn tung ra, nhưng nếu hắn thừa nhận, chắc chắn sẽ bị Kì Nhi cằn nhằn chết mất. Miệng của nàng quá lợi hại, hắn chịu không nổi.

“Đúng rồi, có phải là người đã tìm được cô gái trong lòng?” Nhìn dáng vẻ của hắn, hắn là vì nữ nhân, có chút giống với tên kia (chỉ anh Lê Tĩnh ý) vào năm ngoái.

“Ừ.” Không biết nàng tỉnh hay chưa? Hắn hy vọng nàng vừa tỉnh dậy liền nhìn thấy hắn. Tên hoàng đế này nói nhiều như vậy, bây giờ hắn chỉ muốn nhanh chóng trở về với nàng.

“Không phải người và nàng ta... đã xảy ra da thịt thân mật chứ?” Giống như một con mèo ăn trộm được cá, vẻ sáng rực hạnh phúc trên mặt hắn làm cho hắn nhìn đến chói mắt.

“Ừ.” Lúc này ngay cả ánh mắt của Thượng Quan Duệ Dịch cũng trở nên dịu dàng.

Hoàng đế thở dài. “Tốt nhất là người đừng để cho Lê Tĩnh nhìn thấy bộ dáng hiện tại của người, coi chừng hắn mất hứng.” Người trong lòng của người ta còn chưa tìm được, hắn lại dám khoe khoang hạnh phúc của mình một cách trắng trợn như thế.

“Hắn còn chưa tìm được nàng ta sao?” Thượng Quan Duệ Dịch đột nhiên tắt nụ cười, có chút cảm khái mà hỏi.

“Ừ, tìm được thì tốt rồi, nhìn bộ dáng như luôn mang mặt nạ của hắn, ta có chút không đành lòng.” Vừa nghĩ đến bạn tốt, bọn họ không hẹn mà cùng thở dài.

“Cá tính vốn đã lãnh đạm rồi nay còn trở nên lạnh lùng hơn. Xem ra ngoại trừ nàng ta, không ai có thể khiến cho hắn tươi cười.” Mỗi lần nhìn thấy Lê Tĩnh, hắn đều mang khuôn mặt lạnh. Nếu không phải biết chuyện trước kia của hắn, hắn sẽ nghi ngờ có phải nợ Lê Tĩnh cái gì hay không?

“Thật ra gần đây hắn tốt hơn nhiều rồi, ít nhất hắn cũng luôn vui vẻ hòa nhã với Tinh Nhi.” Thậm chí hắn còn vì thế mà ghen không ít. Nếu không phải hắn nói với mình chỉ coi Tinh Nhi như muối muối, nói không chừng có lẽ hắn sẽ chết đuối trong bình dấm chua mất!

“A! Người trong lòng của người?” Đối với chuyện này, hắn cũng không cảm thấy hứng thú lắm.

Vốn muốn gả Kì Nhi cho hấn, xem tình hình này là không thể được rồi. Mất đi một người hữu tình, không biết khi nào mới có thể tìm được một người xứng đôi với Kì Nhi? Người có thể chịu được tính cách quái dị của nàng ít ỏi càng thêm ít, Lệ Tĩnh lại nhất định yêu cô nương kia, thật là... Phải tới khi nào hấn mới có thể buông trọng trách đây? Phụ hoàng ơi, bảo bối mà người để lại thật đúng là phiền phức mà.

“Ừ, Tĩnh Nhi rất đặc biệt, Lệ Tĩnh yêu thương nàng giống như muối muối vậy.” Tính cách của nàng rất giống với cô nương kia, có lẽ là điều này làm cho hấn nảy sinh cảm thân thiết!

“Lần khác cho trẫm trông gặp một chút.” Cô gái đặc biệt? Kì Nhi nhà hấn cũng rất đặc biệt, đặc biệt đến nỗi làm hấn đau đầu, nhưng vẫn chưa thấy nàng tìm được thứ gì tốt.

“Ừ.”

Trong lòng hai người đều nghĩ đến một cô gái, mà cô gái này thật khéo là cùng một người. Nhưng... phải tới khi nào bọn họ mới có thể phát hiện đây?

42. Chương 42

Lúc trở về phòng của Kì Nhi thì đã khuya, nhưng nàng vẫn là chìm vào mộng đẹp, dường như không có cảm giác gì với việc hấn rời khỏi và trở lại.

Thượng Quan Duệ Dịch cởi quần áo, lên giường, thỏa mãn ôm nàng vào lòng, cùng nàng nằm mộng..... Hôm sau trời vừa sáng, rốt cuộc nàng có chút ý thức mà động dậy một chút, khó chịu mà vung tay đuổi cảm giác ngứa ngáy trên mặt ra, lại hướng đến gần nguồn nhiệt ấm áp kia.

Nhìn nàng bị hàng râu lún phún của hấn đâm cho nhú mào, hấn nhin không được mà muốn trêu chọc nàng. Cố ý hôn lên mặt nàng vài cái, ngay cả cái cổ trần cũng không tha.

“Ưm! Ngứa quá...” Kì Nhi chậm rãi mở mắt ra, lại nhìn thấy khuôn mặt tuần tú kia, nàng sững sờ nhìn hấn, đầu óc trống rỗng. Thượng Quan Duệ Dịch gian tà nở nụ cười, cúi đầu che lại đôi môi đỏ mọng hơi sưng lên của nàng, mạnh mẽ khiến cho nàng cảm nhận được sự tồn tại của hấn.

“Chào buổi sáng.” Hấn nhe răng cười với nàng, nụ hôn dày như mưa không ngừng rơi xuống mặt nàng.

Kí ức trước khi ngủ ập đến, choáng ngợp cả đầu nàng.

Hấn làm thế với nàng... Nàng bị hấn ức hiếp!

“Sao thế? Còn đau không?” Hấn quan tâm ôm nàng thật chặt, không chừa một khe hở nào.

Mặt của Kì Nhi bỗng chốc ửng hồng, nàng vận vẹo thân mình muốn thoát khỏi vòng tay của hấn. “Người... Buông ra...” Nàng không muốn làm người nữa! Mặt mặt chết được. Nàng còn chưa thành thân, sao hấn lại có thể làm ra chuyện này với nàng.

“Tĩnh Nhi...” Nàng không biết hậu quả của việc làm như vậy sao?

Kì Nhi bỗng nhiên cảm thấy dưới bụng có một vật cứng chọc vào, nàng không chút nghĩ ngợi mà cúi đầu xem... Vừa thấy thì lập tức sợ tới mức mặt mày biến sắc. Hấn, hấn, hấn thế nhưng... “Đây là do nàng khiêu khích.” Nàng không biết sức ảnh hưởng của mình đối với hấn sao, lại tra tấn hấn như vậy. Nếu bây giờ nàng đã ngủ đủ, hấn cũng không cần... Tâm động không bằng hành động, hấn lập tức xoay người đè lên nàng, ý đồ đã quá rõ ràng.

“Người... Không thể...” Muốn tránh nụ hôn của hấn thật sự rất khó khăn, muốn ngăn cản bàn tay nóng như lửa xấu xa của hấn lại càng vớ vẩn.

Lúc này, tỷ nữ đột nhiên đi đến. “Tiểu thư, cô tỉnh chưa?” Hình như vừa rồi có nghe được âm thanh.

Kì Nhi cứng đờ mà nhìn màn che, sợ nó bị vén lên. Mà Thượng Quan Duệ Dịch vẫn thi hành chính sách dây dưa với nàng. Hấn cười với nàng một cách gian tà, Kì Nhi hoảng sợ vội vàng che miệng mình lại, để phòng thốt ra tiếng kêu. Nàng thử khép chân lại cũng vô ích. Nàng cảm thấy có một dòng chất lỏng chảy ra bên ngoài cơ thể, thấm ướt khăn trải giường bên dưới, nghẹn ngào không nói gì.

Hắn hơi cong khoe miệng cười làm lòng nàng sững sờ. Có lẽ nàng đoán được hắn đang nghĩ cái gì. Nếu để cho người khác nhìn thấy bộ dáng hiện giờ của bọn họ, chắc chắn danh tiết của nàng khó giữ được mà phải gả cho hắn. Nàng không thể để cho hắn toại nguyện một cách đơn giản như vậy đâu!

“Người... Đi ra ngoài đi! Ta còn muốn nằm một chút nữa. Khi nào thức dậy... ta sẽ gọi người.” Kì Nhi vội vàng hỗn hển nói với bên ngoài, cả người khô nóng không chịu nổi mà trừng mắt nhìn Thượng Quan Duệ Dịch.

Ai ngờ hắn lại dám cười ra tiếng, sợ tới mức nàng vội vàng che miệng của hắn lại. Thế nhưng tên đàn ông không biết xấu hổ này lại liếm lấy lòng bàn tay của nàng!

“Dạ.” Tỳ nữ cũng không thấy gì khác thường, xoay người bước ra ngoài.

Cũng may bình thường thỉnh thoảng nàng có thói quen ngủ nướng, bằng không chắc chắn bây giờ nàng sẽ mất mặt chết được.

Nhưng hành vi gian tà của hắn cũng dừng lại khi tỳ nữ rời đi.

“Không... Đừng như vậy...” Kì Nhi khó có thể tin mà ưm một tiếng, liên tục cầu xin.

“Đừng thế nào?”

Nàng rên rỉ ra tiếng, không thể kìm nén mà cong mông lên, cố gắng khôi phục tri giác.

Nàng hung hăng nhéo hắn một cái.

“Người cố ý!” Điểm này nàng rất chắc chắn.

“Nàng không thể không gả cho ta.” Hắn cười rất vui vẻ, rốt cuộc hắn có thể lấy nàng làm vợ.

“Người...” Đáng chết, tay hắn đang sờ chỗ nào vậy! “Ta... không lấy chồng!” Hắn dám dùng như vậy thủ đoạn hèn hạ như vậy để ép nàng, nàng tuyệt đối không đồng ý. Cùng lắm thì cả đời nàng không lấy chồng!

“Thế sao được? Nàng đã là người của ta.”

“Tức cười! Xảy ra quan hệ với người thì phải gả cho người? Vậy hiện nay người có bao nhiêu thê tử? Ta xếp hàng thứ mấy?” Nàng không tin hắn là xử nam!

Hắn hứng thú nhìn nàng. “Nàng đang ghen?” Quả thật trước kia hắn từng có rất nhiều nữ nhân, bất quá những người đó chỉ là qua đường, không tính gì hết.

Thật muốn đập hắn!

“Người đừng tự cho là đúng, ta không có ghen.” Chẳng qua nàng chỉ để bụng một chút thôi. Muốn nàng xài chung chồng với một đồng phụ nữ? Thực xin lỗi, nàng làm không được.

“Thật không?” Hắn không tin, bộ dáng của nàng hoàn toàn giống với một bà vợ đang ghen.

“Nói nhảm, đương nhiên là thật. Chẳng qua ta chỉ muốn biết rõ ràng sự thật thôi.” Nụ cười này của hắn là có ý gì? Nhìn thật gai mắt.

“Phải, nàng nói thì đều đúng cả.” Hắn không muốn cãi nhau với nàng, bây giờ hắn còn có chuyện quan trọng phải làm.

Nói xong, tay hắn không an phận mà vuốt ve da thịt mềm mại của nàng, có ý kích khởi lên phản ứng của nàng.

Giả vờ ngớ ngẩn với nàng để sàm sỡ? Được, xem ai lợi hại hơn!

Ra sức nhéo bàn tay xấu xa của hắn, không cho hắn lại lợi dụng nàng.

“Nếu ta nói đều đúng, đều phải, vậy người cút ngay cho ta, đừng xuất hiện ở trước mặt ta nữa.”

“Cái này thì không thể được, chúng ta phải cùng nhau vượt qua cả đời mới được.” Đừng phí công vô ích, hắn sẽ không bỏ qua.

“Ta nói ta không muốn gả cho người!”

“Được, nàng không cần gả cho ta.” Hấn bất ngờ đồng ý ngay lập tức.

Nàng hoài nghi nhìn hấn “Nhất định người còn có câu sau.” Nàng không tin hấn sẽ dễ dàng bỏ qua như vậy.

“Thật hiểu ta. Chúng ta đúng là một cặp xứng đôi nhất trên đời này.” Hấn ra sức hôn nàng một cái.

Quả nhiên.“Câu sau là gì?” Nàng muốn biết.

“Nàng không cần gả cho ta, ta chịu thiệt một chút mà cưới nàng là được.” Hấn nhếch miệng cười sung sướng, lại bị nàng nhéo tiếp.

“Cái gì mà chịu thiệt? Chịu thiệt là ta!” Có ai càng uất ức, càng đáng thương hơn nàng?

“Đúng, ta sẽ bồi thường cho nàng.”

“Bồi thường thế nào?” Nàng tò mò nhìn hấn. Bất tri bất giác mà thuận theo lời hấn, đã quên phải cự tuyệt tất cả.

43. Chương 43

“Ta sẽ dẫn nàng đi khắp nơi tha hồ du ngoạn, thưởng thức món ngon vật lạ của các nơi. Nàng nói được không?” Chuyện của Lộc vương gia qua một hồi, hấn có thể mang nàng mặc sức mà du ngoạn.

“Người muốn ta bỏ nơi này lại? Ta không muốn!” Nửa năm tâm huyết của nàng đều ở chỗ này! Hoàng đế lão ca cũng còn phải dựa vào tin tức của nàng, sao nàng có thể rời đi được? Hơn nữa nghe bộ hấn nói, giống như phải tốn nửa năm một năm mà vui chơi, sao nàng có thể rời khỏi lâu như vậy?

“Nói tới đây ta mới nhớ, nàng làm thế nào mà nghĩ tới việc mở một nơi đặc biệt thế này?” Về điểm này hấn vẫn nghĩ không ra. Một cô nương như nàng hấn là nên phản đối những nơi thế này mới phải.

“Dùng não để nghĩ chứ sao! Hơn nữa lại dễ kiếm tiền, vì sao không mở?” Quả thật nơi này rất dễ kiếm lời, tiện tay là có thể kiếm được vài trăm lượng.

“Nhưng sao nàng lại có nhiều tiền như vậy để mở chỗ này chứ?” Chỉ tính nhà cửa, vườn hoa thôi đã có thể tiêu hơn một nửa quốc khố, lại tính thêm các cô nương, nha hoàn, người hầu, hộ vệ, đầu bếp... Nếu nàng không phải của cải vô song thì là thần tiên, lúc nào cũng có thể biến ra thứ nàng muốn. Nhưng cơ bản, hấn là không tin điều này, rất vớ vẩn.

“Mượn tiền!” Mà chủ nợ của nàng chính là đương kim hoàng đế, có điều hoàn toàn không ai biết. Tiền trong quốc khố từng thiếu mất sáu phần, nhưng tháng thứ nhất nàng đã trả hai phần, bây giờ đã hoàn vốn, đang tích góp tiền dương lão. Hoàng đế lão ca của nàng còn chuẩn bị xây một tòa biệt thự ở Vân Nam. Thật không biết hấn nghĩ cái gì, hoàng đế như hấn có thể trốn tới đây sao? Cuối cùng không phải cũng đưa cho nàng.

“Nàng thật là lớn mật, lỗ như trả không nổi thì làm sao bây giờ?”

“Làm ơn đi! Loại làm ăn một vốn bốn lời này làm sao có thể trả không nổi? Không phải ta vẫn tốt sao?”

“Ta còn có một nghi vấn.” Cũng là nghi vấn quan trọng nhất.

“Cái gì?”

“Ai chịu cho nàng mượn nhiều tiền như vậy? Một cô nương như nàng muốn mượn nhiều tiền như vậy dường như rất khó.” Cơ bản là không thể, cho dù là nam nhi cũng chưa chắc mượn được.

“Cái này... Không nói cho người biết.” Để cho hấn đoán đi!

“Là đàn ông?” Hấn trừng nàng một cách nguy hiểm.

“Đúng.” Trừ phi hoàng đế lão ca của nàng đột nhiên biến thành nữ nhi, bằng không trên cơ bản hấn vẫn là nam tử.

“Người đoạt đi nụ hôn đầu tiên của nàng là hấn?” Rõ ràng hấn đang ghen, còn trừng phạt mà ra sức hôn đôi môi hồng xinh xắn của nàng một chút.

“Không phải.” Đoạt đi nụ hôn đầu tiên của nàng là hắn mà! Hắn đang tức giận cái gì chứ?

“Không phải người đó?” Như vậy là ai?

“Đúng!” Thật là, nếu hắn biết hắn đang ghen với chính mình thì không biết sẽ thế nào?

“Là ai?” Hắn muốn biết, cũng vô cùng dễ ỷ.

Kì Nhi nhin không được liếc mắt xem thường. “Nếu vị hôn phu tương lai của Kì Nhi hỏi như vậy, muội ấy phải trả lời như thế nào?” Bản thân mình đi ức hiếp người khác, còn sợ chịu thiệt như vậy!

“Chuyện đó khác.”

“Có gì khác chứ?” Nàng chính là Kì Nhi mà! Đương nhiên giống nhau.

Hắn nhìn nàng, nàng cũng nhìn lại hắn. Thật lâu... ánh mắt của Thượng Quan Duệ Dịch đột nhiên thay đổi. Biết nó biểu hiện cho cái gì, nàng nhanh chóng giãy giụa muốn đứng dậy.

Hắn vươn tay kéo nàng trở về dưới thân, ánh mắt nóng rực nhìn nàng chăm chú.

Nàng vươn cái lưỡi thơm ra liếm liếm, làm ướt đôi môi khô của nàng. “Chúng ta không thể lại...”

Lời của nàng còn chưa nói xong, đã bị đôi môi ấm áp của hắn chụp lấy. Lúc đầu vô cùng dịu dàng, dần dần tăng thêm sức, càng đi sâu vào trong miệng nàng. Đầu lưỡi của hắn ngả ngón khiêu khích của nàng, tạo ra một trận khoái cảm bao phủ lấy hai người.

Tim nàng đập loạn như trống trận, hoan ái cả một ngày, hắn không chút mệt mỏi, ngược lại càng đánh thì sức lực càng dũng mãnh. “Cái này... thật điên cuồng.”

“Đúng vậy, từ lúc ta có được nàng lần đầu tiên thì bắt đầu điên cuồng, dường như vĩnh viễn không đủ...” Hắn cúi đầu vồ lấy nụ hoa mê người của nàng, chậm rãi cắn, mút. Một tay lại chụp lấy ngực bên kia mà nhẹ nhàng vờ xoa bóp.

Kì Nhi không khỏi bật ra tiếng than nhẹ, thân thể giống như vô thức cong người về phía hắn, nàng không thể tin mà đỏ bừng mặt.

Khi một nụ hoa của nàng dựng thẳng lên dưới sự cắn mút, chơi đùa của hắn thì hắn lập tức quay đầu tấn công bên kia một cách cuồng dã. Cũng bắt đầu cắn cắn, mút mút cho đến khi nghe được tiếng rên rỉ yếu ớt của nàng, hắn mới thả lỏng trên chọc.

“Ừm... A...” Một cảm giác ham muốn dâng lên mãnh liệt, loại cảm giác này làm toàn thân nàng co rút, dường như đem nàng nghiền nát khiến cho nàng lảo đảo.

Nàng bắt giác kêu lên: “Xin người...”

“Nói cho ta biết, nàng muốn cái gì?” Hắn kìm nén nổi xúc động muốn cùng nàng kết hợp kia.

“Ta...” Kẻ háo sắc chết tiệt này! “A...” Lại là một trận khoái cảm quét qua người nàng.

“Cầu xin ta!”

Từng đợt khô nóng đập vào nàng, nàng khó nhin mà rên rỉ, vặn vẹo thân mình xích lại gần ngọn nguồn lửa nóng là hắn.

Hắn tà ác trên đầu một chút rồi lại nói. “Nói đi... nàng muốn cái gì?”

“Ta...” Mắt nàng mơ màng, không tự chủ được mà cong người về phía hắn. “Ta... xin người... yêu ta...”

Lập tức, hắn kéo chân của nàng ra, vật nóng bỏng kia nhanh chóng vọt vào trong cơ thể của nàng, trong nháy mắt lấp đầy nàng.

Loại cảm giác thỏa mãn không thể tin được này tràn ngập người nàng, nàng bắt đầu cong người lên, đẩy mạnh về phía trên, muốn được nhiều hơn.

“A, tiểu ma nữ tham lam này!”

Hắn bắt đầu kéo dài, thông thả luật động, châm một ngọn lửa trong cơ thể nàng. Liên tục thăm dò, xâm nhập vào chỗ sâu nhất của cơ thể nàng, dẫn dắt nàng rong chơi trong thế giới yêu đương...

44. Chương 44

“Trân trọng cảnh cáo chàng, đừng chạm vào ta nữa.”

Kì Nhi xụi lơ nằm sấp trên người hắn, toàn thân đau nhức không thể đứng dậy nổi. Khi ý thức được dục vọng của hắn thì lập tức lên tiếng ngăn cản. Nàng không chịu nổi một lần triển miên mệt chết người nữa.

“Lại một lần nữa...”

Nàng hít một hơi, sợ tới mức không dám lộn xộn nữa. “A...” Hắn đột nhiên lại vọt vào trong cơ thể nàng, trong nhất thời được lấp đầy khiến cả người nàng run rẩy.

Cười gian trá, Thượng Quan Duệ Dịch nhanh chóng tiến vào rút ra trong cơ thể nàng, hắn muốn hoàn toàn nắm nàng trong tay, làm cho nàng không thể lại né tránh hắn. Một bàn tay đi đến chỗ hai người kết hợp, nhẹ nhàng xoa bóp, làm giảm sự khó chịu, gia tăng độ mãn cảm của nàng.

“Ừm...” Kì Nhi hoàn toàn không thể kìm nén mà rên rỉ ra tiếng, dưới sự tấn công của từng trận khoái cảm, nàng cảm thấy mình sắp bị bao phủ, lại không tự chủ được mà cong thân mình đau nhức lên tiếp nhận sự lao tới của hắn.

Lát sau, sau một trận cao trào, hắn xoay người, lại làm cho nàng nằm sấp trên người hắn.

Hắn ôm lấy nàng, thở hổn hển ở bên tai nàng nói nhỏ: “Ta vĩnh viễn đều muốn nàng không đủ.” Hắn yêu da thịt mềm mại mịn màng như trẻ sơ sinh của nàng chết đi được, vẫn quyến luyến hôn lên chiếc cổ đầy dấu hôn của nàng.

Hắn vỗ về tấm lưng trần đầm mồ hôi của nàng, hôn lên thái dương, hôn lên môi của nàng. Trong nụ hôn có chứa vô vàn yêu thương cùng dịu dàng.

“Ừ!” Những lời này hắn vừa nói qua.

“Tình Nhi, gả cho ta.” Hắn muốn vĩnh viễn ôm lấy nàng như vậy.

“Được.”

“Dù sao thì nàng... Nàng nói gì?” Không phải hắn nghe lầm chứ? Nàng nói được?

“Được.” Dù bị hắn ăn sạch sẽ như vậy, không lấy hắn thì còn có thể gả cho ai? Nhưng... có phải quá dễ dàng cho hắn hay không?

“Vậy nàng...”

Đột nhiên có người đi đến, cắt đứt lời nói còn chưa xong của hắn.

“Tiểu thư, cô còn chưa tỉnh sao?” Giọng của Dung Nhi truyền đến, tới gần bọn họ.

“Đúng vậy! Cô đã ngủ một ngày một đêm rồi.” Giọng của Tâm Nhi có chút lo lắng.

Kì Nhi còn chưa kịp mở miệng, màn liền bị hai người vén lên... Hai người sưng sốt một chút, lập tức buông màn xuống.

“Thượng Quan Duệ Dịch chết tiệt, người đi ra cho ta!” Giọng nói tức giận của Dung Nhi từ bên ngoài màn truyền đến, có vẻ muốn làm thịt hắn.

“Đáng ghét! Người dám hủy sự trong sạch của tiểu thư!” Tâm Nhi cũng phát điên.

Lẽ ra phải sớm đến đây xem thử mới đúng, nói không chừng còn có thể giữ được sự trong sạch của chủ tử. Cảnh tượng vừa rồi, không cần nói cũng biết bọn họ sớm đã... Công chúa mà hai người cẩn thận bảo vệ thể nhưng bị hắn khi dễ, từ đầu tới đuôi đều là tên vô lại này bốn cọt chủ tử. Thế này hai người phải làm sao ăn nói với Hoàng thượng đây?

Thượng Quan Duệ Dịch cực kỳ không tình nguyện mà đè đầu của nàng xuống hôn một lần nữa, tham lam vô vấp. Sau đó xoay người đứng lên, mặc lại quần áo.

Tiếp theo, tay hắn lại sầm sỡ mà bò lên bộ ngực sữa của nàng, xoa nắn đỉnh núi mềm mại, nghe thấy nàng hít một hơi, hắn mới vừa lòng đi ra. Trước khi đi, bị Kì Nhi giữ chặt tay áo.

“Đừng làm các nàng bị thương.” Bản lĩnh của Dung Nhi và Tâm Nhi không bằng hắn, nếu có chút sơ xuất... Hắn cúi đầu hôn lên môi nàng, dịu dàng mà nhìn nàng. “Nàng yên tâm, bọn họ sẽ không sao.” Hai người chăm sóc nàng lâu như vậy, làm sao hắn có thể tổn thương các nàng.

“Ừ.” Để cho bọn họ làm khó hắn một chút cũng tốt, xem như một sự trừng phạt nho nhỏ dành cho hắn.

Ba người đi ra ngoài, hai người thì tức sùi bọt mép, mà một người khác thì lại đắc ý cười.

Nửa tiếng sau, Dung Nhi và Tâm Nhi đi vào, thấy chủ tử còn nằm trên giường.

“Thế nào? Các người làm sao chinh hắn?” Nàng không chút lưỡng tâm mà hỏi, không thấy hai người làm khó vị hôn phu tương lai của nàng thì có cái gì kỳ lạ.

“Em bảo hắn trong vòng mười ngày không được gặp cô.” Kia là kết quả sau khi cò kè mặc cả, các nàng vốn định một tháng.

“Thế này quá dễ cho hắn, hơn nữa có thể hắn sẽ thừa dịp khi chúng em không ở đây mà quấy rầy cô.” Nếu hắn đủ thật lòng với nàng thì không thể chịu được mười ngày không gặp nàng. Bọn họ muốn hắn nếm thử nỗi khổ tương tự.

“Chuyện này thật đơn giản.” Kì Nhi ngáp một cái. “Chúng ta hồi cung một chuyến đi, cũng nên trở về xem sao rồi.” Chắc hắn trong cung cũng có nanh vuốt của Lộc vương gia, nàng trở về xem xem cũng tốt.

“Cô không lấy Thượng Quan công tử?” Các nàng hoài nghi mà nhìn chủ tử, hành động của của nàng không hợp logic cho lắm.

“Qua một hồi nữa đi! Ta không muốn dễ dàng cho hắn như vậy.” Nàng ngáp một cái. “Xem hắn có thể tìm được ta hay không rồi nói.” Nàng muốn thử xem hắn có bao nhiêu thật lòng.

Dung Nhi cùng Tâm Nhi liếc mắt nhìn nhau, đều cảm thấy đáng thương cho Thượng Quan Duệ Dịch.

45. Chương 45

Đến ngày thứ tư hắn đã chịu không nổi, thừa dịp đêm khuya thanh vắng, hắn lại chạy đến biệt viện tìm nàng. Nhưng tìm khắp tất cả các nơi cũng không thấy bóng dáng xinh xắn của nàng, ngay cả hai người thuộc hạ trung thành của nàng cũng không thấy theo. Hắn chắc chắn là mình bị vớt lại rồi, nhưng sao Tinh Nhi lại có thể lừa gạt hắn chứ?

Rất có thể là hai cô gái kia mang nàng đi, về phần các nàng đi nơi nào... Có thể đến Giang Tô hay không? Hắn không nghĩ ngợi nhiều liền xông ra ngoài, đêm đó liền phóng ngựa đi thẳng đến Giang Tô.

Không có, đều không có tin tức gì của nàng. Mặc kệ là chỗ nào hắn cũng tìm khắp, nhưng vẫn không tìm thấy nàng, thậm chí không có chút tin tức nào.

Tinh Nhi, sao nàng lại có thể nhẫn tâm mà chơi trò này như vậy chứ? Điều này rất không công bằng với hắn...

.....

Lệ Tinh thở dài, đoạt lấy cái chén trong tay Thượng Quan Duệ Dịch.

“Đừng uống nữa, uống nữa cũng vô ích.” Năm ngoái hắn còn khuyên Lệ Tinh đừng vì một cô gái mà suy sụp như vậy, sao lúc này đổi lại hắn, hắn không thể thoải mái như lời mình nói lúc ấy.

“Ta tìm khắp nơi cũng không thấy nàng...” Đã gần một tháng, rốt cuộc nàng ở nơi nào? Tại sao không xuất hiện? Tại sao không đến gặp hắn?

“Ta cũng không tìm thấy nàng ấy.” Hấn mới một tháng mà thôi, Lệ Tình đã một năm không gặp nàng, rốt cuộc ai đáng thương hơn? (mọi người đoán xem người trong mộng của Lệ ca ca là ai? Hé hé)

“Xem ra chúng ta cùng chung cảnh ngộ, rốt cuộc bây giờ ta đã biết cảm giác lúc trước của huynh. Đã lâu như vậy, huynh còn chưa từ bỏ sao!” Thượng Quan Duệ Dịch cười khổ một chút, rót cho hấn chén rượu.

“Mặc kệ phải tìm bao lâu, ta cũng sẽ không từ bỏ.” Hấn nhất định phải tìm được nàng.

“Ta cũng vậy, cho dù phải tìm trong bao lâu.” Tình yêu trong đời có thể ấy người? Hai người bọn họ đều cố chấp cho người trong lòng kia.

“Về đi! Hoàng thượng lại có nhiệm vụ muốn căn dặn.” Lần này ngay cả hấn cũng phải đi theo.

“Huynh thì sao?” Thật sự là không có tâm trạng nào để ý đến cái tên phi tần nhiều như mây kia, nhìn hai người bọn họ thất tình, chắc chắn hấn rất vui vẻ.

“Giống huynh, tạm thời không thể đi tìm nàng ấy.” Cũng không biết phải tới khi nào mới tìm được nàng.

“Yên tâm, chuyện của tên kia có thể cự tuyệt, dù sao hấn cũng có mạng lưới tình báo không tồi, không cần chúng ta phí sức như vậy.” Hoàng đế một mực không chịu nói ra nguồn tin, hấn cũng không muốn để ý đến.

“Đi xem đi! Lỡ như thực sự có chuyện quan trọng gì thì sẽ không tốt lắm.” Quốc gia đại sự cũng rất quan trọng, hấn có thể vừa làm việc vừa tìm nàng.

“Uống vài chén với ta trước đã!”

Hai nam nhân vì nữ nhân mà uống rượu thất tình, càng uống càng sâu, cũng càng nhớ nàng...

.....

“Nếu nhớ hấn thì đi tìm hấn đi!” Dung Nhi thật sự không chịu nổi bộ dáng sắp chết của chủ tử, cả ngày ngẩn ngơ, ngay cả nàng cũng có chút không bình thường theo. Kì Nhi liếc nàng một cái, không để ý tới vẻ oán trách của nàng.

Lúc trước chính là nàng muốn chinh hấn, nếu đi tìm hấn không phải rất mất mặt sao? Nhưng... đã lâu như vậy, sao hấn còn chưa trở lại kinh thành? Hấn sẽ không quên nàng mất rồi chứ?

“Hay là để em bắt hấn tới trước mặt cô?” Thật muốn đập cái tên kia, đều là do hấn hại công chúa trở nên như vậy.

“Doanh Doanh đâu? Sao muội ấy đi lâu như vậy?” Bất quá là đi lấy cây đàn, có cần lâu như vậy không?

“Thủ tục ra vào cung rất phiền phức, đương nhiên là lâu. Có Tâm Nhi bảo vệ muội ấy, không có việc gì đâu.” Huống chi nàng cũng không phải con nít ba tuổi, nguy hiểm không cao.

“Ta đi tìm hoàng huynh nói chuyện phiếm thì hơn.” Nói xong thì hành động ngay. Nàng lập tức đi đến thư phòng, có lẽ bây giờ hoàng huynh ở đó. Cứ nghe Dung Nhi lải nhải nữa, nàng thật sự sẽ bị thuyết phục mà đi tìm hấn.

“Công chúa, đợi chút, nếu Doanh Doanh trở về không tìm thấy cô thì làm sao bây giờ?” Nàng rất hiểu vị này chủ tử này của các nàng, nàng có thể nói chuyện với Hoàng thượng rất lâu. Từ chuyện thường ngày tới chính trị, lại nói đến nữ nhân cũng là chuyện rất bình thường. Cho dù đã nói cả một ngày, bọn họ cũng có thể nói tiếp. (anh hoàng đế này cũng bà tám gúm!)

“Dặn cung nữ là được rồi, nói với muội ấy ta đi tìm hoàng huynh, xem xem muội ấy muốn chờ ta trở về, hay là muốn cùng đi tán dóc.” Nàng không thấy có gì không ổn.

“Được rồi!” Cũng chỉ có thể như vậy.

46. Chương 46

“Rốt cuộc ngài có chuyện gì?” Thượng Quan Duệ Dịch không kiên nhẫn mà nhìn cái tên đang mặc long bào kia.

“Người thất tình?” Mặc kệ hắn không vui, hoàng đế trực tiếp hỏi ra nghi vấn của mình.

“Đúng vậy.” Tâm trạng đã không tốt, hắn hỏi như vậy, tâm trạng của Thượng Quan Duệ Dịch lại đến mức tồi tệ nhất.

“Tiểu vương gia, đây là hoàng thượng đang quan tâm ngài.” Lục công công ở bên cạnh mỉm cười nói, hiền từ như Phật Di Lặc làm cho người ta cảm giác thật thoải mái.

“Đúng vậy!” Nhìn gương mặt cứng ngắc như nhau của Thượng Quan Duệ Dịch và Lệ Tĩnh, hắn liền muốn trêu đùa bọn họ, đây đều là bị lây nhiễm từ Kỳ Nhi. Nói đến Kỳ Nhi... “Sao gần đây mọi người đều thất tình cả?” Ngay cả nàng cũng có vẻ muốn chết không muốn sống.

“Rốt cuộc ngài muốn nói cái gì?” Hắn còn phải đi tìm Tĩnh Nhi nữa. Vừa nãy về biệt viện của nàng vẫn tìm không ra, không biết bây giờ nàng ở nơi nào?

“Cũng không có gì, chỉ là rất lâu không gặp, muốn tụ hội với các người một chút.”

“Ngài thật sự rất nhân sao! Ta tìm Tĩnh Nhi sắp phát điên, ngài lại rảnh rang nên tìm việc làm hả?” Nhất thời tức giận vì mệnh hắn quá tốt, Thượng Quan Duệ Dịch rống hắn.

Hoàng đế nhàn nhã nhìn về phía Lệ Tĩnh. “Trẫm là vua của một nước nhưng lại bị bề tôi hờ hết, thật là ngày càng không có địa vị.” Hắn cố ý thở dài một hơi.

“Là bản thân hoàng thượng quá nhân rồi.” Lệ Tĩnh lạnh lùng tát cho hắn một gáo nước lạnh, ngay cả hắn cũng muốn mắng đây.

“Có sao?” Hắn cố ý dành thời gian để gặp bọn họ đó chứ! Bình thường hắn bận bịu nhiều việc.

Lệ Tĩnh không để ý tới hắn, quay sang nói chuyện với Thượng Quan Duệ Dịch: “Kỳ Nhi đâu? Nàng ấy cũng không thấy sao?” Hắn còn nhớ hình như lúc đầu Thượng Quan Duệ Dịch thích là nàng ta, sau mới đổi thành Vân Tĩnh.

“Kỳ Nhi?” Hoàng đế khó hiểu mà nhìn bọn họ, đáng tiếc không có người để ý đến hắn.

“Từ sau khi chúng ta gặp nàng ấy lần trước thì không gặp lại nữa, cũng không biết nàng ấy đi nơi nào? Ngay cả Tĩnh Nhi cũng đều mất tích.” Bây giờ ngẫm lại hình như có chút kỳ quái, còn về phần kỳ quái thể nào thì hắn cũng không nói được.

Lúc này thái giám ở bên ngoài lớn tiếng thông báo: “Bình Tường công chúa đến.”

Mà Kỳ Nhi còn đang ở rất xa, đang từ từ đến đây.

“Chúng ta đi.” Thượng Quan Duệ Dịch đứng lên muốn đi. Hắn không có hứng thú lắm với vị công chúa nghe đồn rất ốm yếu này, không muốn gặp nàng cho lắm.

“Hai người các người đợi một chút, trẫm còn có việc muốn dặn dò.” Hắn muốn biết rõ người mà bọn họ vừa mới nói có phải là Kỳ Nhi hay không? Hắn phát tay, bảo tất cả thái giám, cung nữ đi ra ngoài.

“Hai người các người qua kia chờ một chút, Bình Tường không thích nhìn thấy người lạ lắm.” Hắn chỉ sang bên cạnh, có một bức rèm ngăn cách.

Thời điểm Thượng Quan Duệ Dịch thất tình và Kỳ Nhi trở về rất khớp, ngay cả tên của cô nương mà bọn họ vừa mới nói cũng giống với tên nàng. Hắn mà không làm cho rõ ràng thì trong lòng sẽ không thoải mái. Nhưng nếu không phải, chỉ sợ sẽ bị Kỳ Nhi cắn nhai chết mất.

Vì thế, hai người lặng lẽ sang bên cạnh, chờ hoàng đế xử lý xong mọi việc.

Kỳ Nhi im lặng tiến vào. “Bình Tường tham kiến hoàng huynh.” Nàng hơi hành lễ, vẫn là một bộ dáng yếu đuối làm cho người ta đau lòng như cũ.

“Miễn lễ.” Xem ra hắn đoán không sai, Thượng Quan Duệ Dịch đã vọt tới phía sau bức rèm, kích động mà nhìn nàng. Nếu không có Lệ Tĩnh kéo hắn lại, e rằng hắn đã đi ra nhận người rồi. Có điều, người trong lòng của hắn hình như tên là Tĩnh Nhi.

“Các người đều lui xuống đi! Dung Nhi ở lại là được rồi, trẫm muốn tâm sự riêng với công chúa.” Hấn vẫy lui tất cả các cung nữ diu Kì Nhi vào. Chờ mọi người lui ra hết, Kì Nhi lập tức khôi phục bản tính, nhào người lên trên bàn, dáng vẻ muốn chết không muốn sống.

“Hoàng huynh, hình như huynh luôn rất vui vẻ.” Nàng không quen nhìn hấn vui vẻ như vậy, nhất là hiện tại, hấn đang cười cái gì chứ?

“Có sao?”

“Có, mặt của huynh đang cười.” Điểm này rất rõ ràng, nàng không mù nên đương nhiên nhìn ra được đến. Khát nước? Tự mình rót chén trà, vẫn không quên liếc hấn một cái.

“Hoàng huynh nhìn thấy muội nên vui vẻ không được sao? Kì Nhi là muội muội mà trẫm thương yêu nhất, không phải sao?” Hấn vẫn tươi cười, nhất là nhìn thấy Thượng Quan Duệ Dịch kích động mà nắm chặt nắm đấm, nụ cười của hấn càng tươi.

“Muội cảm giác được không khí nguy hiểm, nếu huynh không nói, sau này không cho huynh tin tức, cho huynh bận chết luôn!” Vì suy nghĩ cho sự an nguy của nàng, uy hiếp hấn không là gì cả.

“Thế sao được? Như vậy quốc gia sẽ lâm vào khốn khó.” Mặt hấn vẫn đang cười như trước, không phù hợp với lời hấn nói chút nào.

“Nhìn dáng vẻ của huynh giống như...” Nàng quay đầu liếc một cái, vẫn luôn cảm giác hình như có người nhìn nàng từ phía sau. Vừa nhìn thấy thì lập tức sợ tới mức nói không nên lời.

47. Chương 47

Thượng Quan Duệ Dịch bước nhanh về phía nàng, vẻ tức giận trên mặt rất rõ ràng là nhắm vào nàng. Nàng không chút nghĩ ngợi bèn bỏ chạy, chưa được hai bước liền bị ôm lấy từ phía sau, lập tức ngã vào một lồng ngực cường tráng ấm áp.

“Nàng trốn thật kỹ! Kì Nhi.” Giọng nói nguy hiểm của hấn theo truyền vào bên tai nàng.

Bây giờ, rốt cuộc hấn đã biết rõ ràng tất cả mọi chuyện. Bạch Vân phu nhân gặp đầu tiên, rồi sau đó là Tinh Nhi, Kì Nhi, đều là một mình nàng cải trang. Thậm chí hấn chưa từng nghi ngờ các nàng chính là cùng một người. Mãi cho đến gần đây mới biết được chuyện Tinh Nhi chính là Bạch Vân phu nhân. Hấn tưởng rằng chính mình yêu hai người cùng một lúc, còn có hảo cảm với một người đủ để làm mẹ hấn. Thì ra tất cả đều là nàng.

Mà hấn vẫn luôn để ý nụ hôn đầu tiên của nàng, lúc này mới biết cũng là bị hấn đoạt đi. Thảo nào nàng không trả lời được, thảo nào khi gặp nàng thì sẽ không có mặt những người kia. Hơn nữa hấn tìm nàng đến phát điên, nàng thế nhưng lại thanh thần tránh ở trong cung, mặc cho hấn ở bên ngoài tìm khắp nơi cũng không thấy.

“Nàng vẫn luôn đùa giỡn ta sao?”

Không biết từ khi nào, tất cả mọi người đã lui ra ngoài, cả thư phòng to lớn cũng chỉ còn lại hai người bọn họ.

“Không phải, thân phận của ta vốn rất nhiều, nhưng cũng không thể tùy tiện nói cho người khác.”

Nàng biện minh ỉn. Ai biết hấn tức giận như vậy thì sẽ làm ra chuyện gì? Hoàng huynh đáng ghét kia lại dám hăm hại nàng, còn bỏ một mình nàng ở chỗ này với hấn. Hấn e là mạng của mình quá dài sao? Nếu nàng có chút sơ xuất gì, xem hấn làm sao ăn nói với phụ hoàng đã mất!

“Ngay cả ta cũng không thể nói sao?” Hấn ở trong lòng nàng không quan trọng thế sao?

“Lúc đầu là không thể nói, nhưng sau lại...” Hấn thật là đáng sợ nha!

“Nói tiếp.” Hấn xoay người nàng qua đối mặt với hấn, ôm chặt nàng vào trong ngực.

“Sau đó chàng ước hiệp ta, đương nhiên ta không muốn dễ dàng cho chàng như vậy rồi, nên mất tích vài ngày... Ai biết chàng chạy đi đâu? Chàng hoàn toàn không đi tìm ta.”

Nàng làm bộ chỉ trích. Bọn họ lâu gặp mặt như vậy, hẳn cũng có lỗi!

“Ta tưởng nàng đến Giang Tô, ta tìm nàng suốt một tháng, tưởng rằng nàng không cần ta.” Trán hẳn đặt ngay sát trán nàng, biết nàng chỉ muốn trừng phạt hẳn một chút mà thôi, không phải thật sự muốn tránh né hẳn, hẳn thật vui mừng.

“Ta đâu biết chàng sẽ đi đâu tìm ta. Nếu chàng ở kinh thành mà tìm, có thể sẽ nhanh chóng tìm được.” Nàng cũng sẽ không trốn hẳn lâu như vậy.

“Vậy bây giờ nàng còn muốn trốn ta sao?” Hẳn dịu dàng mà hỏi, dịu dàng đến mức có chút đáng sợ.

Nàng nhớ tới bộ dáng vừa nhìn thấy hẳn đã muốn chạy lúc nãy thì có vẻ chột dạ.

“Vừa rồi là do ta hoảng sợ, hơn nữa ta còn chưa chuẩn bị gặp chàng cho tốt.” Tuy rằng cái cố này rất ngốc, nhưng nàng vẫn nói ra, còn ra vẻ đáng thương mà tranh thủ sự đồng cảm của hẳn.

“Người nào mới thật sự là nàng? Là Tinh Nhi mà ta yêu? Hay là Kì Nhi yếu đuối đáng thương? Hoặc là Bạch Vân phu nhân khôn khéo? Bây giờ còn thêm thân phận Bình Tường công chúa ồm ồm. Rốt cuộc người nào mới thật sự là nàng? Ngoại trừ những thứ này, nàng còn có thân phận khác sao?”

“Ta là Kì Nhi, cũng là Bạch Vân phu nhân, Bình Tường công chúa, lại là Tinh Nhi. Chàng yêu phải người có nhiều tính cách. Thế nào, không phải chàng lời rồi sao?”

Nàng cười tủm tỉm mà nhìn hẳn, trong mắt có vẻ nghịch ngợm.

“Đúng, ta lời rồi.” Thật phục nàng, lúc này mà còn có thể nói giỡn với hẳn.

“Ta cũng sắp có thêm một thân phận.”

“Là cái gì?”

Không phải đã hết rồi sao, thế nào lại thêm nữa chứ? Đừng nói là...

“Ta cũng sắp trở thành Thượng Quan phu nhân.” Nàng mỉm cười tuyên bố, cũng đang đáp ứng lời cầu hôn của hẳn.

Hẳn biết mà, có điều... “Nàng còn có một thân phận khác.”

“Cái gì? Con dâu của cha mẹ chàng sao?” Cái này mà cũng tính, nàng có thể bịa ra rất nhiều thân phận.

“Là Kì vương phi tương lai.” Hẳn nhỏ giọng ở bên tai nàng nói, không bắt ngờ khi nhìn thấy vẻ kinh ngạc của nàng.

“Thì ra chàng chính là tiểu vương gia thần bí kia!” Nàng tưởng rằng hẳn là người trong giang hồ, thì ra là tiểu vương gia mà nàng vẫn muốn gặp kia, quả thực hẳn còn thần bí hơn nàng.

“Thất vọng sao?”

“Tạm được.” Nếu hẳn là tiểu vương gia cũng tốt, nàng và hẳn coi như ngang hàng, không có lời đồn đãi ai trèo cao hơn ai truyền ra.

Thượng Quan Duệ Dịch hôn nàng thật sâu, đặt toàn bộ tình cảm vào nụ hôn muộn màng này...

“Bây giờ chàng đã biết nụ hôn đầu tiên của ta cho ai rồi chứ!” Thế này chắc là hẳn sẽ không ghen tị với chính mình nữa.

“Đương nhiên.” Hẳn khẽ hôn cánh môi đỏ bừng của nàng.

“Đúng rồi, mạng lưới tình báo của nàng rất rộng đúng không?” Hẳn vừa hôn nàng vừa hỏi.

“Ừ, không phải chàng đã sớm biết sao? Người vừa rồi trốn ở bên kia nghe lén hình như chính là chàng mà.” Nàng nhắm mắt đón nhận nụ hôn của hẳn.

“Vậy nàng có thể tìm giúp ta một cô nương không?”

“Cô nương?” Nàng lập tức trợn to mắt, không hài lòng mà trừng hấn.

“Ta còn chưa bước vào cửa, chàng đã muốn nạp thiếp ?” Người này không biết tiếc tính mệnh, muốn thử xem kết cục khi chọc nàng tức giận sao?

“Không phải, là...”

“Ta trân trọng cảnh cáo chàng, trừ phi chàng không nạp thiếp, chỉ yêu một mình ta, nếu không ta tuyệt đối không lấy chồng!” Kì Nhi nghiêm túc tuyên bố, bày tỏ quyết định của mình một cách rõ ràng.

“Nghe ta nói xong trước đã.”

Hấn còn chưa nói xong mà! Hơn nữa hấn làm như vậy cũng không phải vì chính mình. “Cô nương kia người trong lòng của Lệ huynh. Còn nhớ Lệ Tĩnh ở Giang Tô không?”

Vừa rồi hấn cũng có mặt, không biết nàng có nhìn thấy hay không.

“Trí nhớ của ta không kém đến vậy.” Muốn làm Bạch Vân phu nhân phải luyện được bản lĩnh đã gặp qua là không quên được.

“Một năm trước, cô nương kia đột nhiên mất tích, huynh ấy tìm một năm vẫn không thấy cô ấy, ta nghĩ có lẽ nàng có thể hỗ trợ.”

“Được rồi! Họ gì tên gì? Người ở đâu? Tướng mạo như thế nào? Bao nhiêu tuổi? Có đặc điểm gì? Mất tích ở nơi nào?” Nàng đột nhiên hỏi một tràng, dường như rất thành thạo.

“Nàng họ Doãn, tên Ngôn Hy, còn lại thì ta không rõ lắm. Hay là để Lệ huynh nói với nàng đi! Sao thế?” Hấn ôm lấy khuôn mặt đột nhiên sững sờ của nàng, quan tâm mà nhìn nàng.

48. Chương 48: Chương 48-end

“Doãn Ngôn Hy...” Đây không phải tên thật của Doanh Doanh sao? Một năm trước... Còn chưa dứt lời, đột nhiên bụng quần đau, Kì Nhi bất giác xanh cả mặt, yếu ớt dựa vào hấn.

“Sao thế?” Cảm giác được sự khác thường của nàng, Thượng Quan Duệ Dịch ôm chặt lấy thân mình mềm nhũn của nàng, lo lắng mà nhìn dung nhan tái nhợt của nàng.

“Ta...” Vừa mở miệng, máu tươi liền phun ra, khóe mắt nàng liếc thấy một thái giám đang lén lút. Là Phúc đại nhân! Hấn lại không...

“Kì Nhi!” Thượng Quan Duệ Dịch kinh hãi nâng mặt của nàng, lo lắng mà gọi nàng.

“Trà...”

Máu từ trong miệng nàng trào ra càng ngày càng nhiều, ý thức của nàng cũng dần dần mơ hồ không rõ.

“Đừng mở miệng, xin nàng đừng mở miệng.” Nước mắt sợ hãi tràn đầy hai mắt hấn, cảm giác sợ hãi vì mất đi nàng lan ra trong lòng.

Nàng không nhìn thấy gì, cũng không nghe được gì, cả người chìm vào hôn mê, ý thức theo máu tươi tràn ra từ khóe miệng chậm rãi rời xa nàng...

“Kì Nhi, tỉnh lại, nàng mau tỉnh lại, đừng nhắm mắt lại, xin nàng tỉnh lại, vì ta mà mở mắt ra. Xin nàng vì ta mà sống tiếp.”

Hấn ôm lấy cô thể hôn mê của nàng ngã ngồi trên mặt đất.

.....

“Cô muốn tìm ta tính sổ hay là nhanh chóng trở lại bên cạnh hấn?” Huyền Linh đẹp như mộng ảo nhẹ nhàng ngồi trên không trung, dùng đôi mắt xinh đẹp của nàng liếc Chuyển Sinh nương nương một cái, lại chuyển tầm mắt vào trên người Thượng Quan Duệ Dịch đang ngồi ôm một cái “thi thể” xinh đẹp.

Chuyển Sinh đau lòng mà hấn bị thương. Nàng muốn vuốt ve hấn, nhưng giờ phút này nàng không có năng lực kia, chỉ có thể ở một bên nhìn hấn rơi lệ.

Mọi người muốn kéo Thượng Quan Duệ Dịch ra, nhưng hấn vẫn không động đậy mà ôm chặt lấy thân thể lạnh như băng của Kì Nhi.

“Tránh ra, tất cả các người đều tránh ra, nàng không chết, nàng sẽ trở lại bên cạnh ta. Nàng là của ta, ai cũng không thể mang nàng đi. Ta không cho phép bất luận kẻ nào mang nàng đi! Cho dù là đầu trâu mặt ngựa cũng vậy!”

Dáng vẻ đau thương điên cuồng của Thượng Quan Duệ Dịch khiến mọi người càng thêm đau lòng. Ngay cả hoàng đế cũng không nỡ trách cứ sự vô lễ của hấn.

Huyền Linh nhẹ nhàng cười ra tiếng. “Làm ơn đi! Đầu trâu mặt ngựa làm sao dám? Bọn họ cũng không muốn bị Nhị điện hạ của Hắc ngục người làm thịt để nhắm rượu.”

Chuyển Sinh đột nhiên quay đầu, kinh ngạc mà nhìn nàng. “Thượng Quan Duệ Dịch là Nhị điện hạ của Hắc ngục?”

“Nhìn không ra sao?”

Huyền Linh mỉm cười nhìn mọi việc trước mắt. Nàng nên gặp qua hấn mới phải chứ! Cho dù không quen biết, hấn là cũng có thể cảm giác được tà khí trên người hấn mới phải chứ.

“Bên cạnh Chúc Mộng là Đại điện hạ của Hắc ngục sao!” Chuyển Sinh không chút thay đổi mà nhìn Doanh Doanh xinh đẹp tuyệt trần giống hệt Huyền Linh.

“Chính là phụ thân yêu quý của ta. Thế nào? Cô và mẫu thân xinh đẹp của ta cũng sắp trở thành chị em dâu, cảm giác như thế nào?” Huyền Linh có chút vui sướng khi người gặp họa. Bây giờ bọn họ đều đã chỗ này, có thể nói là do một tay nàng làm chủ.

“Thu hồi nụ cười cực kỳ gian xảo của cô, miễn cho ta không cẩn thận đá cô về thiên giới.” Chuyển Sinh không hài lòng mà cảnh cáo nàng. Nàng đầu thai đến thời đại này mà không phải thế kỷ hai mươi như trong kế hoạch ban đầu, chắc chắn có liên quan tới con quỷ nhỏ này.

Huyền Linh vươn ngón trở xinh đẹp ra, đắc ý mà lắc lắc. “Bây giờ cô không có năng lực kia.” Tuy rằng thực không muốn châm chọc nàng, nhưng đây là sự thật.

“Thúc thúc rất yêu cô nha!”

Thật tốt quá! Tất cả những người hữu tình đều sẽ thành thân thuộc như ý nguyện, ngay cả song thân vĩ đại của nàng cũng đã trùng phùng. Nhưng võ diễn còn chưa hạ màn nha.

“Ta phải làm sao để trở về? Ta đã chết rồi!”

Rõ ràng trong giọng nói của Chuyển Sinh có vẻ bị thương. Nếu có thể, nàng đã sớm trở về an ủi sự đau khổ của hấn chứ không cần đứng ở đây cả một ngày mà vẫn không thể chạm vào hấn.

“Cái này cần đến ta.” Trong tay Huyền Linh đột nhiên hiện ra một cái cái lọ, nàng rót chất lỏng bên trong lên “thị thể” của nàng.

“Đủ rồi, Kì Nhi đã chết, muội ấy sẽ không trở lại.” Hoàng đế vừa thương tâm, lại vừa tức giận mà cùng Lê Tĩnh muốn kéo Thượng Quan Duệ Dịch ra.

“Đừng đụng vào ta!” Cho dù hấn giãy giụa tránh né thế nào đi nữa cũng đánh không lại hai người bạn thân có võ công ngang tầm với hấn.

“Người đừng tiếp tục...”

Đột nhiên, tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả, nhìn trên người Kì Nhi lóe lên một vầng sáng màu bạc. Thượng Quan Duệ Dịch thừa dịp bọn họ thất thần lập tức tránh khỏi bọn họ, ôm chặt lấy Kì Nhi.

Hào quang kéo dài rất lâu, đột nhiên vụt sáng lên làm bọn hấn không tự chủ được mà nhắm mắt lại.

“Kì Nhi!” Thượng Quan Duệ Dịch vui mừng đến nỗi lệ tràn mi, cảm giác được thân thể của nàng không hề lạnh như băng, từ từ ấm áp trở lại.

Trong chốc lát, Kì Nhi ưm một tiếng, chậm rãi mở mắt ra. Nàng cảm thấy hình như mình đã ngủ rất lâu, mơ hồ cảm thấy được cẩn thận che chở. Ánh mắt xinh đẹp của nàng nhìn vào đôi mắt ưng thâm tình của hắn, trong lòng cảm thấy ấm áp. Nàng bèn nở với hắn một nụ cười tươi tắn chói mắt.

HOÀN

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/van-co>